JILLY COOPER

IUBIRE SAU URĂ

Bella
Consilier editorial: GHERASIM ŢIC
Coperta: GEORGE CRISTEA
Copyright: JILLY COOPER
Toate drepturile aparţin Editurii CLASIC
Traducere de BOGDAN MARCHIDAN
Editura CLASIC
Bucureşti – 1994
ISBN 973 – 96334 – 4 – 7

Bella Parkinson pare să aibă totul de la viaţă, este frumoasă, tânără, talentată, cu mari ambiţii în realizarea sa profesională ca actriţă.

Lumea teatrului este refugiul căutat de sufletul ei, dar obligaţiile cotidiene o obligă să înfrunte realitatea.

Bella va fi obligată să-şi ia soarta în propriile-i mâini, alegând calea plină de pericole şi situaţii pe muchie de cuţit. La capătul ei, însă, o aşteaptă Marele Triumf: acela al izbânzii asupra propriei persoane şi a iubirii împlinite.

Pentru Laura, cu dragoste

1

Bella citi din ce în ce mai repede, până ce ajunse la ultima pagină, după care, cu un ţipăt de iritare, azvârli cartea departe de ea. Aceasta trecu la mustaţă pe lângă un şir de sticle şi ateriză cu un zgomot sec în coşul de hârtii.

— Cel mai bun loc! exclamă ea furioasă. Cât să mai suport?

Plonja cu pasiune în fiecare carte pe care o citea, identificându-se cu personajele. De această dată se mâniase deoarece eroina se cuibărise îndatoritoare, la loc, lângă plictisitorul ei soţ în loc să-şi urmeze amantul chipeş în sus, pe Amazon.

O scutură un fior. Îi trecu prin minte să dea drumul la apă şi să lase alta proaspătă şi fierbinte să umple cada, dar o făcuse deja de patru ori. Mâinile i se zbârciseră şi se înroşiseră de la coperta cărţii citite, iar cerul întrezărit prin fereastra băii îşi schimbase culoarea, de la topaz pal la un violet închis. Se făcuse târziu.

Se împroşcă cu apă rece, ieşi din cadă şi se aşeză, uşor ameţită, pe marginea ei. De jur-împrejurul căzii rămăsese un inel negru, ca un guler de tricou. Murdăria avea să fie spălată a doua zi de femeia de serviciu.

Apucă receptorul portabil al telefonului, păşi peste mormanul de haine personale lăsate vraişte, culese şi aparatul de radio şi se strecură în dormitor.

Dădu drumul la muzică şi se apucă să danseze singură şi să fredoneze câteva măsuri, apoi se zări în oglindă, cu părul ascuns de casca de baie mov şi cu trupul strălucind, roşu ca un homar fiert.

„Marele Public Britanic ar avea un şoc dacă m-ar vedea acum”, îşi zise ea cu autoironie.

Îşi dădu jos casca de pe cap şi se examină cu atenţie. Era o fată bine dezvoltată, cu un corp magnific şi cu picioare extrem de lungi. Avea gura mare, iar ochii gălbui şi somnoroşi se arcuiau în sus la colţuri. Peste umeri se împrăştia o cascadă de păr blond-roşietic. Impresia generală era aceea de animal de rasă, frumos şi fermecător, aflat în cea mai bună stare.

Îşi deschise scrisorile. Una dintre ele era de la un ziarist care voia să-i ia un interviu, o alta provenea de la un fost prieten care încerca să revină, iar altele îi parveniseră, via B.B.C., de la admiratori.

„Dragă domnişoară Parkinson”, îi scria cineva cu caractere prelungi, „Sper că nu vă deranjează că vă scriu. Ştiu că duceţi o viaţă agitată şi strălucitoare. Cred că e minunat că de numele dumneavoastră nu s-a lipit niciodată vreo sămânţă de scandal. Aţi putea să-mi trimiteţi o fotografie de-a dumneavoastră cu semnătura şi câteva date biografice?”

„Oh, Doamne!”, îşi zise Bella, simţind o uşoară stare de rău”, dac-ar şti ei…”

Ultima scrisoare era mai practică. Îi era adresată de către Roger Field, directorul teatrului Britannia, care îi scria:

„*Dragă Bella*.

Dacă mai întârzii, te dau afară. Nu-ţi dai seama cât

de mult îi iriţi pe ceilalţi? încetează să mai fi atât de egoistă.

Cu dragoste, Roger".

Bella ştia că Roger vorbea serios. Se uită la ceasul de pe noptieră şi scoase un urlet de mânie. Era şase şi douăzeci de minute, iar cortina se ridica la şapte treizeci. Se îmbrăca la iuţeală, fără a se obosi să se mai usuce ca lumea, ieşi în goană din casă şi avu noroc să prindă imediat un taxi.

Compania de teatru Britannia era unul dintre cele mai mari succese teatrale ale deceniului. Era specializată în Shakespeare şi alţi clasici ulteriori lui. Pe scena ei se jucau într-o săptămână, trei piese la interval de două zile, iar în restul zilelor se făceau repetiţii la alte trei. Bella se alăturase trupei cu un an în urmă şi se ridicase de la figurantă la un rol secundar în Neguţătorul din Veneţia. Abia de puţină vreme reuşise să „spargă gheaţa", primind rolul Desdemonei în Othello. Criticii şi-au manifestat entuziasmul faţă de interpretarea ei şi piesa se jucase cu sala plină, de trei ori în acea săptămână.

Lăsată pe spatele banchetei şi privind prin geamul din spate al taxiului coroanele copacilor din Hyde Park profilate pe cerul ruginiu, Bella încercă să-şi păstreze calmul. Ştia că până la prima intrare în scenă avea să asude toată de emoţie. Întotdeauna tracul o făcea să se simtă gâtuită. Întârzia deliberat la teatru, fiindcă în febra costumării şi machierii pentru scenă nu lăsa timp panicii s-o cuprindă.

Cu toate astea, ca o ironie, Bella se simţea cu adevărat în siguranţă doar în clipa în care era pe scenă şi îmbrăca haina personalităţii altuia.

Taxiul ajunse la teatru la şapte şi cinci minute.

— 'Mă seara, Tom, îl salută Bella, nervoasă, pe portar.

Bărbatul îşi puse jos ziarul şi se uită la ceas.

— La ţanc, domnişoară Parkinson. Lată o scrisoare pentru dumneavoastră, iar în cabină vă aşteaptă nişte flori.

Nederanjându-se să cerceteze scrisoarea, Bella urcă

în goană scara, sărind câte două trepte odată, şi se năpusti în cabina pe care o împărţea cu prietena ei cea mai bună, Roşie Hassell, care o interpreta pe Bianca.

— Iar ai întârziat, observă Roşie, care îşi machia ochii. Roger a trecut deja o dată pe-aici, scrâşnind din dinţi.

Bella se albi.

— Oh, Doamne, n-am prins niciun taxi, minţi ea, aruncându-şi haina de blană pe un scaun şi strecurându-se într-un halat.

— Cred că Freddie Dixon mă vrea, rosti Roşie.

— Tu crezi asta despre oricine, i-o întoarse Bella, aruncându-şi o palmă de fond de ten pe faţă.

— Nu-i adevărat... şi, oricum, în general am dreptate. Sunt sigură de Freddie.

Freddie Dixon era actorul chipeş care-l interpreta pe Cassio. Atât Bella, cât şi Roşie îl plăceau şi erau un pic jignite fiindcă el nu arăta în niciun fel că o plăcea la rândul lui, pe vreuna dintre ele.

— Ştii încăierarea din actul patru? întrebă Roşie, fixându-şi zulufii negri de pe ceafă. Ei bine, seara trecută aproape că m-a omorât strivindu-mă, şi nu şi-a luat mâinile de pe mine toată scena.

— Dar nici nu trebuie să şi le ia, replică Bella. Cred că Roger i-a spus să joace mai sexy.

Roşie părea mulţumită.

— Asta s-o crezi tu. Uite, ai primit din nou flori de la Master Henriques.

Roşie arăta înspre un buchet imens de lăcrămioare aranjat într-un borcan pe masa de machiaj a Bellei.

— Ce drăguţe sunt! exclamă Bella, observându-le acum pentru prima oară. Mă întreb ce-a mai pus la cale în seara asta.

— Nu citeşti scrisoarea de la el? se arătă intrigată Roşie.

Bella îşi făcea sprâncenele cu creionul.

— Fă-o tu, de vreme ce eşti atât de curioasă, răspunse ea.

Roşie scoase cartonul din plicul albastru.

— „Dragă Bella”, citi cu voce tare. Hm, puţin cam familiar. Data trecută a fost „Dragă domnişoară Parkinson”. „Succes în această seară. O să fiu cu ochii pe tine. Al tău, Rupert Henriques”. Cred că e înnebunit după tine. E a opta oară că vede piesa, nu?

— A noua, preciză Bella.

— Cred că s-a săturat de ea, continuă Roşie. Poate că vrea să o înveţe pe dinafară.

— Crezi că-i atât de tânăr?

— Aşa bănuiesc… sau un bătrân libidinos. Niciun om cu bun simţ nu aleargă după actriţe când are o mulţime de fete la dispoziţie.

Bella pescui o muscă din borcanul cu cremă şi se uită din nou la cartea de vizită.

— Şi totuşi are un scris frumos, comenta ea. Iar Chichester Terrace e o adresă faină.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Queenie, costumiera lor, care venise să le ajute. Femeie băţoasă, provenind din mahalalele londoneze, cu părul vopsit în portocaliu şi veşnic cu o ţigară în colţul buzelor ei stacojii, Queenie flecărea încontinuu despre „marile actriţe” pe care le îmbrăcase ea în trecut. Datorită tracului, Bella era chiar fericită să-i lase morişca vorbelor liberă.

— Cinci minute, vă rog! Cinci minute, vă rog!

Era vocea plângăreaţă a băiatului de scenă.

Bella îl privi în oglindă. Faţa ei delicată şi tânără nu lasă să se vadă nimic din vârtejul nervos care o cuprinse pe dinăuntru. Se duse în colţul camerei şi se aşeză pe canapeaua cu piciorul rupt, decolorată, tapiţată cu catifea, începu să aştepte, cu mâinile ţinute strâns în poală ca să le oprească tremurul.

— Începătorii, vă rog! începătorii, vă rog!

Era aceeaşi voce tristă.

Intrând în scenă mai, târziu, Roşie se apucase de dezlegat cuvinte încrucişate. Bella inspectă cu privirea cabina de machiaj. Cu toată podeaua ei goală şi cu ferestrele tapetate cu hârtie neagră, camera părea

prietenoasă şi familiară în comparaţie cu ciudata lume, puternic luminată, în care avea să păşească.

— Succes, îi ură Roşie, când Bella ieşi pe uşă. Sărută-l pe Fred.ie.

Aşteptau lângă uşa deschisă, sub un bec chior – Brabantio, Cassio şi ea. Wesley Barrington, cel care-l interpreta pe Othello, stătea de unul singur, ca un chipeş negru uriaş, de un metru şi nouăzeci de centimetri înălţime, tremurând de emoţie ca o pisică, agitându-se nervos în sus şi în jos şi murmurându-şi replicile ca pe o litanie.

La un moment dat cei trei bărbaţi o lăsară singură.

„Ajută-mă să reuşesc”, se ruga ea în gând.

Othello vorbea acum, cu vocea sa puternic timbrată:

— Mult prea puternici, respectabili şi distinşi domni…

Mai avea o clipă până să intre pe scenă, Iago veni s-o ia.

— Hai, frumoaso, şopti el. Fruntea sus!

Începuse. Era pe scenă. Privi de jur-împrejur, frumoasă, gingaşă, puţin sfioasă.

— Observ că aici lucrurile nu sunt limpezi, rosti ea încet.

Totul trecu repede. Rosti replici şi primi replici, flirta un pic cu Cassio, apoi fu rândul lui Othello. Pe scenă, unde viaţa i se părea de o mie de ori mai reală decât în lumea de afară, Bella găsea uşor cuvinte cu care să-şi facă cunoscute trăirile sufleteşti.

Însă finalul apăru prea curând. Odată consumată cutremurătoarea scenă a crimei, piesa îşi înceta scurta şi strălucitoarea viaţă.

În timp ce răspundea chemărilor repetate la rampă, Bella simţi că ajunsese la limita suportabilităţii. Othello şi Iago o duseseră de trei ori în prim-plan”, iar lacrimile începuseră să-i curgă din belşug pe obraji în timp ce tunetul creştea în intensitate.

— Excelent jucat, o felicită Wesley Barrington cu vocea lui profundă.

Bella îi zâmbi. Îi plăcea enorm de el când juca, dar acum nu era decât Wesley, un om care trăia în Ealing cu soţia şi cei trei copii ai lui.

De-acum înainte, pe Bella o aştepta o cină frugală şi ieftină cu Rosie şi o trândăveală în pat până a doua zi la prânz. Evita lumea aglomerată şi scânteietoare în care admiratorii ei îşi imaginau că trăieşte. Era o chestiune de conservare a energiei pentru ceea ce era cu adevărat important.

Ajunsă în cabina de machiaj o găsi pe Rosie cumplit de emoţionată.

— M-a invitat Freddie în oraş, ciripi aceasta.

— Bănuiesc că vrea să discute despre modul în care i-ai luat faţa, replică Bella maliţios.

Se trânti pe un scaun. Simţea cum o îneacă o stare de depresiune aşa cum îneacă praful o mobilă lustruită.

Nu şi-ar fi dorit ca Freddie s-o invite pe ea în oraş. Decisese de multă vreme că părul lui ondulat şi zâmbetul de reclamă afişat nu sunt pentru ea. Dac-ar fi început, însă, o legătură între el şi Roşie, s-ar fi zis cu cinele acelea simpatice, n-ar mai fi existat Roşie şi Bella, unite amândouă într-o bârfă continuă îndreptată împotriva restului echipei. Cu toate astea, era un eveniment minunat pentru Roşie.

— Şi unde te duce?

— Undeva unde-i ieftin. E uluitor de meschin. Crezi că arăt sexy numai cu un cercel?

— Nu, prostuţo. Arăţi de parcă ţi l-ai fi pierdut pe celălalt.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Tom, uşierul.

— Vă aşteaptă un domn Henriques jos, domnişoară Parkinson. Vă întreabă dacă poate urca să vă vadă.

— Oh, exclamă Bella, brusc emoţionată. Cum arată?

— Arată ca lumea, zise Tom, pipăind cu degetele, în buzunar o bancnotă de cinci lire.

— Nu-i un şcolar?

Tom clătină din cap.

— Niciun bătrân libidinos?

— Nţ. E un individ respectabil. Cam snob. Parc-are prune-n gură şi e îmbrăcat ca un domn.

— Ei, dă-i drumul, Bella, rosti Roşie. Ar putea fi un tip pe cinste.

— Bine, acceptă Bella. În fond, dacă va fi dezgustător n-am decât să-l expediez.

— Grozavi, exclamă Roşie. Mă duc să mă demachiez la toaletă.

— Nu! o opri Bella, brusc nervoasă. Nu mă poţi părăsi.

În acel moment, în cadrul uşii îşi făcu apariţia Queenie, costumiera.

— Mai bine ţi-ai de jos rochia aia până n-o umpli toată de fard, o avertiză ea pe Bella

Bella se privi în oglindă. Pe fundalul cămăşii de noapte albe, pielea ei lucea ca fildeşul vechi.

„Ce-ar fi să-l şochez un pic pe domnul Henriques?” îşi zise ea.

— Pot s-o mai ţin un pic pe mine, Queenie? se rugă ea cu voce tare.

— Iar eu ce să fac până îţi termini tu treaba? croncăni acră, Queenie.

— Hai, baborniţo, zise Roşie şi o înşfăca de braţ, dând-o afară din încăpere.

— Trage o duşcă din whisky-ul lui Freddie să capeţi curaj, o sfătui Roşie pe Bella în timp ce ieşea pe uşă.

Bella îşi dădu cu parfum pe corp, apoi prin cameră, îşi aranjă sânii ca să o avantajeze în rochia albă, se aşeză şi începu să-şi perie părul.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, rosti ea cu voce răguşită.

Se întoarse, zâmbi, şi rămase uluită. Bărbatul din cadrul uşii arăta cât se poate de romantic. Avea trăsături delicate, de o suavă paloare, ochii negri arzători, iar părul îi era negru şi strălucitor ca pana corbului. Era zvelt şi elegant îmbrăcat. Peste haina de seară purta o magnifică haină de blană de culoarea mierii.

Se uitară unul la celălalt o clipă, apoi, zâmbind blând,

el rosti:

— Pot să intru? Sper că nu sunt o pacoste pe capul dumneavoastră.

Avea o voce atrăgătoare, moale şi tărăgănată.

— Mă numesc Rupert Henriques, adăugă el ca şi cum atunci şi-ar fi amintit că uitase să se recomande.

— Oh, intraţi, vă rog.

Bella se ridică, tulburată, şi descoperi că ochii ei erau cam la acelaşi nivel cu ai lui.

— Sunteţi înaltă, rosti el surprins. Păreţi atât de mică acolo, pe scenă, lângă Othello.

Stingherită, Bella luă un maldăr de haine de pe canapea.

— Staţi jos. Beţi ceva?

Scoase o sticlă de whisky şi două pahare. Era furioasă pe mâna ei, care-i tremura îngrozitor. Fixă gâtul sticlei deasupra paharului şi turnă o porţie zdravănă de băutură.

— Hei, gata! exclamă bărbatul. Nu obişnuiesc să beau.

Îşi luă paharul şi-l umplu cu apă de la chiuvetă.

— Vă deranjează dacă fumez?

Ea negă din cap şi fu mulţumită să vadă că mâna lui tremura la fel de tare ca a ei când aprinse ţigara. Nu era de loc atât de stăpân pe sine pe cât lăsa să se vadă.

Când fu rândul ei să se aşeze, Bella lovi din neatenţie un borcan cu cremă care căzu pe podea. Se năpustiră amândoi să-l ridice şi fură cât p-aci să se dea cap în cap.

El o privi şi izbucni în râs.

— Cred că eşti la fel de nervoasă ca şi mine. Nu eşti obişnuită să primeşti străini după spectacol în fiecare noapte?

Bella clătină din cap.

— Mă tem întotdeauna că ar putea fi dezamăgiţi cunoscându-mă în carne şi oase.

— Dezamăgiţi?

O privi cu neîncredere.

— Cred că glumeşti.

Dintr-odată Bella îşi dădu seama că rochia îi era prea scurtă.

— Florile sunt dumnezeieşti, schimbă ea subiectul, roşind. Cum ai reuşit să obţii astfel de minunăţii iarna?

— Jefuind sera maică-mii.

— Şi nu-i pasă?

— Nu ştie. E în India.

Zâmbi răutăcios.

— Sper s-o înfulece un tigru pe acolo.

Bella chicoti.

— N-o iubeşti?

— Deloc. Tu te descurci cu părinţii tăi?

— Au murit, răspunse Bella sec.

Aştepta manifestarea convenţională de compasiune, dar aceasta nu sosi.

— Eşti norocoasă, rosti Rupert Henriques. Mi-aş dori să fiu şi eu orfan… M-ar distra totul şi nu m-aş mai teme de nimic.

Avea un fel de a rosti remarcile încât le făcea aproape inofensive.

„Şi totuşi, nu-i decât un băieţaş răsfăţat”, îşi zise ea în gând. „Dacă ar vrea ar fi teribil de neîndurător”.

El îşi ridică paharul.

— Astă seară ai fost mai bună ca de obicei.

— Nu te plictiseşti urmărind aceeaşi piesă seară de seară?

El zâmbi.

— Mă bucur că nu-i o farsă de spectacol. Tu eşti singurul motiv pentru care am venit de atâtea ori.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— La dracu’, scrâşni el. Trebuie să răspundem?

Era Queenie.

— Într-un minut, o linişti Bella. Îmi pare rău, zise ea întorcându-se spre Rupert, dar va trebui să mă schimb.

El îşi goli paharul, se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Mă întrebam dacă nu vrei să iei cina cu mine săptămâna viitoare, într-una din seri, o invită el.

„Acum e luni”, îşi zise Bella. „Nu e chiar atât de

pasionat după mine dacă îşi permite să aştepte cel puţin o săptămână ca să mă vadă!”

— Sunt extrem de ocupată, minţi ea.

— Marţi? insistă el.

— În seara aia am de lucru.

— Atunci miercuri?

Ea făcu o pauză suficient de lungă cât să-l pună pe jar, apoi zâmbi:

— În regulă.

— Presupun că nu-ţi place opera, nu?

— O ador, minţi Bella din nou, hotărâtă să încheie conversaţia cu capul sus.

— Excelent. Miercurea viitoare e prima seară când se joacă Siegfried. O să încerc să obţin două bilete.

În timp ce ieşea pe uşă, el mai zise:

— Îmi pare rău că te-am cunoscut în acest mod complet neceremonios, dar nu ştiam pe nimeni care să te cunoască şi care să ne prezinte unul altuia. Aş mai fi avut ca unică posibilitate să cumpăr întreg teatrul.

Abia mai târziu ea descoperi că nu fusese decât pe jumătate o glumă. Familia Henriques ar fi putut cumpăra toate teatrele din Londra fără a clipi măcar din gene.

2

Miercuri, la ora şase şi jumătate fix, veni s-o ia.

— Arăţi extraordinar, o complimentă el învârtindu-se în jurul ei.

— Nici tu nu arăţi rău, replică ea.

Rupert era îmbrăcat cu un costum verde închis şi o cămaşă de mătase roşie.

— Îţi place? întrebă el, satisfăcut. Croitorul meu mi l-a terminat abia luni; ăsta-i motivul pentru care nu te-am putut invita nicăieri săptămâna trecută.

Afară îi aştepta un automobil Aston Martin: instalaţia stereo revărsa cascade de muzică, iar butonul ce regla accesul căldurii în habitaclu era dat la maxim.

Bella îşi coborî pe furiş geamul de la portieră în timp ce Rupert demara. Nu voia să aibă toată faţa roşie când avea să coboare din maşină.

La primul semafor la care trebuiră să oprească, Rupert se întoarse spre ea şi-i zâmbi:

— N-ar fi trebuit să mă faci să te aştept atât de mult. Anticipând clipa asta, am fost într-o asemenea stare încât am devenit nesuferit tuturor.

Ajunşi la operă, cu toate că era premieră şi diamantele străluceau pretutindeni ca zăpada, toată lumea îi remarcă. Rupert părea că ştie o mulţime de oameni, însă se mulţumi să dea din cap şi nu se opri în dreptul nimănui pentru a schimba o vorbă.

Abia trecură cinci minute de la ridicarea cortinei şi Bella decise că Wagner nu era pe gustul ei. Prea mulţi bărbaţi graşi şi prea multe femei planturoase care-şi scuipau cu toţii plămânii pe scenă. Se uită în program şi fu şocată să vadă că mai avea de îndurat trei acte.

Reuşi să îndure primul act. I se părea atât de ciudat să se afle de cealaltă parte a cortinei…

— E-n regulă? Te distrezi bine? întrebă Rupert când se întoarse cu băuturile comandate în timpul pauzei.

— Oh, e minunat, minţi Bella cu entuziasm.

Rupert se uită ciudat la ea.

— Hmm, nu prea sunt convins; e cam înspăimântătoare atmosfera. Spune-mi când te-ai plictisit şi plecăm.

Două femei cât se poate de serioase, cu părul împletit în coc, se răsuciră şi se uitară la el îngrozite.

În cursul celui de-al doilea act, Rupert deveni din ce în ce mai agitat, dar se linişti când îşi făcu apariţia Brunhilde.

— Arată ca maică-mea, spuse el tare către Bella, care pufni în râs.

O femeie grasă aflată în faţa lor se întoarse şi sâsâi furioasă. Rupert dădu din umeri. Bella îşi aţinti privirea înainte dar nu reuşi să se oprească din chicotit.

Un minut mai târziu Rupert rupse din nou tăcerea:

— Ce zici, mergem?

— Nu putem, replică Bella. Nu la mijlocul unui act.

— Vreţi să tăceţi odată?! interveni grăsana.

— Soţiei mele îi vine să leşine, îi susură Rupert la ureche.

Apucând-o pe Bella de mână, o trase de-a lungul rândului spre ieşire, călcându-i pe toţi pe picioare.

Când ajunseră afară se uitară unul la altul şi izbucniră în hohote de râs.

— N-a fost groaznic? întrebă el. Am vrut să te impresionez ducându-te la o premieră, dar asta a fost pentru ultima oară.

Porniră să se plimbe prin Covent Garden, printre mormanele de frunze de varză şi roşii stricate. El îi luă mâna:

— Ne aşteaptă o cină excelentă.

Luară masa în Soho. „Foarte scump”, observă Bella. Meniuri îmbrăcate în catifea crem, cu franjuri din aur şi petale de trandafir care plutesc în castroane cu apă…”. Stăteau unul lângă altul pe o banchetă îmbrăcată în catifea roşie, la fel de apropiaţi ca şi când s-ar fi aflat în ultimul rând într-un cinematograf.

— Ce vrei să mănânci? întrebă Rupert.

— Orice în afară de scrumbii.

El râse.

— Ce-ai cu scrumbiile?

Pe Bella o cuprinse un fior.

— Când eram mică mama mă forţa să le mănânc. O dată m-a încuiat în sufragerie douăsprezece ore.

Rupert păru şocat.

— Niciodată n-a trebuit să mănânc ce nu mi-a plăcut.

— E drăguţ aici, schimbă subiectul Bella.

— E un loc frecventat de taică-meu, replică Rupert. El spune că ăsta e un loc unde n-ai surpriza să te întâlneşti cu vreun cunoscut.

— Rupert, dragule!

Lângă masa lor poposise o femeie frumoasă, cu ochi mari violeţi.

— Laviriia!

Rupert se ridică şi o sărută.

— Cum a fost în Jamaica?

— Minunat. Nici nu ştiu de ce m-am întors acasă.

— Ai cunoscut-o pe Bella Parkinson?

— Nu. Încântată să te cunosc.

O privi pe Bella cu atenţie.

— Am citit totul despre jocul tău, bineînţeles. Macbeth, nu-i aşa? Trebuie să te văd şi eu jucând.

Se răsuci spre Rupert şi întrebă, un pic prea afectat:

— Ce face Lazlo?

— E-n Buenos Aires.

Păru uşurată.

— De-asta nu m-a sunat. Când se întoarce?

— Săptămâna viitoare.

— Transmite-i dragostea mea şi spune-i să mă sune înainte să mi se ducă bronzul.

Se întoarse pe călcâie şi plecă spre însoţitorii ei aflaţi în celălalt capăt al încăperii.

— E frumoasă, oftă Bella, admirând picioarele femeii. Cine e?

— O pasăre de-a lui Lazlo.

— Dar el cine e?

— Vărul meu.

Îşi coborî vocea.

— Evident că Lazlo s-a plâns că patul ei era prea mic, aşa că ea s-a dus la Harrods şi şi-a luat unul de trei ori mai mare.

— Înseamnă că-i nebună după el, comentă Bella. El e drăguţ?

— Femeile spun că da. Eu îl apreciez mai bine. Lucrăm împreună.

— La ce?

— În domeniul bancar. Avem o bancă în City. Majoritatea afacerilor, însă, ni le desfăşurăm în America de Sud. Taică-meu e preşedinte, dar cel care conduce cu adevărat e Lazlo.

— Cred că ai şi tu un pic de sânge latin în vene.

— Tata e sud-american. Din fericire mama e englezoaică get-beget. Ghinionul e că se întoarce acasă vinerea viitoare. Sper să o răpească cineva cu avion cu tot.

Îmi tot trimite cărţi poştale în care îmi scrie să nu uit să-i ud florile.

Bella chicoti.

— Ce?

— Unul din hoby-urile ei, alături de orbi, surzi, subdezvoltaţi şi alte opere de binefacere în care îşi vâră permanent nasul. Din păcate ea n-are niciun pic de milă în inima ei. Viaţa i se împarte între tata şi diverse comitete.

Se uită la Bella.

— Părinţii tăi cum au fost?

Palmele Bellei se umeziră instantaneu.

— Tata a fost bibliotecar, zise ea rapid. A murit când eram bebeluş, aşa că mama a trebuit să se angajeze ca profesoară la şcoală pentru a mă creşte. Am fost întotdeauna îngrozitor de săraci.

„Săraci dar cinstiţi”. Spusese aceleaşi minciuni atât de des încât aproape că ajunsese să le creadă şi ea.

Sosi primul fel – scoici mediteraneene însoţite de un vas imens cu maioneză gălbuie. Bella scoase un mic scâncet de poftă.

Mai târziu când ajunse să se simtă aproape ca o raţă ghiftuită, Bella îşi ridică brusc privirea din farfurie şi văzu că Rupert o fixa cu privirea. Mâncarea lui era neatinsă.

— Bella.

— Da.

— Cinezi cu mine şi mâine?

— Desigur.

Nici măcar nu se gândise când răspunsese. Dacă s-ar fi simţit ridicolă i-ar fi fost compromisă toată seara. Decise că trebuia să-l lase s-o cunoască un pic mai bine şi îşi zise că ea era, în fond, tare plicticoasă.

Mai târziu se întoarseră în apartamentul ei pentru un pahar. Bella dădu ta, o parte draperiile din salon, care să-i arate lui Rupert priveliştea de afară. În faţa lor scânteia jumătate din Londra.

— Nu-i nemaipomenit? rosti Bella extaziată.

— Nici nu se compară cu tine, iar tu ai cel mai frumos, păr din lume, replică Rupert.

Îi apucă o şuviţă.

— Exact ca al lui Rapunzel.

— Cine e?

— Prinţesa din turn care şi-a lăsat cosiţele până la pământ ca frumosul prinţ să se caţere pe ele şi s-o salveze. N-ai citit povestea când erai mică?

Expresia Bellei se răci.

— Maică-mea nu îngăduia basmele.

Rupert se încruntă şi o trase în braţele lui.

— Cu cât aud mai multe despre copilăria ta, cu atât îmi place mai puţin.

O sărută pătimaş. După câteva clipe o trase pe canapea şi începu să se lupte cu fermoarul ei.

— Nu, se încordă ea.

— De ce nu? îi susură el în ureche. Cristoase, Bella, te vreau atât de mult…

Bella trase aer adânc în piept şi izbucni în plâns. Una dintre marile ei calităţi de actriţă era aceea că putea plânge la cerere. N-avea decât să se gândească la acei sărmani câini de la Battersea Dogs Home, nerevendicaţi de nimeni, aşteptându-şi la nesfârşit un stăpân care nu mai venea, şi lacrimile îi ţâşneau din belşug pe obraji.

— Te rog, nu, suspină ea.

Rupert se lăsă în genunchi lângă ea.

— Iubito. Oh, iartă-mă. Te rog, nu plânge. N-ar fi trebuit să grăbesc lucrurile. M-am comportat ca un porc.

Bella îi privi printre lacrimi.

— N-o să încetezi să te mai vezi cu mine fiindcă nu vreau să fac dragoste?

El clătină hotărât din cap.

— Chiar dac-aş vrea, n-aş mai putea. Sunt prea adânc implicat.

După ce el plecă, Bella se examină în oglindă.

— Eşti o ticăloasă, Bella. Doamne, în ce încurcătură te-ai băgat! îşi spuse ea.

Voia ca bărbaţii s-o dorească, dar fugea de ei imediat ce lucrurile deveneau serioase, înspăimântată că ei ar fi descoperit adevărul dacă le-ar fi cedat.

3

A doua seară Rupert sosi cu braţele încărcate de cadouri.

— M-am gândit că ţi-a lipsit o copilărie ca lumea, aşa că m-am hotărât că e timpul s-o începi acum, anunţă el.

În pachete se găsea un ursuleţ imens, o păpuşă olandeza, un caleidoscop, o cutie plină cu pietricele colorate, un set complet de crăticioare şi un joc: *The Wind in the Willows*.

Bella simţi că i se pune un nod în gât.

— Oh, dragule, nu trebuia să cheltuieşti atâţia bani cu mine.

Rupert îi luă faţa în mâinile lui.

— Ascultă, iubito. Trebuie să înţelegi ceva foarte bine; sunt multe dezavantaje în faptul de a te numi Henriques, dar a face foamea nu face parte dintre ele.

Îşi întinse mâinile în lături.

— Suntem plini de bani. Tata câştigă o avere şi o să câştigăm cu toţii şi mai mult de-acum înainte, doar dacă nu pline Lazlo o bombă sub bancă. Venitul meu personal trece binişor de 25.000 de lire.

Bella rămase descumpănită.

— E, uite asta e minunat la tine, Bella. Oricine altcineva ar fi ştiut despre milioanele familiei Henriques. Pentru mine banii n-au fost niciodată o problemă şi luna trecută, când am împlinit douăzeci şi unu de ani, am moştenit…

— Douăzeci şi unu? interveni repede Bella. Ai spus că ai douăzeci şi şapte.

El păru ruşinat.

— Aşa am spus, nu? Ştiam că n-o să te interesez dacă ai fi ştiut cât de tânăr eram.

— Dar eu am douăzeci şi trei, se tângui Bella. Mă simt ca o corupătoare de minori.

— Dar nu eşti, o linişti el. Oricum, eu sunt nebun după femei mai în vârstă decât mine.

Au devenit inseparabili. Se vedeau în fiecare seară şi făceau turul restaurantelor şic. Curând aveau să ajungă

subiect de bârfă.

Când a venit primăvara, cu brânduşele ei ce îmbrăcau parcurile în auriu şi purpuriu, Bella a descoperit că era din ce în ce mai îndrăgostită de el. Era un bărbat care se făcea uşor plăcut, cu graţia lui molatecă, cu frumuseţea lui aspră şi cu izbucnirile lui maliţioase care nu se îndreptau niciodată împotriva ei.

Din când în când, însă, avea toane, ca un băieţaş care avusese întotdeauna în viaţa lui tot ce îşi dorise. În acele clipe faţa i se întuneca şi Bella aproape simţea fizic dorinţa lui de a o avea, ca un vulcan gata să erupă.

Serile lungi petrecute" împreună începeau să-şi pună amprenta asupra sănătăţii lui. Pierduse din greutate şi avea tot mai des imense cearcăne violete sub ochi.

Într-o seară de mai, stăteau pe canapeaua din apartamentul ei, când el spuse:

— Nu te supără că nu te duc niciodată la petreceri sau la vreo chermeză?

Bella clătină din cap.

— Singurele petreceri care îmi plac sunt cele între patru ochi.

Rupert îi întoarse palma şi, după ce se uită la ea intens o vremea, întrebă:

— Ce-ar fi să ne căsătorim?

Bella simţi că e cuprinsă de panică.

— Nu! sări ea ca arsă. Cel puţin, nu încă.

— De ce nu?

— Venim din lumi diferite. Eu n-am avut niciodată nimic, iar tu ai avut întotdeauna totul. Familia ta m-ar dispreţui. Eu n-am niciun blazon.

Scoase un scurt râset nervos.

— Când vorbesc despre trecut, mă refer la ziua de ieri.

— Prostii, i-o întoarse Rupert. Nu mai fi atât de snoabă. Te iubesc şi asta-i tot ce contează.

— Şi eu te iubesc, mărturisi Bella aranjându-şi cutele fustei.

— Mi te împotriveşti la toate, continuă, morocănos,

Rupert. Nu vrei să te măriţi cu mine, nu vrei să te culci cu mine. Simt că îmi ies din minţi!

Se ridică în picioare şi începu să păşească nervos prin cameră… Părea atât de tulburat, şi era atât de roz la faţă, încât Bella simţi o dorinţă bruscă de a izbucni în râs.

— E vorba de altcineva, nu? glăsui el oprindu-se pe neaşteptate în faţa ei.

— De unde şi până unde? în ultimele şase luni ai fost singurul bărbat cu care m-am întâlnit.

— Şi înainte de asta?

— Câteva legături ocazionale.

O prinse de încheietura mâinii, atât de tare încât ei îi scăpă un geamăt de durere.

— Cât de ocazionale? continuă el interogatoriul. Nu te cred! în spatele măştii pe care o afişezi eşti toată un cazan care clocoteşte de pasiune, Bella. Nu trebuie decât să fii văzută interpretând-o pe Desdemona ca să-ţi dai seama cum stau lucrurile.

Bella se albi. Se smulse din strânsoarea lui Rupert şi se duse la fereastră.

— Bine, se hotărî ea. A fost cineva, când aveam optsprezece ani. M-a sedus şi l-am iubit, iar el m-a părăsit în noaptea în care a murit maică-mea.

Rupert rămase impasibil.

— Nu te supăra, dragă, dar când ai optsprezece ani iubeşti cele mai ciudate fiinţe. Dacă l-ai întâlni acum n-ai fi în stare să spui ce.ai văzut atunci deosebit la el.

În cele din urmă, Bella acceptă să meargă la el de ziua ei, în joia următoare, ca să-i cunoască familia.

În dimineaţa de luni, înainte de aniversarea zilei ei de naştere, Bella stătea în pat şi visa cu ochii deschişi.

„Nu mi-a fost prea uşor în ultimele săptămâni… Să trăieşti tot timpul pe muchie de cuţit, gândindu-te dacă e bine sau nu să-i povesteşti despre adevăratul tău trecut…”

„Te iubesc şi ăsta-i singurul lucru care contează”, spusese el.

Poate că-i va mărturisi totul… Ar suporta, însă, să vadă neîncrederea şi dispreţul zugrăvite pe faţa lui? Şi

dacă nu i-ar mărturisi nimic, oare ar putea afla vreodată din alte surse? Nimeni nu aflase nimic până atunci. Îşi dădu seama că, pentru prima dată după mulţi ani, începea să se simtă în siguranţă şi fericită…

Se întrebă cu ce să se îmbrace când avea să-i cunoască părinţii. Spera să nu se simtă intimidată de ei. Trebuia să-şi cumpere o rochie nouă, dar în ultima vreme o asaltaseră prea multe note de plată.

Luă ziarul, inspectă cu privirea pagina de scandal ca să vadă dacă există vreo menţiune despre ea şi Rupert, apoi se întoarse la rubrica de anunţuri personale – vile de vânzare în sudul Franţei sau haine din blană de nurcă, aproape noi, costând 3.000 de lire. „Dacă mă mărit cu

Rupert”, îşi zise ea, „toate astea vor deveni floare la ureche pentru mine”.

Privirea îi căzu pe un anunţ, tipărit cu majuscule, în chenar negru. Simţi brusc cum o apucă frigul groazei.

„Mabel, unde eşti? Te-am căutat pretutindeni. Te aştept la bar, la Hilton, la ora şapte. Steve”.

Dintr-odată inima i-o luă razna şi mâinile îi deveniră jilave.

Trebuia să fie o greşeală. O groază de oameni comunicau prin intermediul acelei rubrici – bande de criminali, prieteni pierduţi unul de altul. Era o eroare. N-o putea privi pe ea.

Toată ziua, însă, nu-şi putu elimina gândul din minte.

A doua zi, când luă din nou ziarul, încercă să nu-l desfacă imediat la rubrica de anunţuri. Când ajunse acolo, însă, dădu peste o nouă chemare. I se păru că literele ard în faţa ochilor ei.

„Mabel, unde eşti? De ce ai plecat din Nalesworth? Te rog, vino la barul Hilton astă-seară la şapte. Steve”.

„Oh, Doamne!” îşi zise Bella, lăsând să-i scape un geamăt de groază. O apucă o stare de rău.

După o noapte nedormită, miercuri, Bella descoperi un anunţ la adresa ei.

„Mabel, unde eşti? Te-am aşteptat luni. Nu poţi veni la Londra? Trimite-mi o telegramă la Hilton. Te aştept.

Steve”.

Transpirase toată de frică. După aceşti ani, Steve se afla în Londra şi venise după ea. Era singurul om din lume care putea, dărâma tot eşafodajul de minciuni şi prefăcătorii din care era constituită Bella Parkinson.

4

În dimineaţa în care urma să-şi aniverseze ziua de naştere, Bella fuse trezită de razele de soare ce intrau pe fereastră. Se întinse din toate mădularele ca o pisică, dar se bucură prea puţin timp de asta căci o copleşi senzaţia de ameninţare când îşi aminti că Steve încerca s-o întâlnească.

În acea clipă sună soneria. Bella sări din pat ca muşcată de şarpe, dar nu era decât poştaşul, care îi înmână un teanc de scrisori şi un pachet. Pe pragul uşii se odihnea deja ziarul ei. Se forţă să nu se repeadă la el şi deschise pachetul. Scoase un mic ţipăt de emoţie când văzu că înăuntru sclipea un colier de perle. Şi-l puse la gât şi fugi în faţa oglinzii. Chiar dacă Ţi lipsea fardul, chiar dacă ochii erau somnoroşi şi părul vâlvoi, colierul arăta minunat la gâtul ei.

„Nu pot spune nimic decât că te iubesc”, îi scrisese Rupert pe bileţelul însoţitor. Bella oftă de fericire. Era ca şi cum o trăsese cineva din frigul de afară şi o înfăşurase într-o haină de blană.

Primise felicitări de la restul echipei dar şi multe note de plată. În ultima vreme, acestea deveniseră din ce în ce mai bogate.

Sună telefonul. Era Barney, impresarul ei.

— La mulţi ani, dragă. Te simţi înfricoşător de bătrână?

— Da, răspunse Bella.

— O să te invit la prânz săptămâna viitoare. M-am săturat să aştept să ne mai vedem şi noi între patru ochi.

Bella râse. Barney avea întotdeauna darul de a-i ridica moralul.

— Harry Backhaus e-n Londra şi caută oameni pentru Anna Karenina, o informă el cu vocea lui nazală. Te-a văzut

săptămâna trecută şi vrea să dai o audiţie diseară.

— Dar nu pot, se tângui Bella. Nu în seara asta. Mă duc să cunosc familia lui Rupert.

— Ştiu asta, iubito. Nici nu mă laşi s-o uit. Am aranjat să te întâlneşti cu Harry înainte de asta, la ora şase. Stă la Hyde Park. Întreabă la recepţie care e apartamentul lui. Îi plac păsările, aşa că fii tu însăţi. Ştii tu cum, sexy dar rafinată. Şi să nu întârzii.

Bella era încântată. Îl ştia pe Harry Backhaus de ani de zile. Se năpusti asupra garderobei personale dar nu găsi nimic suficient de sexy. Trebuia să iasă şi să-şi cumpere o rochie nouă. După întâlnire se va întoarce şi se va schimba cu rochia neagră, ameţitor de scumpă, pe care şi-o cumpărase în vederea momentului în care avea să-i cunoască pe părinţii lui Rupert.

Telefonul sună din nou. De această dată era Rupert care o felicita. Îi mulţumi pentru colier, apoi îl puse la curent cu audiţia.

— Nici nu ştiu de cine să mă tem mai mult; de Harry Backhaus sau de părinţii tăi, mărturisi ea.

— Nu vor fi numai ei, replică Rupert. Va veni şi Gay, sora mea, împreună cu Teddy, logodnicul ei.

— Cu ce se ocupă tipul?

— E în armată. Dacă îl deposedezi de umbrelă se prăbuşeşte. Obrazul i se opreşte drept în gulerul ţeapăn. Gay îi ţine întotdeauna isonul. Actualmente ea nu discută decât despre material de draperii. În plus, ia ghici!

— Ce?

— E însărcinată.

— Doamne! Când a descoperit?

— Mie mi-a spus abia ieri, aşa că ştie de câtăva vreme.

— Şi cum a reacţionat mama ta?

— Nu ştie încă. Tata s-a comportat admirabil. A dat o dată roată salonului, apoi a spus: Nicio problemă, întotdeauna există cineva care se îmbată înaintea unei sărbători.

Bella chicoti.

— Pe lângă sora mea gravidă, continuă Rupert, ai să întâlneşti, în sfârşit, şi pe strălucitorul meu văr, Lazlo. Trebuie să-mi promiţi că n-o să te îndrăgosteşti de el. Vine şi sora lui, Chrissie, care e o dulceaţă. Aşa că va fi destul tineret acolo – aşa le spune maică-mea – cu care să te distrezi, iubito.

„Dragul de Rupert”, gândi Bella afectuos, când puse telefonul în furcă. O iubea atât de mult încât Steve nu-i mai putea face niciun rău. Culese ziarul de jos. Îşi făcuse prea multe griji.

Însă când ajunse la rubrica de anunţuri personale, Steve o aştepta, chiar în capul paginii.

„Mabel, unde eşti? De ce nu m-ai căutat la Hilton? Te aştept din nou diseară. Steve”.

Simţi un nod de frică când văzu cu ochii minţii cum un imens nor negru se ivise ameninţător pe cerul fericirii ei.

Îşi petrecu restul zilei într-o activitate frenetică. Se duse la cumpărături şi la coafor. Încercă orice ca să nu se gândească la Steve. Cheltui o avere pe creme noi de machiaj, pe o pereche de blugi îngrozitor de strâmţi şi pe o bluză albă cu volănaşe care-i ajungea până la mijloc. Îşi aranjă părul într-un stil sălbatic şi zburlit ce o făcea să arate de parcă tocmai se dăduse jos din pat.

Ajunse la audiere cu douăzeci de minute mai târziu. Harry Backhaus se dovedi a fi un american slab, scofâlcit, care sugea în permanenţă bomboane de mentă. Se plângea că fusese ruinat de prânzul pe care-l luase la ceea ce se presupunea a fi cel mai bun restaurant la Londra.

— Deci vrei s-o joci pe Anna, ei? o întrebă el ironic pe Bella.

— Da, mi-ar plăcea.

— Ai citit cartea?

— O ador. Am citit-o de nenumărate ori.

— Şi ai propriile tale concepţii despre interpretarea rolului?

— Nu mă cramponez de ele.

— Eu o văd pe Anna ca fiind brunetă. Va trebui să-ţi

vopseşti părul şi să urmezi o dietă. Băiatul pe care l-am ales pentru Vronski e cu opt centimetri mai scund decât tine…

În cele din urmă, el concluzionă.

— Păstrăm legătura. Îţi mulţumesc c-ai venit.

Când Bella ieşi, afară îşi aştepta rândul o splendidă brunetă mignonă.

— Harry, iubitule! Am aşteptat atât de mult! o auzi Bella exclamând în timp ce bruneta închidea uşa în urma ei.

Bella se uită la ceas. Era şapte fără douăzeci. Avea suficient timp să ajungă acasă şi să se schimbe pentru cină. Însă nu se duse acasă. Dincolo de Hyde Park se vedea, sclipind, hotelul Hilton, ca un transatlantic pe mare. Cu toate că apartamentul ei se afla în direcţie opusă, porni, ca vrăjită, spre hotel.

„Ai înnebunit”, îşi spuse ea în gând. „Te îndrepţi direct spre camera de tortură. În cinci minute ai să distrugi tot ce ai clădit în ultimii cinci ani”.

„Du-te şi bea rapid ceva”, spuse o altă voce înăuntrul ei. „Vezi dacă e Steve cu adevărat şi apoi pleacă. Odată ce îl vei vedea, vraja se va destrăma”.

Ca să câştige timp, Bella se opri în faţa hotelului şi-i cumpără flori mamei lui Rupert.

Inima îi bătea ca un Ciocan. Simţi cum i se umezesc palmele când trecu prin uşile batante ale hotelului.

Barul ştia extrem de aglomerat. Lumea se întoarse s-o privească. De ce nu-şi putea opri tremuratul corpului? Un blond înalt, cu o faţă porcină o privea cu poftă. Oare nu era Steve?

— Bună, dragă, şopti o voce moale, cu accent american, lângă urechea ei.

Bella sări ca arsă şi se răsuci pe călcâie. Gura i se uscase într-o secundă. Simţi cum i se scurge toată vlaga din ea când se trezi în faţa celor mai albaştri, şi mai păcătoşi ochi din lume.

— Oh, baby, rosti el, apucându-i mâinile. Îmi pare atât de bine că te văd.

— Bună, Steve, scânci ea.

— Ai reuşit. Ai venit. Nici nu-mi vine să cred. Vino şi stai jos.

Bella simţi cum dispare timpul. Avea din nou optsprezece ani.

— Ar trebui să aniversăm bând vinul ăla împuţit care are pretenţia de a i se spune şampanie.

— Eu aş vrea nişte whisky, rosti Bella ţepoasă.

— Două scotch-uri duble, comandă Steve chelnerului.

Scoase un pachet de ţigări. Când îi aprinse ţigara, degetele lui se întâlniră cu ale ei.

— Oh, iubito, rosti el. Te-ai făcut atât de frumoasă. Uită-te bine la mine.

Cu un efort imens, ea îşi ridică ochii. Cât de nebună fusese să creadă că el dispăruse din viaţa ei. Arăta mult mai bine şi emana masculinitate. Îşi pierduse aspectul acela de piersică şi de băiat de zahăr. Faţa lui avea acum contururi clare, la colţul ochilor îi apăruseră riduri uşoare, iar părul îi era pieptănat în faţă într-un breton blond şi des care-i acoperea liniile săpate pe frunte.

Bella îşi coborî pleoapele.

— Te-am căutat peste tot, zise el când sosiră băuturile. Am scris în Nalesworth încontinuu, dar scrisorile mi-au fost trimise înapoi cu menţiunea că dispăruseşi ca măgarul în ceaţă. M-am dus chiar până acolo, să văd dacă nu găsesc pe cineva care să ştie ceva despre tine. Ultima mea speranţă au fost anunţurile personale. Ce faci acum, eşti model?

— Sunt actriţă.

Îi povesti, cu mândrie în voce, cum se descurcase în viaţă.

Steve fluieră uşor.

— Da’ ştiu că ai trecut prin multe, comentă el.

— Şi tocmai am dat o audiţie cu Harry Backhaus pentru rolul principal din noul lui film.

„Înnebuneşte-l”, îşi comandă Bella. „Să te ia dracu’, Steve. Mă descurc şi fără tine”.

— Dar eşti o stea, draga mea! exclamă el. Trebuie să

văd şi eu piesa. Sub ce nume joci? Cu siguranţă că nu sub Mabel Figgie, nu?

— Nu, încuviinţă Bella cu voce gâtuită. Mi-am… mi-am schimbat numele în Bella Parkinson.

Observă că el purta un costum elegant şi butoni de aur masiv.

— Te-ai descurcat şi tu bine, Steve, remarcă că cu voce tare.

El rânji.

— Nu mă plâng. Am câteva cluburi în Buenos Aires. În afară de a te găsi, unul dintre motivele pentru care mă aflu aici este să găsesc un loc pentru o discotecă în Londra.

Îi făcu semn ospătarului.

— Hai să mai bem ceva, îi propuse el Bellei.

— Nu, refuză ea. Nu mai pot sta.

NEI se mişcă, însă, de pe loc. Când sosiră băuturile, el ridică paharul.

— Pentru noi, baby.

— N-o să fie niciun „noi”! răbufni ea. Am pe altcineva.

— Ai avut, vrei să spui. Cine e?

O copleşi din nou tentaţia de a se lăuda.

— N-ai de unde să-l cunoşti. Îl cheamă Rupert Henriques.

Steve înălţă din sprâncene.

— Nu face parte din familia de bancheri?

Bella aprobă, sfidătoare, din cap.

— Oh, iubito, chiar că te-ai ajuns.

— Îl cunoşti?

— L-am întâlnit pe vărul său, Lazlo, în Buenos Aires.

— Se pare că toată lumea îl cunoaşte pe acest Lazlo, comentă Bella. Rupert îl adoră. Cum e tipul?

— Fără scrupule, sinistru chiar. E făcut dintr-un amestec straniu. E pe jumătate evreu… iar maică-sa e o cântăreaţă austriacă de operă. Cei din City nu ştiu ce să mai facă cu el. Nu sunt deloc de acord cu părul lui lung şi cu parfumurile cu care se dă. Trebuie, însă, să admită toţi

că el încheie afaceri de o manieră pe care nimeni n-o poate egala. E dotat cu nervi de oţel, ceva în genul celui care cumpără acţiuni când piaţa se prăbuşeşte. Pe lângă asta, deţine o serie de cai frumoşi.

— De ce nu e căsătorit?

— Nu crede în aşa ceva. Cred că s-a fript serios cu o femeie măritată acum câţiva ani. Cu toate astea, a avut întotdeauna parte de cele mai teribile fetişcane.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Ţii la Rupert?

— Da, ţin la el, răspunse rapid Bella.

— Atunci de ce ai venit aici astăzi?

— Am vrut să mă eliberez de fantome. Trebuie să plec, Steve.

Cât de idioate erau cuvintele. Trebuie să se ducă acasă, să se schimbe şi să plece la cină la familia Henriques, dar nu se putea ridica de pe scaun.

— Iubito, rosti Steve încet. Ştiu că m-au purtat ca o cizmă, părăsindu-te când aveai mai multă nevoie de mine, însă nu puteam rămâne în Nalesworth căci aş fi fost arestat.

— Şi atunci cum rămâne cu fetiţele cu care te distrai în fiecare seară?

Îi era imposibil să renunţe la ostilitatea din voce.

— Eram prea tânăr să fiu priponit. De atunci am mai crescut. Acum nu te-aş mai trage pe sfoară, dacă la asta te gândeşti.

Ea însă, nu era conştientă decât de corpul lui musculos, sexy, de lângă ea, şi de faptul că Îl voia cum nu voise pe nimeni altcineva înainte.

— Eşti piază rea pentru mine, Steve, rosti Bella. Vreau să mă mărit cu cineva drăguţ şi serios.

— Iar eu nu sunt decât drăguţ, oftă Steve. Ce să-i faci? în zilele noastre fiecare trebuie să-şi croiască de tânăr un drum în viaţă.

Se lăsă pe spate şi îşi atinse un genunchi de genunchii ei. Bella reacţionă ca şi cum ar fi fost străbătută de curent electric.

— Măi, dar ştii că eşti tare colţoasă, remarcă el imediat.

Ea râse nervos.

— De când râzi tu aşa?

— Cum?

El o imită, şi Bella râse din nou.

— Mda, aşa, o ironiză el.

— Nu te-ai schimbat deloc, atacă ea. Ţi-a plăcut întotdeauna să mă iei peste picior.

— Ţi s-a schimbat şi vocea, continuă el, imperturbabil. E clar că şcoala de teatru ţi-a estompat accentul ăla al tău, tipic de Yorkshire.

Bella se ridică de la masă, dar Steve o apucă de mână.

— Dă-mi drumul, rosti ea.

— Ei – hai iubito, nu te înfuria pe mine.

— Dă-mi drumul, silabisi ea, cu voce mai ridicată acum.

— Mai încet! Se uită lumea la noi. Stai jos o dată!

O trase lângă el.

— Nu vrei să pricepi? Am parcurs mii de mile ca să te recapăt. Eu ştiu totul despre tine, iubito. Pariez că nu i-ai povestit încă scumpului de Henriques despre viaţa ta din ghetou şi despre puşcăriaşul de taică-tău, nu?

— Taci! şuieră Bella, făcându-se albă.

— Iar ăsta-i numai începutul, după cum bine ştii. Acum termină-ţi băutura ca o fată cuminte, iar eu o să te duc oriunde vrei. De mâine, însă, începe balul. N-o să-l las pe Henriques să mi te-nşface. Nici ţie nuţ i-ar place să te încurci cu ei, dragă; ţi-ai trăda clasa căreia îi aparţii.

În timp ce taxiul se îndrepta spre Chichester Terrace, Bella îşi aranjă părul şi îşi refăcu machiajul.

— Termină cu agitaţia asta, îi porunci Steve.

— Dar sunt atât de nepotrivit îmbrăcată se plânse Bella. Aveam o rochie neagră minunată.

— Tu eşti actriţă. Familia Henriques ar fi cumplit de dezamăgită dacă ai arăta decent. Spune-le că Harry Backhaus te-a ţinut mai mult decât îţi programaseşi.

Mergeau acum în lungul Old Brompton Road, iar cireşii de pe marginea străzii se profilau albi pe cerul care începuse să se întunece.

— E primăvară, rosti Steve, luând-o în braţe. Nu simţi seva ei mustind în tine?

Pentru o fracţiune de secundă ea îi răspunse la sărut, conştientă numai de teribilul fapt de a se afla în braţele lui.

— Nu pleca, murmură el.

— Nu, Steve. Pentru numele lui Dumnezeu!

Îl împinse cu violenţă şi se lăsă, tremurând, pe spătarul banchetei, incapabilă de a rosti vreo vorbă până ce automobilul n-ajunse în Chichesterterrace.

El îşi notă numărul ei de telefon pe un pachet de ţigări.

— Să nu-l pierzi! se trezi ea, furioasă, că spune. Nu-l găseşti în cartea de telefon. Oh. Doamne, te-ai aşezat pe florile pentru mama lui Rupert!

5

Rămase pe trotuar, privind din urmă taxiul care-l îndepărta de ea, şi o cuprinse dezolarea. Începu să alerge pe lângă casele mari şi albe, aflate la distanţă faţă de stradă, despărţite de aceasta de grădini pline cu trandafiri şi azalee. Ajunse în cele din urmă lângă cea mai mare şi cea mai albă dintre toate. Poarta de la intrare era străjuită de doi lei de piatră, sculptaţi, cu feţe îndârjite şi boturi căscate. Bella sună la uşă. Îi deschise servitoarea, dar, înainte ca aceasta să-i ia haina, în hol năvăli Rupert. Era tras la faţă şi alb ca varul.

„Cât de ridicol de tânăr şi de imatur arată pe lângă Steve”, îşi zise ea.

— Draga mea! Ce s-a întâmplat? E trecut de ora nouă! Bella nu era degeaba actriţă. Îşi compuse brusc o expresie de nenorocire şi smerenie.

— Îmi pare atât de rău! Harry Backhaus m-a făcut să aştept îngrozitor de mult, apoi m-a ţinut enorm la audiţie şi, pe urmă, mi-a făcut nişte avansuri îngrozitor de josnice. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Am vrut să sun, zău că da, dar se făcuse atât de

târziu încât mi s-a părut mult mai de bun simţ să vin direct aici. Nici măcar n-am avut timp să mă schimb, Iartă-mă, te rog.

I se părea că în orice clipă o va culca la pământ un trăsnet. Rupert, însă, părea convins.

— Biata de tine, rosti el luându-i mâinile. Bineînţeles că nu contează. Hai să-i cunoşti pe ceilalţi.

Intrară într-o încăpere uriaşă şi neprimitoare, ceva între muzeu şi junglă, plină cu mobilă lăcuită şi scaune incomode. Pe pereţii slab luminaţi atârnau imense tablouri încadrate de rame groase de aur. Pretutindeni se vedeau plante în ghivece.

— Biata Bella a păţit-o, anunţă Rupert. Blestematul de regizor abia i-a dat drumul.

— Îmi pare atât de rău, rosti Bella cu zâmbetul ei cel mai fascinant. M-a lăsat să aştept ore întregi, apoi…

— Te-am auzit de dincolo, o întrerupse cu răceală o femeie planturoasă.

— Ea e mama mea, zise Rupert.

Constance Henriques era înaltă dar voinică. Faţa ei, cu gura mare ale cărei colţuri erau lăsate în jos, şi cu ochii umflaţi şi reci, aducea cu un peşte pe tipsie. Vocea putea fi cu succes folosită la orice paradă ca bas.

— Îmi pare bine să vă cunosc, rosti Bella, spunându-şi în sinea ei exact contrariul.

— Credeam că i-ai comunicat domnişoarei Parkinson că noi ne îmbrăcăm întotdeauna pentru cină, i se adresă Constance lui Rupert.

Bella băuse prea mult whisky.

— Iar eu m-am dezbrăcat, rosti ea, privindu-şi bluza descheiată.

Adoptă inconştient un accent batjocoritor din lumea bună şi adăugă:

— Sunt cât se poate de dezolată.

Se lăsă o pauză îngheţată apoi cineva râse.

— Acesta e tata, rosti Rupert, zâmbind.

Charles Henriques fusese, probabil, un bărbat chipeş, dar de atunci trecuse categoric multă vreme. Faţa

îi era brăzdată de o reţea de vinişoare purpurii, iar sub ochii mici, jucăuşi şi închişi la culoare se lăbărţau două pungi mari. Aceiaşi ochi iscoditori aruncau priviri indiscrete decolteului Bellei, ca o pereche de insecte negre.

— Ce faci? rosti el, apucând mâna ei şi strângând-o mai mult decât era necesar. De săptămâni întregi, Rupert nu vorbeşte despre nimeni altcineva decât despre tine. Nici el, însă, nu te-a apreciat cum trebuie.

Îi dădu Bellei un pahar mare de băutură.

Sora lui Rupert, Gay, şi logodnicul ei, Teddy, ilustrau perfect relaţia dintre un ofiţer de gardă şi genul de domnişoară care murea după un astfel de militar. Abia şi-au întrerupt conversaţia când le-a fost prezentată Bella.

Bella nu se putu abţine să nu privească burta lui Gay. Nu părea deloc gravida, după cum nici Teddy nu părea capabil să fie tată.

— Ţi-am spus că sunt complet absorbiţi de ei înşişi, nu? zise Rupert, mângâind-o pe mână. Acum vreau să ţi-o prezint pe verişoara mea Chrissie, sora lui Lazlo. Ea e îngerul meu bun.

„Ar fi splendidă dacă ar fi mai fericită”, îşi zise Bella. Chrissie arăta ca o epavă. Ochii ei întunecaţi erau umflaţi, pe obraz avea o pată vânătă şi trebuia să fi luat mult în greutate în ultima vreme, deoarece rochia pe care o purta îi venea mult prea strâns pe pieptul plin şi pe şolduri.

— Îmi pare bine! rosti, politicoasă, Chrissie.

Avea o voce aspră, gravă, ce purta în ea un uşor accent străin.

— Ce groaznic trebuie să fie să ai o audiţie, continuă ea. Cred că e un lucru tare neplăcut.

— Mi se întâmplă întotdeauna aşa ceva, replică Bella, dar a trebuit să învăţ să mă descurc.

Chrissie se porni să povestească despre o prietenă a ei care voia să urce pe scenă. Deşi gura îi râdea când vorbea, ochii o priveau pe Bella cu ură.

Bella sorbi o înghiţitură din pahar şi privi de jur-împrejurul camerei. Deasupra căminului – se afla, cu

siguranţă, un Matisse, iar lângă uşă era clar un Renoir. Printre draperiile întredeschise se vedea un spaţiu mai deschis la culoare faţă de rozul tapetului din jur.

— De obicei acolo se găseşte un Gainsborough, spuse Constance, urmărind privirea Bellei. L-am împrumutat, însă, Academiei Regale. Ce poate să discute Lazlo atâta vreme? i se adresă ea, iritată, lui Charles. Chitanţele de telefon sunt şi aşa astronomice.

— Vorbeşte cu nişte arabi, o informă Rupert. A încercat toată ziua să dea de ei.

— Cât de emoţionant e să ai o nuntă atât de curând, rosti Bella limpede.

Se uitară toţi la ea. „Mai bine mi-aş pune lacăt la gură”, îşi spuse Bella’. „Ieşirile mele de puştoaică mă trag în jos ca o bilă de plumb”.

— E ziua duijtale de naştere, nu-i aşa? câţi ani ai? întrebă Constance Henriques cu gura plină de cartofi pai.

— Douăzeci şi patru, răspunse Bella.

— Douăzeci şi patru? Dar Rupert n-are decât douăzeci şi unu. Habar n-am avut că eşti atât de în vârstă faţă de el.

— Iar tu tocmai ai împlinit cincizeci şi patru, draga mea, rosti Charles Henriques blând. Ca atare cred că e mai bine dacă nu se pomeneşte prea mult de vârste.

Bella chicoti. A fost, probabil, cea mai neinspirată remarcă căci Constance Henriques se făcu de culoarea crestei de cocoş.

Din fericire se auzi un clic de telefon pus în furcă.

— Asta înseamnă că Lazlo a terminat, comentă Constance. Acum putem mânca. Dacă în zilele noastre a le cere tinerilor să fie punctuali înseamnă prea mult, asta nu presupune să-i punem şi pe servitori să aştepte.

Bella roşi. Mama lui Rupert era o vacă. Slavă Domnului că avea să li se alăture şi Lazlo. Bella simţea că numai cu el avea să se înţeleagă din toată familia Henriques. Îşi imagină o copie a lui Rupert, veselă, surâzătoare, chipeşă cu aceleaşi trăsături subţiri şi delicate. Ca de obicei în asemenea cazuri, presupunerile ei

erau greşite.

Bărbatul care intră pe uşă era înalt şi la fel de bine clădit ca şi Steve. Cu tenul lui palid, cu nasul acvilin, cu părul negru, des şi ondulat şi cu genele arcuite, era greu să-ţi dai seama dacă avea aspect de sud-american sau de evreu. Era clar, că nu avea carnaţia unei feţe de evreu şi nici moliciunea ochilor latini. Ochii săi erau aspri şi negri ca tăciunele. Părea un individ periculos şi incredibil de dur.

Rupert se repezi înainte.

— Lazlo! A venit Bella. Hal s-o cunoşti.

Tresărind uşor din cauza mândriei din vocea lui Rupert, Bella îi dărui lui Lazlo cel mai seducător zâmbet.

— Am auzit atât de multe despre tine, rosti ea. Simt că te cunosc deja foarte bine.

Pentru o clipă, în ochii lui se citi surpriza. O studie cu toată atenţia. Apoi, cu un zâmbet ce nu exprima chiar prietenie, zise:

— Te asigur că nu. Ce mai faci?

Îşi îndreptă atenţia spre Constance.

— Scuze că a durat atât. Afacerea a ajuns la un stadiu delicat. Dacă o scoatem la capăt, Charles o să aibă de unde să plătească nunta lui Gay.

Constance nu păru îmblânzită. În acel moment, însă, o servitoare anunţă că masa e gata.

Până în acel moment, Bella băuse suficient whisky cât să se simtă bine în orice situaţie, dar când intrară în sufragerie ea fu copleşită de o senzaţie de frică, atât de violentă încât trebui să se agaţe de masă ca să nu leşine.

Ce era cu acel miros îngrozitor şi greţos? îşi dădu seama că provenea de la crini. În capătul îndepărtat al încăperii trona un ornament, ca un stâlp, pe care se afla o vază imensă cu crini, iar în mijlocul mesei fusese aşezat un vas uriaş cu aceleaşi flori.

Bella se holbă îngrozită la ele. Îşi aminti de ghirlandele de crini care-i umpluseră casa la moartea maică-sii, la puţin timp după ce Steve o părăsise. Îşi aminti, în acelaşi timp, de petalele albe şi cerate care aveau ceva din translucidul pielii mamei sale moarte ce

zăcea la etaj. Simţi cum îi apar picături de sudoare pe frunte. Tremura din tot corpul.

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Lazlo observând-o. Intră automat în defensivă şi se uită ţintă la el. Acesta îşi întoarse privirea făcând-o să se înjure pe ea însăşi printre dinţi. Ar fi fost mult mai înţelept să zâmbească.

Se aşezară la o masă la care puteau încăpea cu uşurinţă două duzini de persoane. Bella se trezi între Charles şi Teddy. Vasul de crini i-l ascundea pe Rupert. O servitoare începu să se plimbe pe lângă comeseni cu un castron mare cu caviar.

Constance şi Gay discutau despre nuntă.

— E incredibil cât de rapid circulă veştile, rosti Gay. Am primit cadouri scumpe de la cele mai neaşteptate persoane.

— Când m-am măritat eu, spuse Constance, luând o porţie de caviar mai mare ca a oricărui altcuiva, toată aripa de vest a castelului a fost golită pentru a face loc cadourilor. Am şi uitat cât de multe sunt de făcut. Sunt epuizată. Am stat toată după-amiaza cu episcopul.

— Cât de neplăcut trebuie să fie pentru amândoi, o luă Lazlo peste picior.

Constance îl ignoră.

— Episcopul a fost extrem de impresionat de munca noastră în folosul orbilor, continuă ea. Mai ales în ceea ce priveşte numărul de câini-ghizi noi de care am făcut rost.

Lazlo îşi ridică paharul de vin în lumină, astfel încât acesta scânteie ca o cascadă aurie.

— Ar trebui să înfiinţezi o societate de oameni-ghizi pentru câini orbi, rosti el.

— O ştii pe Baby Ifield? îi strigă Charles Bellei pe deasupra mesei din abanos lustruit?

Bella clătină din cap.

— Ar fi trebuit s-o vezi la apogeul carierei ei. Pe cuvântul meu că era năucitoare. Obişnuiam să mă duc în spatele scenei s-o văd. Adesea o duceam la „Patru Sute”.

Constance strânse din buze.

— Nu suport, pur şi simplu, să discut despre haosul

creat de guvern, interveni ea dintr-odată şi o ţinu aşa jumătate de oră.

Ascultând-o, Bella deveni din ce în ce mai iritată. Pe măsură ce o privea cu un ochi tot mai critic pe Constance, tactul şi prudenţa începură să-i dispară.

La un moment dat, Constance abordă problema Irlandei de Nord.

— Ce bine ar fi dacă i-ar aduce pe toţi cu ştreangul de gât.

— Şi de ce ar face-o? se trezi Bella exclamând.

Vocea ei de actriţă se revărsă peste întreaga masă.

Constance se uită la ea de parcă ar fi vorbit unul dintre cartofii de pe masă.

— L-ar opri să mai arunce boabe la întâmplare, rosti ea înţepată.

— Nu-i adevărat, replică Bella. Irlandezilor nu le place nimic mai mult decât să se simtă martiri. Dacă ar fi spânzuraţi, fraţii Ipr n-ar face altceva decât să înteţească mişcarea.

Constance se burzului căutând o replică usturătoare, dar interveni Lazlo:

— Ce face Jonathan?

— Un neisprăvit, răspunse cu acreală, Constance. Tinerilor de azi li se dă prea multă libertate. Administratoarea lui mi-a scris chiar în această dimineaţă şi m-a informat că Jonathan a scris „Moarte apartheidului” cu vopsea roşie pe toţi pereţii capelei.

Lazlo şi Charles zâmbiră! Rupert izbucni în râs.

— Asta-i nemaipomenit, rosti Bella, al cărei pahar fusese umplut a patra oară. Face şi el ceva pozitiv.

Constance se uită fix la Bella, cu o privire rece şi veninoasă.

— Ai fost vreodată în Africa de Sud?

— Nu, recunoscu Bella.

— Bănuiam eu. Oamenii care nu cunosc o ţară din proprie experienţă se grăbesc întotdeauna să facă generalizări.

— Dar nu-i nevoie decât să citeşti ziarele… protestă

Bella, de-a dreptul scandalizată de acum.

— Am cumpărat mânzul ăla roib despre care ţi-am povestit, Charles.

Din nou Lazlo o întrerupse în mijlocul propoziţiei.

Dintr-odată comesenii se înviorară. Era clar că familia Henriques era obsedată de cai.

Lumânările aruncau săgeţi luminoase spre masă. Chrissie discuta cu Rupert. Bella observă expresia de încântare de pe faţa fetei.

„Deci aşa stau lucrurile", medită ea. „Nu-i de mirare că mă urăşte".

Constance îşi exprima părerea despre rezervaţiile de vânătoare. Lazlo se scobea în dinţi.

„Am fost o proastă că am venit", se lamentă Bella în gând. „Steve avea dreptate în legătură cu oamenii ăştia".

Când îi lăsară pe bărbaţi singuri la paharul lor de porto şi la ţigară, Bella avu o senzaţie de epuizare şi deprimare. Chrissie se aşeză la pian şi începu să interpreteze cu măiestrie din Beethoven.

„Arată minunat acum", cugetă Bella, privind la faţa tinerei şi la reflexele luminii pe părul ei negru.

Constance şi Gay se apucară din nou să discute despre căsătorie, iar prima dintre ele se apucă concomitent să coasă la o tapiserie.

Când intră în cameră, Rupert se duse mai întâi la ele, apoi veni drept spre Bella. Era tras la faţă.

— E-n regulă, iubito?

— Perfect, răbufni Bella. Dă-mi o ţigară.

Era iritată că el nu-i ţinuse partea la masă.

— Iartă-mă că am stat atât de mult, se scuză el. Tata şi Lazlo s-au apucat să discute aprins despre devalorizare.

O clipă mai târziu îşi făcu apariţia şi Lazlo. Nu avea deloc aerul că tocmai purtase o discuţie încinsă. Fuma dintr-un trabuc şi râdea de vreo glumă a lui Charles. Faţa lui gravă era luminată de scânteierile ochilor negri şi de sclipirile dinţilor albi ca neaua.

„Ar trebui să râdă mai des", îşi zise Bella, în timp ce el se îndreptă spre pian.

— E-n regulă, dragă? o întrebă Lazlo pe Chrissie şi-i ridică o şuviţă de păr căzută pe umăr.

— Bineînţeles, răspunse aceasta.

— Bine.

Îi zâmbi, apoi traversă încăperea şi se aşeză lângă Bella.

„E un afemeiat”, îşi zise Bella. „Poate c-ar fi bine să încerc să-l înnebunesc”.

Se întinse spre el ca să i se vadă mai bine decolteul.

— M-am întâlnit cu o prietenă de-a ta zilele trecute, rosti el.

— Da? Cu cine? se interesă Bella aruncându-i o privire lungă, fierbinte şi languroasă, care îi dispăru, însă, imediat ce el îi răspunse.

— Cu Angora Fairfax. Mi-a spus că aţi făcut împreună şcoala de teatru.

Bella o detestase întotdeauna pe Angora Fairfax. Individa fusese odorul răsfăţat al unor părinţi extrem de bogaţi. Era mereu pe la petreceri şi se plângea întotdeauna a doua zi că era teribil de epuizată. Cu excepţia Bellei, toţi ceilalţi colegi studenţi erau leşinaţi după ea. La rândul ei, Angora era geloasă pe talentul Bellei.

— O cunosc puţin, admise Bella. Ce mai învârte acum?

— Cred că e într-un serial de televiziune. Mi-a vorbit multe despre tine.

— Nu mă-ndoiesc, replică Bella cu răceală.

— E extrem de atractivă, continuă Lazlo, examinându-şi conţinutul paharului. Ştie să joace?

Bella dădu afirmativ din cap. N-avea de gând să intre în capcana bârfei.

— Am aflat că ai avut o audiţie în seara asta, îi dădu Lazlo mai departe.

Sistemul interior de alarmă al fetei nu reacţionă.

— Da, am avut.

— Iar regizorul ţi-a făcut avansuri. Ce neplăcut trebuie să fi fost pentru tine.

„Ce cotoi sarcastic”, înjură Bella în gând.

— Cine era?

— Harry Backhaus.

— Harry?

Îşi ridică sprâncenele.

— Dar asta nu-i stă în caracter. Tocmai s-a recăsătorit. Mâine prânzim împreună. O să-l trag de urechi.

Bella simţi că ia foc, apoi că îngheaţă de groază.

— Oh, nu! Te rog, nu face asta, zise ea, mult prea rapid. Sper să-i treacă curând.

Lazlo zâmbi cu amabilitate.

— Totuşi nu există nicio scuză pentru un astfel de gest.

La unsprezece şi jumătate Bella se ridică să plece.

— Te duc cu maşina acasă, zise Rupert.

— O s-o duc eu, interveni Lazlo. Este în drumul meu.

— Dar nu se poate, se revoltă Rupert.

— Vreau să aştepţi un nou telefon din sordida Arabie, rosti Lazlo. Ştii tu ce să spui.

„Oho!”, exclamă Bella în gând. „Tipul ştie să se impună”. Îşi dorea ca Rupert să-l înfrunte, dar acesta se mărgini să deschidă gura, apoi o închise la loc şi se resemnă îmbufnat.

Când plecă, Charles o sărută pe amândoi obrajii.

— Dacă nu ne mai vedem până atunci, o să ne întâlnim cu siguranţă la nunta de luna viitoare, zise el.

Toată lumea deveni băţoasă.

— Nu i-ai trimis încă o invitaţie, Constance? o întrebă Charles pe nevastă-sa.

— Le-am terminat, replică aceasta cu răceală.

— Absurd. Au mai rămas cel puţin o duzină pe biroul tău. Avem nevoie de Un pic de strălucire în biserică.

Când ajunseră în apropiere de locuinţa Bellei, Lazlo zise:

— Vreau să-ţi vorbesc. Mergem la tine sau la mine?

— Sunt foarte obosită, i-o reteză Bella. Nu putem discuta aici?

— Nu. E important.

R Bine, cedă ea. Mergem atunci la mine. În apartamentul ei totul era vraişte. În salon hainele erau împrăştiate peste tot şi de jur-împrejur zăceau resturile micului dejun. Bella împinse cu piciorul un sutien sub canapea şi se duse în dormitor să-şi dea jos haina. Se uită în oglindă şi văzu că ochii îi scânteiau de pe urma băuturii. Îşi dădu seama că bluza pe care o purta era, într-adevăr, indecentă. Poate că Lazlo avea de gând să-i facă avansuri. Când se întoarse îl găsi pe acesta răsturnat pe un fotoliu, manevrând pietrele din jocul dăruit de Rupert.

„Are aspectul unui cartofor", îşi zise ea. „E dur, rece şi calculează fiecare variantă".

— Rupert ţi le-a dăruit? întrebă el.

Bella încuviinţă.

— E băiat drăguţ, continuă Lazlo.

— Şi eu cred la fel, replică Bella. Vrei să bei ceva?

— Lazlo clătină din cap.

— Rupert n-a avut o viaţă uşoară, continuă el. A fost răsfăţat enorm, dar n-a avut parte de dragoste. Constance a fost mereu prea legată de operele ei de binefacere, iar Charles mult prea preocupat de maeştrii artei şi de amantele tinere. Ca rezultat, Rupert e destul de dezechilibrat. Are nevoie de cineva care să-l ţină în frâu dar care să-l şi iubească enorm.

— Măi, măi, râse Bella nervos. Nu ştiam că eşti atât de romantic.

Lazlo rămase impasibil.

— Nici nu sunt. Nu-mi place, însă, risipa.

Bella trase adânc aer în piept.

— Nu vrei să mă mărit cu el, nu-i aşa?

— Nu, nu vreau.

— Fiindcă nu aparţin aceleiaşi clase?

— Nu mi-ar păsa nici dacă ai veni dintr-o mină de cărbuni! Vreau, însă, ca Rupert să aibă alături de el pe cineva care să-l iubească.

— Ca sora ta Chrissie, presupun? Aşa v-aţi păstra toate milioanele în familie.

— Las-o pe Chrissie în pace.

— De ce? Ce te face să crezi că ea îl iubeşte pe Rupert mai mult decât mine?

— Ea n-ar fi întârziat o oră de la întâlnirea cu viitoarea soacră.

— Ţi-am spus deja că n-am putut pleca. Am fost blocată de audiţie.

— Şi nici măcar nu te-ai obosit să te îmbraci ca lumea.

— N-am avut timp să mă schimb.

— Şi ai ajuns pe trei sferturi beată.

— Nu-i adevărat. Pur şi simplu. Americanilor le plac tăriile.

— N-ai scăpat nicio ocazie să fii nepoliticoasă cu mătuşa Constance.

— Era nesuferită, mărturisi Bella cu voce gâtuită.

— De acord. E cam necioplită. Dacă l-ai fi iubit pe Rupert, însă ai fi trecut asta cu vederea.

— De fapt ce te privesc pe tine toate astea? se răţoi Bella furioasă.

El mai avea numai câteva pietre de pus în centrul tablei. Ea îi privi fascinată degetele lungi.

— Vreau să spun, rosti el moale, că, dacă l-ai fi iubit pe Rupert, ai fi sosit la timp, trează, îmbrăcată ca lumea, şi nu te-ai fi oprit să sugi whisky în barul de la Hilton cu unul dintre iubiţii tăi.

Bella se înverzi.

— C… ce vrei să spui? murmură ea. Am avut o audiţie.

— Poate că ai fost mai devreme acolo, fetiţo. Când te-am văzut eu, însă, erai atât de prinsă de aventurierul său chipeş încât nici măcar n-ai observat că mă aflam la numai câteva mese mai încolo.

O inundă un sentiment de confuzie şi groază. Lazlo o văzuse cu Steve. Oare cât de multe auzise din conversaţia lor?

— E un actor, minţi ea repede. Noi… mă rog… discutam despre o piesă în care vom juca săptămâna

viitoare.

— Da, da, repetaţi scenele de amor, rosti Lazlo ironic. Dacă te-ai fi uitat la Rupert măcar cu o zecime din adoraţia cu care te uitai la individul ăla, aş fi fost fericit să ştiu că te măriţi cu el.

Rămăsese cu o singură piesă neagră. Se uită la ea o clipă, apoi puse tabla jos şi îşi scoase carnetul de cecuri.

— Şi acum, rosti el pe un ton de afacerist, cât vrei? Dacă îţi dau, să zicem, cinci mii, îl laşi pe Rupert în pace?

Bella râse fără să vrea.

— Nu mi-am dat seama până acum că se poate întâmpla aşa ceva în realitate! Răspunsul e nu.

— Deoarece îl iubeşti pe Rupert şi nu poţi să trăieşti fără el? zise el acid.

— N-am zis nimic despre dragoste, se apără ea. Tu eşti cel care bate moneda pe tema asta. Însă de vreme ce vrei ca lucrurile să fie clarificate, ei bine, n-am nicio intenţie s-o rup cu Rupert!

— Zece mii, supralicită Lazlo.

Se lăsă un moment de tăcere. Bella privi pe fereastră.

„Uau, ce de chestii aş mai face cu zece mii”, îşi zise ea. „Oare banii ăştia sunt impozabili?” Cu voce tare, însă, zise:

— Nu vreau blestemaţii tăi de bani. Va trebui să te gândeşti la altceva.

Lazlo lăsă la o parte carnetul de cecuri şi se ridică în picioare. Prin statura lui o făcu să se dea cu un pas înapoi.

— Ei bine, dacă banii nu te-au sensibilizat, va trebui să încerc alte metode.

— Nu mă poţi împiedica să mă mărit cu Rupert.

— Zău? rosti el încet. E clar că nu cunoşti motto-ul familiei noastre: „Zgârie un Henriques şi-ţi va curge propriul tău sânge”.

Cicatricea lungă i se făcuse albă pe fundalul pielii închise la culoare. Bella simţi un fior de-a lungul şirei spinării.

„E ca un diavol”, îşi zise ea.

— Familia mea are multă influenţă, continuă el.

Putem să-ţi creăm multe necazuri dacă te încăpăţânezi.

— Mă ameninţi? se burzului ea.

— Da, şi te avertizez că joc foarte murdar. Eşti convinsă că nu vrei cecul ăla?

Bella îşi ieşi din fire.

— Ieşi afară! Ieşi afară! ţipă ea.

Apucă un vas de sticlă albastră şi-l aruncă spre el. Lazlo se ghemui şi vasul se făcu ţăndări de peretele din spatele lui. Bărbatul râse şi plecă.

După ce el se făcu nevăzut, pe Bella o apucă tremuratul.

„Oh, nu", se tângui ea. „De ce mi-am pierdut cumpătul? Teorist împuţit şi mizerabil ce eşti! Vrea să mă intimideze. Nu va face nimic".

Şi totuşi... şi totuşi... cu toţi banii ăia şi cu puterea din spatele lui...

O scutură un fior de teamă. Poate că ar fi mai bine să ia banii şi s-o şteargă cu Steve. Nu putea, însă, să pună bază pe el. Pe lângă asta, mai trebuia să ţină cont şi de bietul Rupert.

Brusc soneria de la intrare sună, făcând-o să tresară de spaimă. Era din nou Lazlo? Steve? Inima începu s-o ia razna. Oricine ar fi fost, suna insistent.

— Cine e? strigă ea îngrozită.

— Eu sunt, Rupert".

Deschise uşa. Când el intră, ea izbucni în cascade de plâns.

— Draga mea! Linişteşte-te, iubito! S-a terminat.

O trase lângă el pe canapea şi-i mângâie părul.

— Sunt totdeauna fioroşi la început. Ar fi trebuit să vezi ce i-au făcut lui Teddy. Lazlo s-a purtat bine cu tine?

Ea scutură din cap. Nu avusese intenţia de a-i povesti lui Rupert, dar nu se putea controla.

— Mă urăşte, suspină ea. Mai mult decât oricare altul. Mi-a spus că nu vrea să mă mărit cu tine.

— Nu vrea? Probabil că te place, de aceea se poartă atât de grosolan cu tine. Oricum, tata e înnebunit după tine.

Cât de bine era să stea în braţele lui şi să fie mângâiată.

— M-am purtat mizerabil cu tine, murmură ea. Am ajuns târziu şi am fost insolentă cu maică-ta. Nu ştiu de ce mai ţii la mine.

„Şi nu ştii nici măcar jumătate din poveste”, îşi zise ea în gând.

— Cum să nu ţin? rosti Rupert. Te iubesc de zece ori mai mult decât de dimineaţă. Aş ucide pe oricine ţi-ar face rău.

Ea se îndepărtă şi se uită la el. Avea o faţă de clovn, tristă, palidă, cu cearcăne mari şi vineţii sub ochi.

— Bella, iubito, hai să ne căsătorim, te rog.

Ca să-i facă în ciudă lui Lazlo, sau ca să scape de Steve, sau fiindcă băuse, sau chiar fiindcă nici ea nu realiza cât o dorea Rupert, în clipa următoare, spuse da.

6

A doua zi de dimineaţă, Bella se trezi în lumina unor stele care-i explodau în creier. În minte i se derulară cu claritate scene din noaptea anterioară: audiţia dezastruoasă avută cu Harry Backhaus, întâlnirea cu Steve, cina catastrofală de la familia Henriques, Tocmai ajunsese la momentul în care aruncase cu un vas în Lazlo, când sări în capul oaselor şi gemu.

Iisuse! îi promisese lui Rupert că se va mărita cu el. Dar ea nu-l iubea pe Rupert. Îl iubea pe Steve, işr şarpele ăla de Lazlo o ştia prea bine şi avea să facă totul ca s-o despartă de Rupert.

„Oh, Doamne”, se tângui ea, trăgându-şi cămaşa de noapte peste cap, „ce nenorocire!”

Evenimentele următoarelor săptămâni îi tăiară respiraţia. Rupert insistă să viziteze zeci de case, o duse într-un tur triumfal la rudele lui şi o copleşi de cadouri, printre care un inel imens de logodnă din plastic, turnat în formă de inimă, gest făcut de el special pentru că ştia că aşa avea s-o irite pe maică-sa.

Bella se aştepta în orice clipă să-l vadă pe Lazlo apărând şi vărsând flăcări pe nări, dar acesta nu

întreprinse nimic. Aştepta, evident, momentul optim pentru a acţiona. Ceea ce o îndurera, cu adevărat, era faptul că Steve nu făcu nicio încercare de a o contacta, deşi trebuia să fi aflat despre logodnă, căci poze ale „Milionarului şi actriţei” se lăfăiau în toate ziarele.

Nici latura sexuală nu mergea bine cu Rupert. Odată logodită, Bella nu putuse refuza să se culce cu el. Lăsat să aştepte atâta vreme, Rupert voia acum să-şi petreacă orice clipă liberă în pat, iar după contact simţea nevoia disperată de a fi asigurat de performanţa lui.

— A fost bine, dragă? Eşti sigură că a fost bine pentru tine?

— Da, da, spunea ea, culcându-i capul pe sâni până ce el adormea, după care rămânea pironită cu ochii în tavan, cu corpul tremurând de dorinţă nesatisfăcută, tânjind după Steve.

O săptămână mai târziu, după un spectacol de teatru, ea se prăbuşi în faţa oglinzii din cabina de machiaj. Aplauzele îi răsunau încă în urechi. Jucase superb. Acum cedase epuizării.

Rupert ieşise la cină în oraş şi avea să se întâlnească cu ea mai târziu. Asta îi lăsa ceva timp de odihnă.

Mai mult decât orice altceva, o stresa îngrozitor necesitatea de a-l convinge de fiecare dată cât de nemaipomenit de fericită era să se mărite cu el.

Se întinse plictisită după un borcan cu demachiant, când se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, rosti ea, indiferentă.

Se uită în oglindă şi inima i-o luă razna. În cadrul uşii stătea Steve, indolent, zâmbitor, imposibil de blond şi de chipeş.

— Cum ai ajuns aici? îngăimă Bella.

— Portarul mi-e amic.

Închise uşa şi se sprijini de ea.

— Ei bine? adăugă el încet.

— Ei bine, ce?

— Am crezut că ţi-am spus să nu te-ncurci cu Rupert Henriques.

— Nu te priveşte pe tine! Nici măcar nu-ţi pasă. Nu mi-ai dat măcar un telefon.

— Am zis să te las să arzi la foc mic vreo săptămână sau două rosti el.

Traversă camera spre ea şi-şi puse o mână pe umărul ei gol. Ce ciudat! Rupert o frământa ore întregi şi nu simţea nimic, iar Steve îi trimisese cu o simplă atingere mii de volţi în corp. Mâna fierbinte i se urcă încet pe umăr până ce ajunse la ceafă.

El râse.

— Ai fost fantastică în rolul Desdemonei, dragă. Habar n-am avut cădeşti atât de bună.

Bella se simţi inundată de fericire.

— Oh! Chiar crezi asta?

— Da. M-ai năucit cu totul, mai spuse el aplecându-se şi sărutând-o.

Bella îi răspunse la sărut. Mâna lui se deplasă spre marginea rochiei ei. Situaţia începea să iasă de sub control când brusc, spre groaza Bellei, uşa se deschide violent şi o voce exclamă:

— Asta trebuie să fie camera Bellei.

Bella se făcu roşie la faţă şi se îndepărtă rapid de Steve, dar era prea târziu. În cadrul uşii se aflau Lazlo Henriques şi Angora Fairfax, vechea duşmancă a Bellei de la şcoala de teatru.

— Bella! Eşti grozavă, exclamă Angora cu un chicotit. Abia te-ai logodit cu Rupert şi îl înşeli deja cu acest tânăr năucitor.

Îşi ridică ochii ei, imenşi, albaştri, spre Steve.

— Cred că ar trebui să-l chemi până afară, i se adresă ea lui Lazlo.

— Rupert se poate bate singur, replică acesta, părând amuzat. Bună, Bella. Ce mai faci?

Bella rămăsese fără grai. O salvă Steve:

— Cred că-i mai bine să mă prezint. Mă numesc Steve Benedict.

— Iar eu sunt Angora Fairfax. Tipul acesta şiret care mă însoţeşte este Lazlo Henriques.

Angora era dulce ca o pisicuţă. Era incredibil de subţirică, cu glezne şi încheieturi extrem de delicate. Avea părul negru, ochi albaştri şi buze cărnoase roşii, care nu reuşeau să-i acopere dinţii ieşiţi în afară. O fostă colegă de şcoală spunea că Angora era genul de fată care îl putea face pe un bărbat s-o ajute la „cărarea unui obiect incredibil de greu precum o cutie de chibrituri”.

— Bella, iubito, exclamă Angora. Ce naiba ai roşit aşa? A fost un spectacol nemaipomenit. Ai fost extraordinar de bună – deşi n-ar fi trebuit să-ţi monteze decorul acela din ultimul act. Adică ţopăiai pe acolo de parcă erai la curse. Lazlo a fost îngrozitor. A dormit per tot parcursul actelor doi şi trei, dar, în fine, el a avut o zi grea. A scăzut preţul aurului sau ceva de genul ăsta. Ai să ne oferi ceva de băut?

— Da, bineînţeles, rosti Bella strângând din dinţi.

Uitase cât de abilă era Angora şi cât de uşor o putea face să se simtă ca o idioată.

— În dulap e o sticlă de whisky. Faci tu onorurile, Steve?

După ce Steve umplu patru pahare cu porţii generoase de băutură, Lazlo îşi ridică paharul în direcţia Bellei.

— Pentru tine şi Rupert, rosti el cu o sclipire poznaşă în ochi.

— Da, pentru porumbeii noştri, îi ţinu isonul Angora. Cred că eşti beată de fericire, Bella. Ce uşurată trebuie să fii la gândul că te vei instala într-un loc confortabil şi vei uita că poţi sfârşi ca fată bătrână înconjurată de pisici într-o cocioabă.

Se uită la Lazlo pe sub genele ei lungi şi negre.

— Fără apropouri, Angora, o puse el la punct.

Ea chicoti.

— Iartă-mă, dar sunt un pic supraexcitată. Harry Backhaus m-a angajat în rolul principal din noul lui film.

— Asta-i minunat, reclamă Steve, abordând-o cu zâmbetul lui devastator. Cum ai reuşit?

— De fapt s-au tras sforile, dragă. Lazlo ne-a luat pe

mine şi pe Harry astăzi la un prânz stropit din belşug cu licori. Nu umblai şi tu după rolul ăsta, Bella, iubito? Ştiam însă că ei vor începe să filmeze peste două săptămâni şi mai ştiam că nu ţi-ar fi plăcut să te desparţi de Rupert atât de curând.

— Bineînţeles că nu mi-ar fi plăcut! intră Bella în joc.

Îi zâmbi lui Lazlo, dar inima îi era neagră de ură.

— Şi cu tine ce e? i se adresă Angora lui Steve. De unde a putut scoate Bella o fiinţă încântătoare ca tine?

— Buenos Aires, răspunse Steve.

Se întoarse spre Lazlo.

— De fapt noi doi ne-am cunoscut. Eu deţin clubul Amontillado. Ai fost acolo o dată sau de două ori!

— E unul din cuiburile mele preferate, zise Lazlo. E aşa de întuneric acolo încât nici nu-mi dau seama de cine sunt însoţit.

— E drăguţ acolo? întrebă Angora.

— E drăguţ oriunde, replică Steve şi, râzând, îi umplu din nou paharul lui Lazlo.

Bella se simţi dintr-odată nervoasă. Dacă Lazlo avea să afle de la Steve adevărul despre trecutul ei, dumnezeu ştia ce putea face cu acele informaţii.

Angora începu să peroreze despre actorie. Steve şi Lazlo o dădură pe afaceri.

— Bani, bani, bani! exclamă Angora în final. Văd eu că voi doi o să vă îndrăgostiţi unul de altul.

Bella simţi cum o înjunghie pumnalul geloziei. Într-un sfert de oră îl acceptaseră pe Steve într-un mod în care pe ea n-aveau s-o accepte niciodată.

Steve vorbea acum cu Angora. O ataca pe toate planurile, abordând stilul lui de bărbat fatal, scăzând tonul vocii şi împrăştiindu-şi zâmbetul tot timpul.

În cele din urmă, Angora se ridică.

— Lazlo, dragă, dacă nu mănânc o să leşin.

— Atunci hai să mergem, rosti Lazlo stingându-şi trabucul. Ce-ar fi să vii şi tu? îl invită el pe Steve.

— N-aş fi a cincea roată la căruţă? întrebă, precaut, Steve.

— Deloc, răspunse Angora. Lazlo o să dea nişte telefoane şi o să facă rost de o fată încântătoare pentru tine, apoi o să mergem în oraş. Mersi pentru băutură, Bella. Ne vedem la nunta lui Gay. Lazlo s-a gândit la un program nebun pentru toţi a doua zi, undeva la ţară. După aia o să mergem în Goodwood. Da că-ţi plac caii, i se adresă ea lui Steve, ar fi bine să vii şi tu.

Ieşiră toţi trei, abia catadicsind să-şi ia la revedere, lăsând-o pe Bella să tremure de umilinţă şi furie neputincioasă. Multă vreme după plecarea lor, în faţa ochilor ei persista încă rânjetul parşiv al lui Lazlo.

În următoarele zile ea avu şi mai multe motive de a fi supărată pe el. Căzură ofertele care i se făcuseră pentru a juca în două piese T.V. Şi un spot publicitar, pe care ea le crezuse ca fiind sigure. Pe lângă asta, agentul ei bancar îi scrise o scrisoare foarte dură privitoare la depăşirile ei de buget.

Trebuia să o joace pe Nina în „Pescăruşul”, pe scena de la Britaina. Piesa urma să intre în repetiţii în săptămâna ce avea să vină. Pe neaşteptate Roger Field, directorul, trimise după ea şi o informă că dorea ca ea s-o joace pe Maşa, profesoara de şcoală refulată şi nefericită. La auzul veştii, Bella îşi pierdu cumpătul.

— În spatele chestiei ăsteia e Lazlo Henriques! tună ea.

— Cine-i ăsta? rosti Roger moale. Eu iau deciziile aici. Cred că ţi se potriveşte mai bine rolul Maşei.

7

Ca de obicei, Bella lăsă pe ultima sută de metri procurarea unor haine potrivite pentru nunta lui Gay. Ştia că n-ar trebui, de fapt, să cumpere nimic. Garderoba ei era plină cu rochii purtate o singură dată. Pe lângă asta, avertismentul dat de agentul ei de bancă o făcea să aibă serioase dubii dacă era cazul să-şi dezechilibreze şi mai mult bugetul.

În ultima săptămână cheltuise banii de parcă ar fi rămas complet în urmă cu moda, ca şi cum şi-ar fi forţat destinul. Acrobaţiile financiare executate de ea nu-i mai

lăsau acum drept alternativă decât căsătoria cu Rupert.

Trebuia oricum, să-şi cumpere o rochie nouă. Ştia că fusese şi Steve invitat la cununie. Mai ştia că se văzuse de multe ori cu Angora în ultima vreme şi trebuia să arate cât mai năucitoare pentru a-l zdrobi.

Drumul prin magazine a fost un dezastru; jumătate din ele erau în perioada de solduri. Tot ceea ce probase cădea îngrozitor pe ea. În plus, habar n-avea cum avea să fie vremea. Era una din acele zile cenuşii şi mohorâte care se puteau uşor transforma într-o zi senină mai târziu.

— Grena-ul va fi la modă în toamna aceasta, îi spuse o vânzătoare, aproape forţând-o să încerce o rochie de lână şi ţinând în spatele ei nişte bucăţi mari de material ca să-i demonstreze clientei că rochia i se potriveşte.

Bella studie imaginea reflectată de oglindă.

— Arăt ca o mâţă prăpădită, rosti ea. Am nevoie de o faţă nouă, nu de o rochie nouă.

Pe la ora nouă, când începuse să fie disperată, dădu peste o rochie verde, fără mâneci, scurtă, care se continua cu o jupă din acelaşi material. Era singurul lucru sexy pe care îl probase.

— Crezi că merge la o nuntă? întrebă ea disperată.

— Oh, da, răspunse vânzătoarea, culegând o scamă cu unghiile ei lungi şi roşii. În zilele astea oamenii poartă orice cu orice ocazie.

Se afla deja în mare întârziere când reuşi să-şi găsească o pălărie roz şi pantofi potriviţi. Mai târziu, când ajunse în apartamentul ei şi le probă pe toate la lumina zilei, îşi dădu seama că rozul se potrivea ca nuca-n perete cu părul ei castaniu deschis.

Mai avea o oră şi jumătate până la cununia religioasă, în acea după-amiază coafeza ei era liberă. Singura soluţie era să-şi spele şi să-şi vopsească părul în roşcat, dar în grabă uită să citească instrucţiunile de folosire care o avertizau să nu folosească colorantul pe păr deja vopsit. Ca rezultat al operaţiunii, obţinu un portocaliu strălucitor şi un păr extraordinar de încâlcit.

Îşi dădu imediat seama că toate fardurile, cremele şi

rimelurilenu-i puteau folosi la absolut nimic. Era o zi în care toate îi ieşeau pe dos.

Pielea părea moartă, ochii arătau mici şi obosiţi, iar pungile de sub ei nu puteau fi acoperite cu niciun fel de fard.

Pe lângă asta, se făcea tot mai răcoare. Un vânt aspru dinspre est răscolea frunzele platanilor din piaţa din faţa casei. Toate hainele ei erau prea scurte pentru a fi îmbrăcate peste noua ei rochie. În cele din urmă se mulţumi să-şi petreacă în jurul gâtului, gulerul ei de blană de vulpe.

„O să am nevoie de ajutor ca să înfrunt gloata”, îşi zise ea.

În faţa bisericii se strânsese o mare mulţime de gură-cască. Bella sosi în acelaşi timp cu mirii şi se împiedică de trepte în încercarea ei de a intra în biserică înaintea lor.

— E deja beată, exclamă un mucalit din mulţime.

Lazlo o ajută să se ridice. Bella observă iritată că el arăta foarte bine, iar negrul auster şi albul imaculat al cămăşii se potriveau de minune cu tenul său smead şi trăsăturile lui neregulate.

Se uită la părul ei şi rosti compătimitor:

— Oh, dragă, oh, dragă.

Se uită apoi la braţele ei goale şi adăugă, amuzat:

— O să-ţi îngheţe sângele în vene în biserică.

Ea intenţionă să se strecoare neobservată în spate, dar, înşfăcând-o de braţ ca un vultur, Lazlo o conduse tocmai în al doilea rând din faţă.

— De acum eşti membră a familiei, explică el.

Arătând strălucitor, palid precum garoafa de la butonietă, Rupert încercă să se aşeze lângă ea, dar Lazlo îl împiedică.

— Nu, zise el. Trebuie să stai în faţă şi să ai grijă de Constance.

Se aşeză ferm la marginea rândului, alături de Bella, care se îndepărtă rapid de el şi se ciocni de un bătrân libidinos, ce purta favoriţi lungi, încărunţiţi.

— Nu te-ai întâlnit încă cu unchiul Willy, Bella? rosti

Lazlo.

Dincolo de Rupert stătea un băiat cu aspect drăguţ dar cu ceafa lată, tuns scurt. Trebuia să fie Jonathan, fratele lui Rupert, căruia i se dăduse voie de la şcoală pentru a veni la ceremonie.

În faţa şirurilor de bănci stătea Teddy, alături de naşul lui. Obrajii lui Teddy deveneau când roz, când albi ca varul, după cum el îşi ducea degetele la gât să-şi lărgească gulerul cămăşii sau şi le trecea prin părul proaspăt tuns.

— Am liniştit-o pe mama, zise Rupert, spunându-i că nu-şi pierde fata ci câştigă un dobitoc.

Bella chicoti. Oamenii se foiau în jurul lor, discutau unii cu alţii şi exclamau între ei:

— Bună, nu te-am văzut *de mult*.

La orgă se interpreta, deja pentru a treia oară, aceeaşi cantată de Bach. Aruncând pe furiş o privire împrejurul ei, Bella îşi dădu seama că era nelalocul ei îmbrăcată, ca de obicei. Toată lumea purta rochii de mătase sau smochinguri. Întrecerea era stupefiantă. Lazlo avusese dreptate, era frig în biserică. Pe braţe pielea i se făcuse ca de găină. Alături de ea, unchiul Willy se uita cu neruşinare la sânii ei. Ca să-i blocheze tentativele vizuale, Bella îşi acoperi decolteul cu blana de vulpe.

— Ai revenit pe pământ, comentă Lazlo gestul.

Bella se holbă drept înainte la aranjamentul floral pregătit de Constance Spry. Îşi dădu brusc seama, cu oroare, că jupa rochiei, care pica atât de bine când stătea în picioare, i se desfăcuse, dând la iveală o mare porţiune din coapsă şi chiloţeii pe care stătea scris „Abandonaţi Orice Speranţă voi cei care Intraţi Aici”, dăruiţi de ziua ei de către Roşi e. Se grăbi să se acopere la loc, nu înainte însă ca Lazlo şi unchiul Willy să admire în voie priveliştea.

— „Îl ucid”, se aprinse Bella, „îl ucid şi după aia îi zbor dinţii din gură”.

O altă rudă în vârstă, ce dormea liniştită în spatele lor, se deşteptă brusc şi exclamă cu voce tare:

— Haideţi, la atac! Să-i pocnim!

Peste mulţime trecu un val de agitaţie, iar Constance

se răsuci pe loc. Arăta ca un mastodont cu două burţi într-un nor de praf, împărţind cu graţie bezele din vârful buzelor, prietenilor şi rudelor ei.

— Pretinde că abia a descoperit rochia gen foaie de cort, îi şopti Rupert Bellei, dar are nevoie de două corturi de campanie ca s-o îmbrace.

În cele din urmă, când Bella era pe punctul de a se transforma într-un bloc de gheaţă, orga atacă „lată, Vine Mireasa”, şi toată lumea se ridica în picioare.

Iată-l pe Charles, cu un zâmbet larg pe faţă, emanând coniac prin toţi porii. De braţul lui atârna Gay, palidă dar stăpână pe sine. Ducea cu ea un buchet imens ca să mascheze orice urmă de graviditate. Mergea încet, căci la fiecare câteva secunde capul îi era tras înapoi din pricina faptului că trena îi era călcată din greşeală de vreuna din domnişoarele de onoare.

Ariergarda era asigurată de Chrissie. Purta o rochie roz şi avea pe părul ei negru strălucitor o coroniţă de trandafiri roz. Era evident că se machiase. Arăta minunat, dar semăna cumva cu un spectru. Se opri chiar lângă Lazlo. Rupert se întoarse şi se strâmbă la ea încercând s-o facă să râdă.

— Dragii mei, intonă preotul.

Bella trebuia să împartă o carte de rugăciuni cu Lazlo. Rigidă din pricina scârbei, ea îi privi degetele lungi, cu unghii îngrijite, şi încercă să nu respire aroma subtilă de mosc şi lavandă ce emana de la pomada cu care se dăduse.

— Mai întâi, rosti preotul, căsătoria a fost orânduită pentru procrearea copiilor.

— Poţi s-o mai spui o dată, murmură Rupert cu un zâmbet.

— Apoi ca remediu împotriva păcatului, pentru acei oameni care nu au darul stăpânirii de sine.

— Sper că şi tu crezi în asta, rosti Lazlo din colţul buzelor.

Bella nu asculta; visa, cu ochii deschişi, că se afla în locul lui Gay, îmbrăcată în rochie lungă şi albă de satin, cu

părul dat pe spate pentru a-i dezvălui faţa delicată şi îmbujorată, cu o talie incredibil de subţire de pe urma unei diete crunte ţinute înainte de nuntă. Alături de ea stătea Steve, devastator de chipeş, zâmbindu-i mândru şi introducându-i verigheta de aur pe deget.

— …Pentru a ne însoţi la bine şi la rău, la bucurie şi la necaz, ca să ne iubim şi să ne îngrijim până ce moartea ne va despărţi, repeta Teddy, cu voce sugrumată, după preot.

Ar sta, însă, Steve lângă ea? Era el oare capabil să iubească şi să îngrijească pe cineva multă vreme? Oare avea să fie ea capabilă să-l iubească şi să-l îngrijească pe Rupert aşa cum ar face-o Chrissie?

Se uită peste umărul lui Lazlo şi o văzu pe Chrissie privind fix înaintea ei. Lacrimile îi şiroiau pe faţă. „Oh, ce harababură cumplită!”, îşi zise Bella.

— Mi-e rău, rosti una dintre micuţele domnişoare de onoare.

„Nemuritorule, Dumnezeu cel înţelept”, cânta adunarea. Alături de Bella, Lazlo cânta cu voce tare pe tonuri joase. „E genul de persoană care şi-ar face copiii să roşească deoarece cântă prea tare în biserică”, îşi zise ea furioasă.

Se aşezară toţi pentru predică. Preotul se ambala într-o peroraţie despre fidelitate şi nevoia de stabilitate în lumea modernă în care atât de multe mariaje eşuau.

Unchiul Willy îşi freca coapsa de coapsa Bellei. Dacă s-ar fi mişcat, ea ar fi trebuit să se apropie de Lazlo.

Privi furioasă drept înainte. Începuse să cunoască toate amănuntele aranjamentului floral. Dintr-odată, cu o spontaneitate ce făcea parte din farmecul lui personal, Rupert se întoarse, îi luă mâna şi i-o mângâie. Bella era conştientă că Lazlo şi Chrissie o urmăreau amândoi. Simţi cum îi roşeşte faţa şi gâtul.

Când începură felicitările, Constance izbucni în plâns.

— N-o face pentru că o pierde pe Gay, rosti, sec, Lazlo. O face din părere de rău pentru toţi banii pe care îi

cheltuie cu nunta.

Un tenor din cor începu să cânte. „Oile pot Paşte în Siguranţă”.

Aşteptarea era insuportabilă.

— Ai zice că e o nuntă desăvârşită, nu? rosti Rupert. Aş vrea să fumez.

Procesiunea se reluă. Teddy era roşu ca un rac; Gay părea uşurată şi zâmbea uşor ca răspuns la complimentele din ochi ale diverselor rude.

— Am auzit că eşti actriţă, i se adresă unchiul Willy Bellei. Ai fost vreodat în Crossroads? (Pronunţa cuvântul stâlcit, asemănător cu „Crawse”). N-am pierdut niciun spectacol, al dracu’ de bun program.

Câteva minute se înghesuiră cu toţii pe treptele de la intrare, în timp ce fotografii făceau poze cu duiumul. De îndată ce ieşi din rând, Rupert o mângâie pe Bella pe braţ.

— Iisuse, ce mai spectacol. Bună, mătuşă Vera. Eu n-o să trec prin tot circul ăsta când o să ne căsătorim, iubito. Bună, unchiule Bertie. Ne ducem la oficiul de Căsătorii din Chelsea şi după aia direct la aeroport spre ţărmuri mai calde.

Bella îşi puse, cu afecţiune, mâna peste cea a lui Rupert.

— De acord, zise ea, privind drept spre Lazlo. Cât de curând posibil. Dintr-odată m-am săturat de logodne lungi.

Recepţia a fost un coşmar. S-a ţinut în trei corturi imense din grădina familiei Henriques. Bella nu s-a simţit niciodată mai singură sau mai părăsită ca acum.

Era o adunătură ciudată de oameni acolo. Rudele lui Teddy, decrepite şi împopoţonate în hainele lor demodate, aproape că nu se puteau deosebi de membrii comitetului prezidat de Constance, printre care se aflau câţiva militari în uniformă care zbierau unul la altul şi beau suc de portocale. Într-un colţ stăteau stânjeniţi două duzini de adolescenţi de pe proprietatea tatălui lui Teddy. Se vedea cu ochiul liber, însă, că cel mai numeros grup de persoane îl constituiau prietenii lui Charles şi ai lui Lazlo, membri ai protipendadei internaţionale. Chiar dacă unii dintre ei îşi

făcuseră apariţia în blugi, se putea citi pe ei acea stare de bine şi confort care-i făcea să fie primiţi oriunde. În orice direcţie îţi întorceai privirea vedeai femei superbe ce ieşiseră din hainele de blană precum fluturii şi stăteau acum cu ţigări între buzele purpurii, ciocnind cupe cu şampanie, refuzând platourile cu somon afumat şi sparanghel de dragul siluetei, sporovăind fără grijă cu bărbaţii chipeşi şi eleganţi care le înconjurau. Bella nu văzuse niciodată până atunci atâţia oameni care păreau că se cunosc unii cu alţii, sau, chiar dacă nu se cunoşteau direct, îşi descopereau rapid o groază de prieteni comuni.

Rupert făcea tot ce-i stătea în puteri ca să fie atent cu ea, dar era în mod constant înşfăcat de Constance, Charles şi mai ales de Lazlo, ca să aibă grijă de altcineva sau de altceva.

Bella încercă să epateze şi să fie amuzantă, dar nervozitatea şi nesiguranţa de sine făceau ca vocea ei să fie artificială şi afectată. Dacă s-ar fi protejat cu un ecran de tăcere ar fi părut găgăuţă şi înţepată. Rupert o tot introducea în mijlocul unui grup de oameni, dar efortul lui semăna cu introducerea unui şurub într-un cauciuc. La cinci minute după ce el pleca, ceilalţi o marginalizau.

Doamne, şi ce gălăgioşi erau! Jumătate din conversaţii erau purtate în limbi străine, pline de râsete şi exclamaţii, exact ca în „Fidelio”.

Nici măcar nu se putea îmbăta, fiindcă avea spectacol în seara aceea. Ca să-şi îndulcească amărăciunea, mâncă cinci eclere după care simţi că i se face rău.

Dintr-odată, ca şi cum i-ar fi aplicat cineva o ştampilă cu fierul înroşit pe spate, Bella era conştientă că era privită de Chrissie. Se întoarse şi o văzu pe aceasta cu ochii scăldaţi de lacrimi.

— Rozul ţi se potriveşte de minune, găsi Bella de cuviinţă să spună. Şi ai slăbit atât de mult! Arăţi excelent.

— Dar nu suficient de bine, pufni Chrissie şi se răsuci pe călcâie, dispărând în mulţime.

Decât să stea singură, Bella ar fi preferat să

vorbească cu oricine, chiar şi cu unchiul Willy, dar acesta era înghesuit la colţ de nişte mătuşi.

Unde erau Steve şi Angora? în adunătura aia îi era aproape imposibil să-i găsească.

Nu putea sprijini stâlpul la nesfârşit. Ca o barcă care s-ar fi lansat pe o mare agitată, Bella începu să-şi croiască loc prin mulţime. La un moment dat o zări pe Angora, care purta o pălărie cu panglici azurii ce-i încadra frumosul ei păr negru, şi un costum liliachiu ce-i punea în evidenţă ochii ei imenşi şi albaştri.

Era înconjurată de bărbaţi, dar alături de ea se afla Steve, într-un costum gri. Împărţea glume, sfida pe oricine, era stăpân pe situaţie. Admiraţi-o, dar staţi la distanţă, părea el să spună. Formau o pereche senzaţională.

Tocmai când râdea în hohote de una din glumele lui, dându-şi capul pe spate ca să i se vadă gâtul încântător de alb, Angora o zări pe Bella.

— Belladonna! Vino imediat aici.

Ca şi cum n-ar fi avut altă alternativă, Bella se îndreptă spre ei.

— Te-ai făcut portocalie, dragă. Cât curaj din partea ta! E pentru un nou rol, sau pentru vreo reclamă?

Bărbaţii din jurul Angorei o priviră dezinteresaţi pe Bella.

— O ştiţi pe logodnica lui Rupert, nu? rosti Angora. Bella, tu îi ştii pe Steve, bineînţeles. El e Patrick, iar celălalt e... Oh, Doamne, nu-mi amintesc cum te cheamă.

Bella se uită la Steve. Inima îi bătea cu putere.

— Da, îl cunosc pe Steve, rosti ea. Cel puţin aşa credeam. Ce mai faci?

— Cum nu se poate mai bine, răspunse el, dăruindu-i acea privire curios de opacă pe care ea o ştia de mică. Unde-i Rupert? Scoate vreo mătuşă de la naftalină?

— Mă bucur că ţi-ai adus vulpoiul, zise Angora, bătând uşor cu palma blana de pe umerii Bellei. Avea nevoie de o ieşire. Ce-ar fi să-i dai ceva de băut?

Toată lumea râse. Bella roşi. „De ce naiba nu-mi vine nicio replică ca lumea?”, se lamentă ea în gând.

Salvarea sosi sub forma, nu prea sigură pe propriile picioare, a lui Charles.

— Bella, dragă, exclamă el sărutând-o pe ambii obraji. Te-am căutat peste tot. Ar trebui să facă liste cu invitaţi la astfel de petreceri. Te-aş ruga să fii drăguţă şi să-i dai nişte sfaturi unei nepoate tinere de-ale mele. Îşi doreşte enorm să urce pe scenă şi eu mi-am zis că, fiind o asemenea vedetă, eşti persoana cea mai potrivită cu care ar putea vorbi.

Bella observă satisfăcută cum apare pe faţa Angorei o expresie de supărare. Era clar că ea se considera ca fiind persoana ce trebuia consultată.

— Cu plăcere, acceptă Bella, şi, fără a-şi lua măcar la revedere de la Steve, îl urmă pe Charles în mulţime.

Nepoata avea o faţă de cal şi o grămadă de Flori în păr.

— Trebuie să fie extraordinar să joci la Britannia, zise ea. Cred că ai tras nişte sfori pentru asta.

— Nu, replică Bella. N-am tras nici măcar un fir de aţă, dar am avut noroc. Câtă experienţă de teatru ai?

— Am jucat-o pe Julieta într-o piesă la şcoală. Toată lumea a spus că am fost foarte bună.

„Oh, Doamne!”, gemu Bella în sine.

— Ai încercat să intri la vreo şcoală de teatru?

— Nu. Poate că îmi poţi da’ tu o listă de nume. Şi poate că mă poţi prezenta-directorului tău. Bănuiesc că e un tip fermecător.

— Foarte, îi ţinu Bella isonul.

Mintea ei începu să hălăduiască aiurea, în timp ce nepoata începu să turuie vrute şi nevrute.

— Incredibil, fantastic, uluitor, spunea Bella din când în când.

La un moment dat, exclamă:

— Ce minunat!

Faţa de cal o privi surprinsă.

— Ce minunat, repetă Bella.

— Eu am spus că mami era în Harrods săptămâna trecută, când a explodat bomba.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, se scuză Bella. Te-am înţeles greşit. E o asemenea gălăgie aici…

În clipa următoare, de faţa de cal se apropie o prietenă a ei şi cele două începură să ţipe una la alta. Bella scăpă de interlocutoarea ei, nu înainte, însă, de a o auzi zicând:

— Ea e logodnica lui Rupert. Cred că-i cam plecată cu sorcova.

Bella se retrase din nou lângă un stâlp şi mâncă rapid alte trei eclere, urmărind cu privirea restul mulţimii.

— Nu te uita aşa îngrozită, rosti o voce. Tu ai decis să intri într-o astfel de lume.

Bella tresări nervos. Era Lazlo.

— Sunt o gloată de neisprăviţi, se răsti Bella. Ar trebui să fie aruncaţi de pe un deal cu furcile.

Lazlo râse.

— Mă bucur că te distrezi.

Pe lângă ei trecu o ospătăriţă cu o tavă.

— La o îngheţată, rosti Lazlo. Se presupune că tinerilor le place îngheţata, nu?

— Eu urăsc îngheţata, rosti ea cu voce ridicată, mai mult decât orice altceva pe lume, cu excepţia ta.

În acel moment apăru Teddy. Părea zăpăcit.

— Bună, Bella, rosti el. Ascultă Lazlo, eu credeam că femeilor le vine rău numai dimineaţa. Acum Gay e sus şi varsă totul din ea. Precis Constance o să miroasă totul de la o poştă. Vrea să tăiem tortul acum. E îngrozită că o să se îmbete toţi.

— Bietul Teddy, îl compătimi Lazlo. Cu toate astea, ai intrat în poveste cu ochii deschişi.

— Aşa e, oftă Teddy. E groaznic să fii mire. Nimeni nu vorbeşte cu tine fiindcă toată lumea crede că eşti chemat în altă parte.

Plecă de lângă ei, amărât. Celor doi li se alătură imediat un bărbat roşcat, cu ochii încercănaţi.

— Lazlo!

— Henri, dragul meu, cum îţi merg treburile?

— Cam prost. A trebuit să vând jumătate din cai şi tot

pământul, dar mi-au lăsat domeniul de vânătoare. Sper că o să vii pe la mine.

Îşi întinse paharul spre a-i fi umplut de un chelner aflat în trecere.

— Ascultă, continuă el. Unde-i actriţa aia cu care s-a încurcat Rupert? Am auzit atâtea opinii contradictorii… E

clar că Charles e vrăjit, dar lui i-au plăcut întotdeauna aventurierele. Se pare că restul familiei o vede ca pe dracu'.

Bella se albi.

— Judecă tu însuţi, rosti Lazlo. Ea e Bella.

— Oh, Doamne! exclamă roşcatul.

Nu părea deloc stânjenit.

— Ia să mă lămuresc eu mai bine.

O examină pe Bella din cap până-n picioare, ca şi cum. Ar fi examinat un cal, apoi spuse:

— Trebuie să mărturisesc că-i dau dreptate lui Charles. O să întâmpini opoziţie din partea acestei familii; sunt o clică dată dracului. O să-ţi vină şi ţie rândul, Lazlo. În cele din urmă o să pună ghearele pe tine vreuna dintre fetele alea drăguţe cu care te afişezi.

— Mă-ndoiesc, replică Lazlo. Nu înseamnă că vreau să cumpăr calul dacă îmi place să-l călăresc.

Roşcatul râse.

Eşti tare, ştiai? Trebuie să recunosc că e ceva lume bună pe aici. Perechea aceea din fumoar nu are sânge regal în vene?

— Mătuşă-mea Constance, explică Lazlo, ar face rost de sânge albastru din piatră seacă. Cred, însă, c-ar fi mai bine să organizez ceva, altfel stăm aici până la miezul nopţii.

Reapăru Gay, ca să taie tortul. Era lividă, dar se ţinea destul de bine. Rupert îşi croi drum până ce ajunse lângă Bella.

— Doamne, ce bătaie de cap. Au loc cele mai teribile evenimente. Unchiul Willy tocmai s-a luat de una dintre adolescentele lui Teddy. A avut grijă Lazlo de tine?

— Sunt sigură că i-ar place să aibă grijă de mine,

replică Bella.

Cineva bătu în masă ca să ceară linişte. Din fericire, discursurile care urmară fură scurte.

Lazlo toastă primul în sănătatea mirilor. Oricum, el era genul de om care putea reduce la tăcere persoanele dintr-o încăpere numai curăţindu-şi gâtlejul.

— Îmi pare rău, zise el cu vocea lui cu vag accent străin, că mulţi dintre voi au pierdut cursa de Goodwood. Apreciem cu toţii sacrificiul făcut.

Începu să citească rezultatele cursei.

Intervenţia avu un efect electrizant. Parcă li se încordaseră tuturor nervii.

— Al naibii de amuzant, rosti ironic Rupert. Într-un colţ, beat mort, unchiul Willy încerca să dea foc unei rulade cu sparanghel.

După citirea rezultatelor, Lazlo se apucă să spună glume – pentru dozarea cărora fu apreciat de Bella –, apoi ridică paharul în cinstea lui Gay şi Teddy. Toată lumea din jurul Bellei îşi goli paharele. Datorită zgârceniei lui Constance, băutura era pe terminate.

Se ridică şi Teddy.

Îşi simţea inima în gură şi cum bătrâna lui doică îl învăţase cănu-i frumos să vorbeşti cu gura plină, declară că era mai bine să nu mai spună nimic. Audienţa îl răsplăti cu aplauze. „Aş vrea şi eu să am un asemenea public idiot”, îşi zise Bella.

Teddy adăugă că voia să le mulţumească lui Constance şi lui Charles şi toastă în sănătatea drăguţelor domnişoare de onoare. Naşul ţinu şi el un mic discurs. Curând, camera deveni din nou un imens turn Babel. Copiii începură să se agite şi să se fugărească printre picioarele invitaţilor. Bunicile se retraseră pe margini ca să-şi odihnească încheieturile obosite. Dintr-odată se auzi o lovitură puternică în masa mare. Bella se întoarse în loc şi auzi vocea lui Charles:

— Vă reţin o clipă, rosti el cu voce tulbure şi privire sticloasă.

— Beat ca de obicei, exclamă cineva din spatele

Bellei.

— Vă ţin doar un minut, repetă Charles. Vreau să afle toată lumea cât de încântaţi suntem, eu şi Constance, că fiul meu Rupert tocmai şi-a anunţat logodna cu o fată foarte frumoasă şi extrem de talentată.

— Charles!! tună Constance, roşie de furie.

— Beat-mort, rosti din nou vocea.

— Vreau să beţi pentru Bella şi Rupert, rosti Charles. Ştiu că ea va fi o comoară pentru familia noastră.

Jumătate de gloată începu să murmure: „Pentru Bella şi Rupert", când Chrissie rosti, pe neaşteptate, cu voce tare:

— Nu-i adevărat. Ea nu este o comoară. E groaznică, groaznică. E cea mai mare ticăloasă care a trăit vreodată pe pământ.

Peste adunare se lăsă o tăcere stingheră, mormântală.

— Taci din gură, Chrissie, se răţoi Rupert.

— Ce se întâmplă, ce se întâmplă? se agitau toţi.

Lazlo traversă încăperea într-o clipită şi-o apucă pe Chrissie de umeri:

— Hai, fetiţo, a fost de ajuns. Sus cu tine.

— Dar nu înţelegi. Nimeni nu înţelege nimic, izbucni Chrissie.

Se smulse din braţele lui Lazlo şi fugi.

Fusese prea mult şi pentru Bella. Se luptă să-şi croiască drum până în stradă şi găsi imediat un taxi. Tocmai intrase în cabină şi-i spunea şoferului s-o ia înspre teatru, când la fereastră apăru Rupert.

— Bella, iubito, aşteaptă te rog.

— N-am de ce, şuieră Bella. M-am săturat de tine şi de familia ta scârboasă. N-o să mai suport insultele. Dă-i drumul, şofer, şi nu te opri.

— Draga mea, se rugă Rupert, pentru numele Domnului, lasă-mă să-ţi explic.

Când taxiul se puse în mişcare, el se întinse s-o apuce de braţ, dar nu reuşi decât să apuce coada vulpoiului, cu care rămase în mână.

Bella se aplecă pe geam:

— Şi o să te reclam la RSPCA[1] pentru cruzime faţă de vulpi, mai ţipă ea.

8

— Abia aştepta să ajungă la teatru ca să-şi verse sacul cu umilinţe faţă de Rosie Hassell.

Când ajunse acolo, află că Rosie se îmbolnăvise de gripă şi locul ei era luat de o debutantă. Biata fată avea un trac îngrozitor şi avea nevoie de tot ajutorul pe care i-l putea acorda Bella.

„Iată-mă la douăzeci şi patru de ani ca o cătană bătrână încurajând un proaspăt recrut", îşi zise Bella şi începu să chicotească nervos. În acea seară dădu un spectacol jalnic. Nu se putea concentra şi pierdea din replici.

La pauză o sună Rupert. Trebui să se străduiască serios ca s-o determine să iasă cu el la cină.

— Chrissie a fost deplasată, rosti el. A ţinut dietă, n-a mâncat de mai multe zile ca lumea şi s-a îndrăgostit de mine. Când a ajuns sus a leşinat. O să se simtă îngrozitor de ruşinată mâine dimineaţă.

— Nu vine şi ea cu noi în seara asta?

— Nu cred. O să vină Angora, Steve, Lazlo şi una dintre păsările lui.

— Brigada de şoc, comentă Bella.

Nu rezistă, însă, tentaţiei de a-l revedea pe Steve.

Făcu varză din ultimul act. Wesley Barrington aproape că o suplini tot timpul. La sfârşit ropotele de aplauze răsplătiră efortul, atât al lui cât şi al tinerei debutante.

— Roger e-n culise, şopti Wesley din colţul buzelor, în timp ce se înclinau şi împărţeau zâmbete la o ultimă chemare la rampă.

— Oh, Doamne, suspină Bella. Aş vrea să mă fac mică.

Roger veni imediat în spatele scenei.

---

1 * RSPCA – Societatea Regală pentru Protecţia şi îngrijirea Animalelor (n. Tr.)

— Bravo, o felicită el pe debutantă, faţa lui pistruiată luminându-se de un zâmbet aprobator. A fost o interpretare excelentă. Acum şterge-o şi du-te să te schimbi altundeva.

După ce fata plecă, el închise uşa şi se sprijini de ea.

— A fost un accident, nu-i aşa? rosti el sumbru. Bănuiesc că te-ai pilit la nuntă.

Bella clătină din cap.

— Nu suficient. Tocmai ăsta-i necazul.

— A fost ca-n iad?

— Iadul pare ca o petrecere la mare în comparaţie cu ceea ce a fost acolo. Familia Henriques nu înghite deloc străinii. Cei care-i calcă domeniul sunt persecutaţi.

Îşi aprinse o ţigară cu mâna tremurândă.

— Te-au perpelit la foc mic, nu-i aşa? Eşti sigură că faci bine măritându-te cu băiatul ăsta?

— Oh, nu începe şi tu, gemu Bella. Credeam că-mi eşti prieten.

— Îţi sunt, şi mai sunt şi unul dintre marii tăi admiratori. Ştiu ce poţi da, dar n-o să te mai admir dacă o să mai ai spectacole ca în seara asta. Nu eşti deloc în formă, îngere. Dacă te-aş atinge ai zbârnâi. Pe lângă asta arăţi înspăimântător. Nimeni care te-ar vedea n-ar înţelege pentru ce s-ar aprinde Othello după tine.

— Mersi, replică Bella şi începu să râdă.

— Aşa mai merge. Acum ai trei zile libere, nu? încearcă să dormi, te rog. Ce-ai să faci?

— O să-mi petrec weekend-ul pe proprietatea de la ţară a familiei Henriques.

— O să-ţi placă. E un adevărat lux. Ai baie cu apă caldă şi rece în fiecare dormitor, iar peisajul e absolut fascinant.

— Dacă faci asta ca să mă încurajezi, rosti Bella, atunci îţi spun că e o experienţă la care aş renunţa bucuroasă. Ştii că urăsc provincia.

Când îşi dădu jos costumaţia de scenă îşi aminti că nu-şi adusese nimic cu ce să se îmbrace. Ura rochia verde, cu care fusese la nuntă, la fel de mult precum ura durerile.

Singura alternativă era un tricou cu un imprimeu ce-l înfăţişa pe Clark Gable, şi o pereche boţită de pantaloni lungi până la genunchi, care fuseseră uitaţi de săptămâni întregi la fundul unui dulap şi miroseau acum a mucegai.

„Eh”, îşi zise ea netezindu-i, „şi-aşa deţin recordul ia purtat îmbrăcăminte nepotrivită, aşa că de ce să-l „stric acum?”

Era patru dimineaţa şi începuse să se crape de ziuă. Trecuseră din discotecă în discotecă şi se aciuaseră în cele din urmă într-unul din cuiburile lui Rupert, unde se cânta jazz.

Chrissie se retrăsese, motivând o migrenă.

„Nu suportă să mă vadă împreună cu Rupert”, îşi zise Bella. Lazlo îşi adusese cu el o tânără spaniolă răpitoare, cu o coamă lungă şi neagră ce-i cobora pe spate.

Steve o ignorase seara pe Bella, ca şi cum se ridicase un perete de sticlă între ei. Nu-i ceru nici măcar să danseze odată cu el.

Bella era epuizată, dar o urmă de auto-masochism n-o lăsa să plece acasă.

Se aflau toţi pe ringul de dans. Steve râdea împreună cu Angora. Rupert îşi presa corpul de Bella şi-i murmura dulcegării în ureche. Avea obrajii în flăcări şi păru lipit de faţă. Lazlo îşi săruta partenera, iar mâinile lui mângâiau încet spatele ei creol, arcuit spre pieptul lui într-un gest de supunere extatică. Cei doi emanau în jurul lor un fluviu de sexualitate pătimaşă.

„Nu mai suport”, îşi zise Bella, agonizând deja.

Se smulse de lângă Rupert, fugi către toaletă şi izbucni într-un hohot de plâns.

După câteva minute reuşi să se liniştească şi-şi privi faţa în oglindă. Era cenuşie. Îşi dădu cu ruj pe obraz. Efectul era groaznic.

„Ai putea şi tu să nu mai rânjeşti!”, se zburli ea tăcută la Clark Gable, care îşi arăta dinţii pe pieptul ei.

Când se întoarse la masă, Rupert dansa cu tânăra spaniolă. Lazlo fuma un trabuc. Bella se aşeză la distanţă de el şi îşi pironi privirea în pahar.

— N-o să găseşti adevărul la fundul unei doze de Johnnie Walker, rosti Lazlo.

Cicatricea de pe faţa lui fu brusc evidenţiată de lumina ce pătrunsese prin uşa deschisă de cineva.

În ciuda sentimentelor ei, Bella se trezi că întreabă:

— De unde ai cicatricea?

— Din Buenos Aires. Un individ pe nume Miguel Rodriquez m-a crestat cu cuţitul.

— De ce?

— A crezut că am avut o aventură cu nevastă-sa.

— Şi ce-ai făcut?

— L-am ucis!

Pe Bella o scutură un fior.

— Dar de ce?

— Altfel m-ar fi ucis el. Pe lângă asta mă simţeam… destul de atras de nevastă-sa.

— Cred că a fost un scandal monstruos.

— Monstruos. De atunci, însă, s-au petrecut evenimente şi mai tragice. Oamenii uită repede.

Ea se porni să râdă batjocoritor. Cumva, însă, râsul îi scăpă de sub control şi se trezi că nu se mai poate opri.

— Nu-ţi face prea bine, nu? o interogă el.

— Mă simt bine, i-o întoarse ea, sec.

El îi apucă mâna şi i-o examină.

— Poate, dar unghiile muşcate nu denotă fericire. Pădurea e adâncă, întunecată şi plină de tigri. Ai dovedi înţelepciune dacă l-ai abandona pe Rupert.

— Peste cadavrul meu, şuieră Bella, smulgându-şi mâna dintre degetele lui.

Apoi se întâmplă inevitabilul. Steve şi Angora dăduse semnalul de plecare.

Lazlo îi luă pe Rupert şi Bella cu maşina. Capota maşinii era lăsată, noaptea era fierbinte, iar Bella privi şirul nesfârşit de stele de pe cer, încercând să se autoconvingă că viaţa nu i se sfârşise.

Rupert o cuprinse cu braţul.

— Nu mă pipăi, ţipă Bella, la capătul nervilor.

Se lăsă tăcerea. Rupert se albi.

— Ia-o mai uşor, dragă, rosti el al blândeţe.

— Iartă-mă, iubirea mea, zise iute Bella, luându-i imediat mâna într-a ei.

În oglinda retrovizoare, însă, văzu sclipirea de satisfacţie din ochii lui Lazlo.

9

Ca efect al mahmurelii de după nuntă, nimeni nu ajunse la ţară decât a doua zi şi târziu. Se simţeau toţi istoviţi. Singura soluţie era să se apuce din nou de băut.

Probabil la imboldul lui Lazlo, Angora propuse o şedinţă de spiritism. Cu excepţia Bellei, toţi acceptară cu entuziasm. Se găsi imediat o masă lustruită şi un pahar. Luminile fură micşorate.

La început paharul nu oferi niciun mesaj. Potoliţi de Chrissie, care le spuse că spiritele nu pot vorbi dacă ei se agită, toţi ceilalţi începură să se concentreze.

Paharul şovăi un pic, apoi dezvălui că Lazlo avea să plece într-o călătorie, ceea ce impresionă întreaga audienţă, căci el urma să plece la Zürich a doua zi. De asemenea, paharul o avertiză pe Angora că o păştea pojarul.

După asta, obiectul dezvălui numele Mabel.

— Dar nu ştim pe nimeni cu numele ăsta, protestă Angora.

— Ba da, rosti Steve. Pe Bella o cheamă şi Mabel.

— Bella? exclamă Rupert, surprins. Dar pe ea o chemă Isabella.

— Nu. O cunosc de mai multă vreme şi-ţi pot spune că n-o cheamă Bella. Ca să fim exacţi, ea s-a născut Mabel Figge.

Bella se făcu roşie ca focul.

Angora cârâi bucuroasă.

— Nu ţi s-a spus niciodată Mabel Figge!

Izbucni în hohote de râs. Chrissie zâmbi satisfăcută.

— Taci din gură, Angora! şuieră Rupert. Hai să vedem mesajul pentru Bella.

Îşi puseră toţi degetele pe pahar.

— P-l-e-a-c-a a-c-a-s-a, dezvălui, încet, obiectul.

Brusc, antrenat într-o mişcare după o lege proprie, paharul se învârti în jurul mesei şi dădu următorul mesaj:

— De d-o-u-a o-r-i v-ă-n-ă-t-o-a-r-e de z-e-s-t-r-e.

Se lăsă o pauză lungă.

Apoi Bella ţipă:

— Cineva mânuieşte paharul!

— Dragă, protestă Rupert, e numai un joc.

— Iar tu ai putea să taci! strigă Bella la el.

Sărind în picioare, îşi smulse poşeta de pe marginea mesei. Conţinutul acesteia se vărsă în întregime pe podea, iar oglinda i se sparse.

— Sper să vă aducă la toţi şapte sute de ani de ghinioane! urlă ea.

Suspină şi fugi pe scări în sus. Se încuie în dormitorul ei, se trânti pe pat şi începu să plângă, suficient de tare ca s-o audă toată lumea.

Mai târziu, Rupert veni sus şi ciocăni la uşa ei până ce fu admis înăuntru.

— Ai o reacţie exagerată, rosti el. Ei nu fac decât să te necăjească un pic.

— Ba mai degrabă aruncă cu săgeţi într-un taur înfuriat, replică ea.

El o sărută. După asta se iscă inevitabila ceartă deoarece el voia să facă dragoste. Brusc, ea renunţă să se mai opună.

— Mă rog, dă-i drumul dacă trebuie, mie nu-mi pasă, rosti ea placid.

Rupert o fixă un minut cu privirea.

— Mersi, zise el cu răceală, dar nu accept niciodată mila.

Ieşi din cameră trântind uşa.

Bella reuşi să adoarmă abia în zori. Se sculă puţin mai târziu. Capul îi plesnea de durere, iar ochii îi erau grei ca două pietre.

Trebuia să ia o aspirină. Se sculă şi străbătu coridorul către baia pe care o împărţea cu Angora.

În dulăpiorul din baie nu erau niciun fel de pilule. Se aflau acolo numai săruri de baie şi loţiuni. Luă cântarul şi

se cântări. Se îngrăşase. Trebuia să înceteze cu nenorocitul ăsta de mâncat peste măsură.

Coborî de pe cântar şi-l potrivi să indice cu cinci kilograme mai mult. Chestia asta avea s-o dea gata pe Angora şi cura ei de slăbire.

La întoarcere, Bella se opri în faţa dormitorului Angorei. Uşa era întredeschisă. Se zgâi înăuntru. La nările ei ajungea un miros amestecat de ţigări franţuzeşti, lac de unghii şi parfum scump. Îşi înfipse unghiile în palmă când îşi dădu seama că nu dormea nimeni în pat. Angora era, probabil, cu Steve. Până în acel moment Bella nutrise vaga speranţă că Steve o curta pe Angora doar ca s-o determine pe ea să rupă legătura cu Rupert.

Acum îşi imagină palmele lui arse de soare mângâind trupul Angorei. Îşi imagină părul ei negru pe pernă, micile exclamaţii de excitare, capul ei bălăbănindu-se înainte şi înapoi că la un bolnav de meningită, în timp ce Steve o urca pe culmile cele maj înalte ale plăcerii, pe care Bella ştia că el le poate oferi. Îşi închipui cum aveau să urmeze râsetele cu voce groasă, glumele intime, schimburile de ţigări, dormitul unuia în braţele celuilalt.

Se aşeză pe patul ei preţ de câteva minute, scâncind, îi era deja cumplit de cald.

Se ridică, dădu draperiile la o parte şi ieşi pe balcon.

Câmpul era alb de la roua depusă, iar deasupra lacului de la capătul pajiştii plutea un strat gros de ceaţă. Trandafirii albi aveau nuanţe de roz. Pe terenul de tenis păsările porniseră în căutarea viermilor; în depărtare, un tren pufăi.

Frumuseţea priveliştii avu darul să-i accentueze starea mizerabilă. În care se afla. O uşoară briză îi mângâie picioarele goale şi-i ridică părui de pe umeri.

Dintr-odată, Bella auzi scrâşnet de roţi. Se aplecă peste balcon şi văzu Mercedesul verde staţionat în faţa casei. Din el coborî Lazlo. Purta o cămaşă în dungi albe şi roşii, pantaloni gri-închis, şi îşi ducea pe braţ sacoul şi cravata.

Bella se feri din raza lui vizuală, dar, printr-o

despicătură a balconului, îl urmări cum se întinde din toate mădularele, aspirând cu voluptate aerul dimineţii. Îl văzu apoi cum porneşte, fluierând, către grajduri, peste pajiştea îmbibată de rouă.

În următorul moment, Bella auzi o uşă închizându-se încet şi o văzu pe Angora, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte din mătase albă, cum. Iese pe pridvorul casei, apoi cum o apucă, peste pajişte, pe urmele lui Lazlo. El se întoarse, zâmbi şi porni înapoi spre ea.

Bella avu senzaţia că Angora tremură de nerăbdare, ca şi cum abia aştepta ca Lazlo s-o ia în braţe. Câtăva vreme ei discutară cu voci coborâte. Bella se întinsese cât putuse de mult ca să le surprindă conversaţia. Apoi

Lazlo apucă o şuviţă rebelă de păr de pe fruntea Angorei şi o ondulă în spatele urechii ei. Ea părea că îl contrazice. După asta, el o bătu uşor pe obraz şi arătă cu capul înspre casă. Ezitând, Angora se întoarse fugind peste pajişte şi dispăru prin uşa din faţă.

Bella deschise uşa încetişor, dar n-o auzi pe Angora întorcându-se în camera ei. Oare se dusese în dormitorul lui Steve, sau în cel al lui Lazlo?

10

Ceaţa dimineţii făcuse loc unei zile splendide. Bella stătea lângă piscină şi încerca să-şi înveţe replicile. În parc, razele soarelui mângâiau umerii verzi ai ulmilor. Lângă lac păşteau mulţumite câteva vaci, iar cei doi câini de vânătoare ai lui Lazlo se zbenguiau pe pajişte.

Deşi cu greu se putea imagina un peisaj mai paşnic, Bella era îngrozită.

Ca să-l evite pe Rupert se sculase devreme şi plecase să cumpere câteva aspirine de la farmacia locală. Ştia că putea să trimită unul dintre servitori, dar avea nevoie de o scuză ca să plece din casă.

Când era pe picior de plecare, de la unul dintre balcoane căzuse un ghiveci, ratând-o milimetric.

Bineînţeles că grădinarul nu mai contenise cu scuzele.

Ulterior, însă, în timp ce se plimba pe drumurile

înguste de ţară, de două ori trecuse pe lângă ea o maşină mare, albastră, atât de aproape, încât fusese de fiecare dată pe punctul de a fi băgată sub roţi dacă n-ar fi avut norocul să meargă chiar pe margine.

Îşi spusese că în spatele evenimentelor stătea Lazlo. Fusese, capabil să se descotorosească de Miguel Rodriquez numai fiindcă acesta îi stătuse în cale; de ce nu s-ar fi descotorosit şi de ea?

Încerca acum să se concentreze asupra replicilor ei din Pescăruşul. O juca pe Masha, fata bătrână şi respingătoare, iubită de directorul şcolii şi iubind, la rândul ei, deznădăjduită pe băiatul din casă. Fiecare replică citită părea desprinsă din situaţia ei personală.

Ţin doliu după viaţa mea, sunt nefericită… Nu banii contează, căci un sărac poate fi fericit… Oh, ce absurd, dragostea ta mă mişcă, dar nu-ţi pot răspunde la ea… Ajută-mă, ajută-mă, sau o să fac o prostie. O să-mi bat joc de viaţa mea şi o să mi-o distrug. Nu mai pot continua… Sunt nefericită. Nimeni nu ştie cât de nefericită sunt. Îl iubesc pe Constantin.

Ar fi putut spune la fel despre situaţia ei cu Rupert şi cu Steve. „O să-mi bat joc de viaţa mea şi o să mi-o distrug”, repetă ea în gând.

Pe cartea ei se lăsă o umbră. Bella sări speriată în sus şi îşi dădu seama că era Steve.

Din acea seară de la teatru, era pentru prima dată când era singură cu el. Cu tot soarele orbitor, el părea bronzat.

Purta un slip bleu şi o pereche de ochelari închişi la culoare, astfel că ea nu-i putu citi expresia din ochi când o privi.

Ca de obicei, simţi cum o invadează căldura dorinţei.

— Bună, străine, zise el încet. Pot să vorbesc cu tine?

Se aşeză lângă ea.

— Nu-mi dau seama ce joc faci! izbucni Bella.

— Ce joc, dragă? Spune-mi tu, dacă ştii.

— Spunându-mi că vrei s-o rup cu Rupert fiindcă eşti nebun după mine, apoi ignorându-mă imediat. Văzându-

mă. Dezvăluindu-le celorlalţi adevăratul meu nume. Flirtând pe faţă cu Angora ca să mă răneşti.

— Am făcut ceva mai mult decât să flirtez, rosti el culegând o ţigară din pachetul ei.

— O iubeşti?

— Nu pricep ce-i aia iubire; cuvântul ăsta nu-i în vocabularul meu, dar pot să-ţi spun că e o femeie atrăgătoare. Să spunem, mai bine, că ne plăcem reciproc.

— Poate că e valabil pentru tine, rosti Bella tărăgănat. Nu aşa stau, însă, lucrurile şi cu ea, căci n-ai putut-o împiedica să se strecoare în zori pentru o mică conversaţie intimă cu Lazlo.

O clipă Steve rămase cu gura căscată.

— De unde ştii?

— Nu puteam dormi. Am dat draperiile la o parte. Lazlo a venit acasă, pe la şase, mai mult ca sigur după ce a călărit zdravăn vreo talentată de pe-aici. După zece secunde, a ieşit din casă Angora. E clar că-l aşteptase. Şi-au vorbit ceva în şoaptă, apoi el a convins-o să se întoarcă în casă.

Steve dădu din umeri.

— Are tot dreptul la o variaţie dacă are chef. Oricum, programul a fost suficient de bun.

— Dar nu pricepi, continuă, disperată, Bella, că lucrează mână-n mână? Angora e manipulată de Lazlo. El i-a aranjat să joace într-un film. E o femeie foarte ambiţioasă. Probabil că, în schimbul serviciului făcut, ea a fost de acord să te îndepărteze de mine. Când îşi dă drumul e formidabilă. Nimeni nu-i rezistă, nici chiar tu. Iar. Lazlo ştie ce simt eu pentru tine. Ştie că mă scoate din sărite să te văd împreună cu Angora. Iar dacă eu sunt scoasă din sărite, atunci se va produce mai rapid ruptura de Rupert.

Steve căscă atât de tare, încât aproape îşi dislocă falca.

— Totdeauna ai avut multă imaginaţie, comentă el plictisit. Ţine-ţi fleanca, că vin ceilalţi. Bună, Chrissie. Bună, Rupe. Azi-noapte au fost nişte ţânţari cumpliţi. Să fi

văzut cum m-am mai scărpinat…

Disperată, Bella se trânti pe pătura ei.

Rupert se aşează lângă ea. Chiar şi într-o astfel de zi caniculară, el tot avea aspectul unei plante de seră expuse la un curent ucigaş. Purta o cămaşă neagră, cu gulerul ridicat, ca şi cum s-ar fi protejat de o furtună imaginară. Se uită la Bella cu ochi obosiţi, grei, de nesomn.

Cât de schimbat era faţă de băieţelul stăpân pe el şi plin de sine pe care îl cunoscuse cu numai şase luni în urmă.

Îşi întinse mâna să-l mângâie pe faţă. El o apucă şi şi-o apăsă pe obraz.

— Oh, iubito, nu trebuie să ne mai certăm. Nu mai suport încă o scenă ca cea de azi-noapte.

„Nu-l mai pot chinui multă vreme”, îşi zise ea cu amărăciune. „Trebuie s-o rup cu el, dar nu acum. N-o să-i dau lui Lazlo satisfacţia de a crede că asta e o izbândă a lui”.

Albă ca brânza, prea grasă pentru minusculul bikini purpuriu pe care-l purta, Chrissie se aşează sub o umbrelă şi începu să rezolve cuvintele încrucişate din *Daily Mait*.

Steve se aruncă în piscină. Braţele lui musculoase începură să spintece apa verzui-albăstruie într-un crawl viguros către cealaltă margine a bazinului.

— E minunată după ce intri, îi strigă el lui Chrissie.

În cele din urmă, după o serie de tachinări, el o convinse să i se alăture în apă, unde începu s-o fugărească de jur-împrejurul bazinului, gâdilând-o, trăgând-o de glezne, făcând-o să râdă şi să ţipe de frică.

Rupert se dădu brusc înapoi când îl lovi o pală de apă.

— Detest joaca asta, rosti el. Şi nu prea am o părere bună despre Mr. Benedict.

Râzând în hohote, Chrissie ieşi din piscină şi alergă pe marginea ei să se refugieze sub umbrelă. Steve înşfăcă un prosop, o prinse din urmă şi începu s-o şteargă, râzând, cu genele lipite de apă şi cu ochii lui albaştri reflectând safirul cerului. În braţele lui ea se calmă treptat şi încetă

să mai râdă.

— O să te ung, zise Steve. Tu o să te-ntinzi la soare şi o să încetezi să-ţi mai ascunzi trupul sub o ciupercă.

— Eu o s-o ung, anunţă Rupert, ridicându-se în picioare şi aproape smulgând sticluţa cu loţiune din mâna lui Steve.

Bella simţi un junghi de vinovăţie când văzu extazul de pe faţa fetei în timp ce aceasta era unsă pe spate de Rupert.

Se întoarse la replicile ei. În faţa ochilor îi jucau mici puncte roşii.

— E absurd! şopti ea. Iubirea ta mă mişcă dar ea nu-ţi poate oferi nimic în schimb.

— Care-i cel mai mare organ al corpului, din cinci litere? întrebă Chrissie pe toată lumea.

— Penis, rosti tare Angora, venind către ei în cămaşa de noapte din mătase albă.

Ducea cu ea un album de fotografii, iar între buze îi atârna o ţigară.

Chrissie chicoti.

— Nu merge. Ai dormit bine?

— N-am prea dormit. Oricum, mersi de întrebare. Am avut, însă, o noapte minunată.

— Ai făcut ditamai tărăboiul, rosti Rupert.

— Lui Steve îi place să-şi audă propria voce, replică Angora, sărutându-l pe Steve pe umăr.

Ochii lui Steve se întâlniră cu cei ai Bellei. „Ce ţi-am spus?”, părea să spună expresia lui triumfătoare.

Angora se întinse pe saltea, îşi întinse degetele de la picioare cu unghiile vopsite în purpuriu, şi-şi admiră picioarele zvelte şi bronzate. Graţia ei orientală o făcea pe Bella să se simtă întotdeauna ca o necioplită.

— Bună, Belladonna, salută Angora. Eşti cam mofluză, dragă. N-ar trebui să te culci aşa devreme. Ai nevoie de câteva nopţi nedormite.

Bella o ignoră.

— Nu mai pot repetă ea în şoaptă. Sunt nefericită, nimeni nu ştie cât de nefericită sunt. Îi iubesc pe

Konstantin.

— Pe cine? se miră Angora. Ah, da, îţi înveţi replicile. Eşti promptă. Eu n-am primit încă scenariul de la Harry Backhaus, iar săptămâna viitoare începem deja filmările. Cred că şi costumele vor fi o nebunie. Sper că nu se aşteaptă să-mi schimb hainele acolo. Platoul e întotdeauna atât de aglomerat…

„Lisusse, dar rea mai el", se minună Bella în gând. Cum putea Chrissie s-o admire atât?

— Nu te saturi de lumea care îţi cere tot timpul să arăţi sexy? întrebă Chrissie.

— Lumea nu trebuie să ceară, interveni Steve, aruncând o pietricică pe spatele Angorei.

— Mă rog, chestia asta nu mă deranjează, răspunse Angora. Uite, mai mult mă supără să mă muşte ţânţarii. Steve, dragă, aprinde un vreasc şi goneşte-i. Şi acum, vreau să vă adunaţi lângă mine cu toţii şi să vă uitaţi la albumul ăsta.

— E al tău? întrebă Chrissie.

— Nu. E al tău. Ghiciţi cine apare în el.

Răsfoi câteva pagini.

— Iată-l pe Rupert. Nu era un bebeluş adorabil? Aici e Chrissie pe ponei şi uite-o şi pe Gay la prima ei petrecere de adolescentă. A fost balul pompierilor. Şi ia priviţi cine-i

— Doamne! Eşti tu, exclamă Steve.

— N-arătam oribil? împlinisem paisprezece ani şi eram încă virgină. Priviţi încă o dată cine murea de poftă să vadă cum e.

Steve examină fotografia mai îndeaproape.

— Dar nu erai chiar atât de urâtă. Mi-ar fi plăcut să fi fost şi eu pe acolo. Te-aş fi potolit eu.

Angora întoarse pagina.

— Iată-l pe Lazlo; n-arăta prea bine pe-atunci, nu? Era cam slab şi cu nasul prea mare. Şi, uite, aici e Constance luându-şi gradul.

Şi aici sunt eu la cincisprezece ani. Fusesem dezvirginată. Parcă sunt mai veselă, nu? Purtam furou deşi nu se ghiceşte sub hainele astea de tweed. Iată-l şi pe tipul

care mi-a făcut-o, Jamie Milbank. Actualmente e căsătorit şi are trei copii.

— Jamie Milbank! exclamă Chrissie. Dar e un om respectabil.

— Eu am fost ultima lui aventură. Ah, iată-mă din nou, la majoratul lui Gay. Nu vi se pare surprinzător cum se dezvăluie cineva în albumele de fotografii ale altora?

„Mie nu mi s-a întâmplat", îşi zise Bella, visătoare. Simţi din nou acea senzaţie mizerabilă de respingere.

— Iată-l din nou pe Lazlo, rosti Angora. Arată mult mai bine acum. Iată-l alături de o pasăre de noapte. Iar aici e Rupert la un meci între Eton şi Harrow. Arăţi extrem de satisfăcut, dragă Rupe. Cred că mureai de dor să te întorci la bar.

— Iată-l din nou pe Lazlo alături de altă pasăre de-a lui. Când mă gândesc ce om extraordinar e şi cum n-am reuşit eu să mă întâlnesc cu el până acum…

Steve privi fotografia şi fluieră admirativ:

— Ce mai puicuţă! De unde naiba le scoate?

Angora chicoti.

— Îţi spun şi eu ce-am auzit, dragule. Mi s-a povestit că are cea mai rapidă limbă din emisfera vestică.

Întreaga asistenţă izbucni în râs, până ce o voce severă din spatele lor îi reduse la tăcere:

— Vorbeşti prea mult, Angora.

Era Lazlo. Purta un slip negru şi ochelari de soare fumurii. Ducea cu el ziarele de dimineaţă şi un pahar cu o porţie generoasă de băutură în el.

— Ce bei? se interesă Chrissie.

— Pe sticlă scria că e Whisky.

— La ora asta? se prefăcu îngrozită Angora.

— Aşa scrie acolo, tot timpul, replică Lazlo.

— O să-ţi ruinezi sănătatea, continuă Angora.

— Foarte posibil, replică sec, Lazlo.

Se aşeză pe marginea piscinei şi începu să citească paginile de curse.

Bella trebuia să admită, fără entuziasm, că părea a fi într-o formă grozavă.

Transpirase toată. Îşi dorea enorm să înoate, dar n-o putea face din cauza părului, iar a le ruga pe Chrissie sau pe Angora să îi împrumute casca lor de baie, era de neconceput.

— Câţi Cai îţi aleargă în după amiaza aceasta? îl întrebă Steve pe Lazlo.

— Doi. *The Times* crede că unul dintre ei o să câştige.

— Îl ştii pe Isidore, care aranjează tot felul de divorţuri? întrebă Angora. Şi-a vândut toţi caii, într-atât a fost de înspăimântat de impozitul pe avere.

— Nu mă miră, rosti Lazlo. Curând omul care va intra într-o agenţie va descoperi că nu mai există niciun cal pe care să parieze.

Era prea cald. La naiba cu părul ei! Bella se ridică şi se îndreptă spre marginea bazinului.

Brusc conştientă de atmosfera încărcată, Bella încercă să plonjeze graţios, dar atinse apa cu burta.

În timp ce se băltăcea în apă, îşi dădea seama că Lazlo o urmărea cu o privire ironică, evaluatoare. Probabil că era în căutarea punctelor slabe din armura ei, întrebându-se, precum călăii inchiziţiei spaniole, ce tortură rafinată să mai încerce.

„Dacă mai stau mult aici o să mă trezesc pironită cu picioarele în cimentul bazinului”, îşi zise Bella.

Ieşi din piscină, se şterse şi aruncă o privire în jurul ei, căutându-şi scenariul. Văzu că acesta se afla în mâna lui Lazlo.

— *Iubirea ta mă mişcă, dar nu-ţi pot răspunde la ea*, citi el încet, ca să fie auzit numai de ea. *Ajută-mă, sau voi face o prostie*.

— Mi-l dai înapoi, te rog? şuieră Bella.

— Bineînţeles, îţi dai seama acum că o vei juca mult mai bine pe Masha decât pe Nina?

Ochii Bellei se îngustară.

— Deci tu ai fost în spatele acestei mici şmecherii, rosti ea.

— Evident, replică Lazlo. De ce nu recunoşti că te-ai săturat?

— N-aş face-o nici moartă.

— Ai un inel drăguţ, schimbă el subiectul, admirând metalul galben şi perlele încrustate pe el. De unde îl ai?

— Mi l-a dat Rupert.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, oftă Lazlo. E singura bijuterie mai decentă pe care am văzut-o la tine.

O măsură cu privirea.

— Trebuie să mărturisesc că în bikini arăţi mai şic decât în orice altceva.

Nesuportând să nu i se acorde mult timp nicio atenţie, Angora începu să citească horoscopul cu voce tare.

— Ce zodie eşti Lazlo? întrebă ea.

— Scorpion, răspunse Chrissie.

— Oh, ce pasionant, rosti Angora. Eşti condus de instincte.

Toată lumea râse.

— Aici scrie că o să ai un weekend înşelător, aşa că nu lăsa lucrurile în voia lor. Bella ce e?

— Taur, răspunse Rupert.

— Aha.

Angora cercetă în josul paginii.

— Oamenii din jurul tău nu sunt prea cooperanţi, dar fii pregătită să-ţi arunci toate argumentele în luptă şi să lămureşti situaţia.

Bella îşi înălţă ochii, îi văzu pe cei ai lui Lazlo, roşi, apoi se uită în altă parte.

— Şi-acum Rupert. El ce e?

— Vărsător, rosti, prompt, Ctuissie.

„Ea ştia şi eu n-aveam nici cea mai mică idee”, îşi zise Bella.

— Oh, dragă, oftă Angora. Ce păcat că te-ai decis să te însori cu Bella. Taurul şi Vărsătorul nu se împacă deloc. Te aşteaptă un mariaj furtunos, dragă. Ar fi bine să mai meditezi.

— Da pisăloagă mai eşti, Angora, se supără Rupert. N-ai vrea să ne laşi în pace?

— Du-te şi pregăteşte-te, Angora, interveni Lazlo.

Ştiu că-ţi place soarele, dar dacă nu plecăm imediat întârziem cu două ore la prima cursă.

Lazlo se sculă şi plonjă în apă. La acest gest, Bella avu aceeaşi surpriză ca la vederea unui motan imens care ar fi permis să fie îmbăiat.

11

Bella nu se afla în relaţii suficient de strânse cu Chrissie sau Angora pentru a le întreba ce se purta la Goodwood. Era mult prea cald ca să poarte ciorapi, iar picioarele nu-i erau suficient de bronzate ca să renunţe la ei, dar i se părea o tâmpenie să nu profite de pe urma soarelui, aşa că se îmbrăcă cu o salopetă albastru închis, strânsă pe corp, croită special ca să-i evidenţieze picioarele lungi. Partea de sus a trupului o lăsă liberă. Bretelele şi materialul erau suficiente ca să-i acopere sânii, cu condiţia să nu se aplece prea mult în faţă.

Bineînţeles că ieşi ultima. Stăteau toţi lângă Mercedes, precum cinci magnifici: Chrissie şi Angora erau amândouă îmbrăcate cu rochii înflorate, iar Rupert şi Steve purtau costume deschise la culoare. În costumul lui elegant, cu garoafă roşie la butonieră, Lazlo îi umbrea pe toţi.

Tot el râse când o văzu pe Bella.

— Ai venit să repari boilerul? nu se putu abţine el să nu muşte.

Steve şi Angora se aşezară în faţă, lângă Lazlo. Ca să facă mai mult loc, Steve se aşeză pe o rână, cu braţul sprijinit de spătarul fotoliului, astfel încât cotul ajunse să i se odihnească pe părul Angorei. Palma sa ajunse exact în faţa Bellei şi ea trebui să reziste stoic tentaţiei de a o atinge.

Angora îşi aranjă pălăria în oglinda retrovizoare.

— Crezi c-ar trebui să mă tund, Lazlo? întrebă ea.

— Nu, răspunse acesta. Urăsc părul scurt.

„Viaţa e un drum pavat numai cu petale de trandafiri”, oftă în sine Bella, „până ce te izbeşti de piatra de dedesubt”.

Fu răscolită de atmosfera curselor, de mirosul greu al

cailor înfierbântaţi, al pielii şi al bălegarului, de nechezatul ascuţit al cailor dinspre grajduri.

Era surprinsă cât de elegantă era lumea de acolo. Femeile, din înalta clasă socială, îşi lăsau la vedere gleznele aristocratice. Bărbaţii arătau şi mai bine. Tribuna membrilor clubului era sufocată de indivizi spilcuiţi, în costume deschise la culoare, purtând pe cap pălării cu boruri răsfrânte.

Bella fu surprinsă de câteva priviri ciudate, dar şi de câteva fluierături admirative. Simţi o mare satisfacţie pentru faptul că lumea o admira pe ea, mai mult decât pe Angora, ca şi pentru faptul că două persoane veniră la ea să-i ceară autografe.

— V-am văzut la televizor alaltăieri. Aţi jucat excelent.

Chestia asta o irită de asemenea, enorm pe Angora.

În padoc, caii se încălzeau pentru prima cursă.

Bella le admiră nările fremătânde, ochii mari şi picioarele fine. Îşi dădu seama că artiştii nu le exageraseră cu nimic frumuseţea în pânzele lor.

— Iapa aia de acolo e Chaperone, calul lui Lazlo, rosti Rupert arătând înspre un roib, sclipitor ca un lac dintr-o reclamă pentru mobilă. Arată bine, nu-i aşa?

— E minunată, oftă Bella când mânza trecu prin faţa lor, fornăind, către îngrijitorul care o ducea de căpăstru, purtând mândră şaua vopsită în verde şi negru, cu iniţialele L.C.H. Într-un colţ.

— E clar că ea va câştiga, rosti admirativ Steve.

„Călărită de cine?”, se întrebă Bella.

Ieşiră şi jocheii. Arătau extrem de fragili cu vocile lor ascuţite şi jambierele strânse pe gleznă.

Lazlo pătrunse în padoc. Antrenori, proprietari şi jochei se regăsiră în grupuri izolate, discutând tactici de ultim moment, spunând glume şi încurajându-se reciproc, precum taţii care îşi conduc fiicele mirese la altar.

— Jocheii să încalece, vă rog, se auzi în difuzoare.

Chaperone intră în blocstart. Îşi lăsă capul pe umărul lui Lazlo, într-un gest prietenesc, lăsând pe costumul lui o

dâră lungă de spumă verzuie.

— Trebuie să mă duc şi eu să-i urez noroc, anunţă Angora, gata să treacă pe sub bariera despărţitoare.

— Eu n-aş face-o, o temperă Rupert. Lazlo e ocupat acum. Cursele de cai sunt singurul lucru pe care el îl ia cu adevărat în serios.

„În afară de a te descotorosi de mine”, remarcă Bella în gând.

— Cel care urcă în şa acum e Charlie Lamas, jocheul lui Lazlo. L-a adus din America de Sud.

Bella îl privi pe omuleţul cu faţă pergamentoasă şi ochi negri, agăţat de gâtul iepei. Acesta înjură animalul, când Chaperone se cabră uşor, apoi o conduse în rând cu ceilalţi cai.

— E timpul să pariem, rosti Rupert, luând braţul Bellei.

Pariară toţi pe Chaperone, mai puţin Bella, care dintr-o încăpăţânare copilărească, parie pe un cal fără şanse, Hera’s Pride.

De unde se aflau se vedea aerul fierbinte tremurând deasupra barierei de start.

Sub ei, rumoarea şi speculaţiile erau în toi. Pariorii erau strânşi în jurul agenţilor cu feţe purpurii, de atotcunoscători. Alţi agenţi de pariuri gesticulau frenetic.

Cu un minut înainte de start li se alătură şi Lazlo. Avea un aer conspirativ şi muşca nervos din trabuc.

— Baftă, îi ură Angora.

— Acuşi se dă startul, anunţă Rupert ridicându-şi binoclul.

— Daţi-i drumul! se auzi în difuzoare.

Bella se trezi că îl urmăreşte pe Lazlo în loc să urmărească cursa.

Trebuia să-i admire sângele rece în timp ce atmosfera se încingea tot mai mult, ca mercurul dintr-un termometru introdus în apa fierbinte.

Mâinile lui ţineau binoclul cu lejeritate. Singurul semn care-i trăda frământarea interioară era ritmul uşor mai rapid cu care pufăia din trabuc. Mânza lui ieşi la un

moment dat cu un cap în faţa tuturor, apoi cedă ritmului şi ajunse printre ultimii la potou.

Nu se auziră nici înjurături, nu se făcură nici gesturi teatrale de disperare. Lazlo se mulţumi să se îndepărteze de manifestările de compătimire ale celorlalţi şi să-şi consume în singurătate dezamăgirea preţ de un minut.

— Cine a câştigat? se interesă Bella.

— Hera’s Pride, răspunse Steve. Nu pot crede că a pariat cineva pe el.

— Eu am făcut-o, replică Bella. Pentru mintea mea nepricepută, ea era singura iapă care se evidenţia.

Râzându-i în faţă, Bella porni pe scări în jos, ca să-şi ridice câştigul.

Euforia ei n-avu viaţă lungă. La următoarele două curse pierdu câte cinci lire la fiecare.

Marele eveniment al zilei era cursa doamnelor, sponsorizată de bijutierii de pe Bond Street, cei care execută acele faimoase broşe cu rubine.

— Să mergem să privim fetiţele, rosti cu voce tare un gentleman în vârstă cu faţa roşie.

— În cursa asta Lazlo are un cal pe nume Baudelaire, rosti Rupert. E cam tânăr, dar Lazlo îşi pune mari speranţe în el. Iată-l, e mânzul acela negru. L-a cumpărat în Irlanda. Acolo se spune că mânjii negri aduc nenoroc, aşa că l-a achiziţionat ieftin.

Dându-şi ochii peste cap, fornăind şi muşcându-şi zăbala, Baudelaire îşi făcea turul de încălzire.

— Au avut mii de necazuri cu el când au vrut să-l mai îngraşe, continuă Rupert. Pe lângă asta, nu doarme. Se învârte toată noaptea în boxa lui.

— Îi seamănă stăpânului, îi scăpă Angorei.

Ieşiră şi femeile jochei. Una dintre ele era înaltă şi avea ochi verzi, celelalte erau micuţe şi zvelte. Imediat, binoclurile se îndreptară spre fesele lor proeminente în căldura zilei.

Chrissie le privi cu invidie.

— Lazlo spune că dacă mai slăbesc, o să-mi cumpere un cal de curse, rosti ea.

— Care-i jocheul lui Lazlo? întrebă Steve.

— Cea mai drăguţă, bineînţeles, răspunse Chrissie. Cea înaltă cu ochi verzi.

— Credeţi că a regulat-o? întrebă Rupert.

Angora îşi îngustă o secundă ochii, apoi zise încet:

— Dacă n-a făcut-o, o va face în curând.

De această dată, startul avea loc în altă parte, dar Bella era decisă să parieze la acelaşi agent de pe cealaltă parte a pistei.

— Ne vedem în tribuna membrilor, îi spuse ea lui Rupert.

— Stai, Bella. O să te rătăceşti, strigă acesta după ea.

Tocmai traversa pista, când, ajungând la bariera albă.

Bella îşi dădu seama că-şi pierduse carneţelul de pariuri.

Se răsuci pe călcâie şi văzu obiectul la mijlocul pistei. Fără a se uita la stânga sau la dreapta, Bella o luă la fugă ca să-l recupereze.

Deodată un tunet îi mugi în urechi. Văzu îngrozită cum cei zece concurenţi veneau dinspre o poartă laterală în galop, spre start şi deci spre ea.

Îngheţă pe locul pe care se afla, apoi încercă să alerge înapoi către bara despărţitoare, dar era prea târziu, căci ajunseseră lângă ea. Aveau s-o omoare. Ca prin miracol, mânzul negru al lui Lazlo se aruncă în dreapta ca s-o evite, aruncându-şi călăreaţa blondă din spate pe iarbă, apoi galopă singur spre start

Peste câteva clipe o ridică Lazlo. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

— Ce mama dracului faci? încerci să-mi sabotezi calul?

— Şi tu ce dracu’ faci, încerci să mă omori? i-o întoarse Bella. Venea drept spre mine, fără îndoială la ordinul tău, şi dacă acest mânz scump nu s-ar fi aruncat în lături, aş fi zăcut acum ca o piftie.

— Nu fi absurdă! strigă Lazlo. Pleacă de pe traseu.

Se depărtă de ea ca s-o ridice pe blondă, care se clătina pe picioare, şocată, dar nevătămată.

Scăpat de călăreţ, Baudelaire zburda fericit. Cu coada neagră ridicată în aer, cu hăţurile târându-i-se pe sol, mânzul galopa pe-pistă, folosindu-şi din plin energia.

Spre deliciul mulţimii şi spre furia lui Lazlo, a grăjdarului şi a călăreţei blonde, mânzul refuză cu obstinaţie să se lase prins.

Rupert îşi făcu drum prin gloată, lângă Bella.

— Eşti bine, draga mea?

— Desigur. Mi-am pierdut carneţelul de pariuri şi jocheul dragului tău văr a venit drept spre mine.

— N-avea de ales, rosti Rupert. Caii ăştia n-au frâne grozave.

— Dar se simte excelent acum, spuse admirativ Bella privindu-l pe Baudelaire cum le scapă unor indivizi care voiau să-l prindă şi cum reîncepe galopul pe pistă. Are calităţi reale de stea.

— O să se împiedice în hăţuri. Caii ăştia au picioare de sticlă, comentă Rupert cu durere.

În cele din urmă, după zece minute de zbenguială, Baudelaire se plictisi şi se opri brusc în faţa lui Lazlo. Scoase un fornăit lung pe nări şi începu să pască.

Blonda fu ridicată din nou în şa. Rupert, Lazlo şi Bella se întoarseră în tribună ca să privească cursa.

— N-are nicio şansă acum, rosti Lazlo morocănos.

Se dădu startul. Bella auzi vuietul crescând al mulţimii: „Vin, vin”. Era incapabilă să recunoască vreun cal în acel caleidoscop mişcător de culori.

— Doamne! exclamă Rupert. O să reuşească.

Dintr-odată, călăreaţa blondă, atârnată de gâtul mânzului ca o Valkirie, folosindu-şi personalitatea şi forţa picioarelor, păru să lase în urmă restul concurenţilor şi trecu prima linia de sosire.

Tribuna erupse în ovaţii.

— Iisuse, ce finiş! Ce răsturnare de situaţie legendară, se minună Rupert.

Un cor de exclamaţii apreciative îl escortă pe câştigător până la standul lui.

Blonda părea rece ca un castravete; celelalte fete

năduşiseră, erau aprinse la faţă, iar machiajul le curgea pe faţă de parcă tocmai ieşiseră din saună.

Cu pielea strălucind, Baudelaire dădu ocol standului, îşi dădea ochii peste cap şi râdea în felul lui. Lazlo era copleşit de felicitările primite de pretutindeni.

12

Imediat după aceea să bău şampanie. Bella se pierdu de Rupert şi ajunse acasă escortată de o groază de admiratori ai lui Lazlo.

Până ajunse ea acolo, Chrissie, adusă de Rupert, se şi schimbase pentru cină. Aşa cum era îmbrăcată, în negru, arăta mai drăguţă ca niciodată. Între sâni îi strălucea un diamant uriaş.

E fantastic, se entuziasmă Bella, sperând ca astfel să mai îndulcească relaţiile lor.

Apucă diamantul între degetul mare şi arătător.

— I se spune Evening Star[2], explică Chrissie, ignorând-o pe Bella şi adresându-i-se direct Angorei. E unul dintre cele mai renumite diamante din lume. Mama ar avea un şoc dac-ar şti că-l port.

După cină, se apucară să discute ce mai puteau face în continuare.

— Am putea juca sardele, propuse Bella, sau, de ce nu, crimă? N-am jucat aşa ceva din copilărie.

— Când a fost asta? rosti Steve. Ieri?

Angora se strâmbă la el.

Lazlo îşi privi ceasul.

— Trebuie să fiu la aeroport peste o oră, anunţă el.

— Şi ce dacă? interveni Chrissie, părând în formă de zile mari. Putem juca două tururi până pleci.

„Oh, nu!”, îşi zise Bella. „Nu mai vreau alt joc primitiv de-al lor”.

Angora amestecă pachetul cu cărţi.

— Bun, exclamă Lazlo, vânturând Riga de pică. Eu sunt detectivul. Pot rămâne aici şi bea coniac.

— Ai răbdare până ajungem sus, Lazlo, rosti Chrissie. Stinge apoi luminile mari. Trebuie s-o facem ca lumea.

2 Evening Star„Steaua Serii” (n. Tr).

— Eu nu vreau să particip, rosti iute Bella.

— Ei hai, nu fi rea, zise Angora, luând-o de braţ.

— Atunci am să stau cu Rupert.

— Nu, nu, refuză Angora în timp ce urca scara. Bella, tu mergi pe coridorul ăla. Rupert o s-o ia pe aici, iar noi ceilalţi o să ne împrăştiem prin aripa de vest.

De îndată ce rămase singură Bella îşi acceleră ritmul paşilor. Ar fi fost în siguranţă dacă ar fi găsit o cameră în care să se încuie.

Începu să alerge, dar, brusc, se trezi într-o beznă sufocantă când cineva stinse luminile. Se împiedică de un scaun, apoi găsi o uşă. Era încuiată. Scâncind de groază, traversă coridorul şi găsi o altă uşă. Şi aceasta era încuiată.

Auzi paşi în urma ei. Era un mers încet, continuu. Suspină de frică. Groaza o paraliza. Se năpusti din nou pe coridor şi găsi o uşă. Era descuiată.

Intră iute înăuntru şi închise uşa în urma ei. Nu descoperi, însă, nicio broască, se sprijini de ea cu inima bătându-i nebuneşte.

Paşii se auziră tot mai aproape, până ce se opriră dincolo de uşă. Cuprinsă de panică, Bella se avântă în bezna camerei, se izbi de mobile, şi încercă să găsească fereastra. Auzi cum fiinţa de pe coridor deschise încet uşa, apoi cum o închise, la fel de încet. Cineva era în cameră cu ea.

— Cine-i acolo? şopti ea îngrozită.

Ajunse la ea aroma unui parfum care îi dădu o senzaţie de uşurare. L-ar fi recunoscut oriunde. Era loţiunea de ras a lui Steve.

— Steve! suspină ea. Oh, Steve!

— Eşti singură? se auzi o şoaptă.

— Da. Sunt atât de înspăimântată!

Se împiedică de ceva şi se trezi în braţele lui, izbucni într-un şuvoi de lacrimi.

— Nu mai suport! Nu mai suport. Nu mă mai tortura atât!

El o sărută cum n-o mai sărutase niciodată, ca şi cum

ar fi vrut s-o devoreze şi s-o copleşească cu forţa pasiunii lui. Un asemenea sărut însemna c-o iubea.

— De ce te-ai purtat atât de groaznic cu mine? gemu ea când fu din nou capabilă să vorbească.

— Trebuia să te aduc din nou pe pământ. Nu te poţi mărita cu Rupert şi ştii asta.

— Da! Da!

— Promiţi c-o să-i vorbeşti în seara asta?

— Promit! Orice, orice, numai să mă săruţi din nou.

El o trase în jos pe pat. Se năpustiră unul asupra celuilalt.

— Te vreau, şopti el. Te vreau, acum!

Putea s-o violeze chiar, că ei tot nu-i mai păsa.

Le trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că, undeva, cineva ţipa sfâşietor.

— La dracu'! Se pare c-a fost ucis careva, şopti el.

— Nu pleca! Nu mă părăsi!

Porni să o sărute din nou, dar ţipătul nu se mai oprea, aruncând ecouri nefireşti în toată clădirea.

— Mă duc să văd ce se petrece. Te caut eu mai târziu, dar nu înainte s-o rupi cu Rupert, anunţă el.

Se sculă şi dispăru.

Când se aprinse lumina, Bella îşi dădu seama că se afla într-un dormitor ciudat, probabil al uneia dintre servitoare. Fericită, ea îşi recompuse expresia feţei şi porni clătinându-se înapoi pe scări. Steve o iubea! Deşi nu era nerăbdătoare să rupă logodna cu Rupert, n-avea niciun sens să se mărite cu el dacă-l iubea pe Steve.

Se simţea atât de uşoară încât îi venea să danseze.

Când ajunse la piciorul scării, îi găsi pe toţi stând în jurul lui Chrissie care avea o criză de isterie.

— S-a dus! ţipă ea. S-a dus!

— Ce s-a dus? rosti Lazlo. Adună-te un pic!

— Diamantul. Eram sus. Cineva şi-a pus mâinile în jurul gâtului meu şi mi-a luat piatra. Oh! Ce va spune mama?

„Va exploda", îi răspunse Bella în gând şi-i făcu cu ochiul lui Steve. El nu-i răspunse. Părea întruchiparea

îngrijorării.

— Nu intra în panică. Cred că ţi-a făcut cineva o farsă sinistră.

— A fost o glumă tâmpită, oricine ar fi făcut-o! izbucni Lazlo.

— O să chem poliţia, anunţă Chrissie.

— Ai înnebunit? o opri Lazlo. Hai mai bine să ne uităm noi după el.

Deşi cercetară toate camerele şi coridoarele, nimeni nu găsi nimic.

Lazlo se uită la ceas.

— Trebuie să prind avionul. Trebuie să plec. Te sun mâine.

O sărută pe Chrissie.

— Orice întreprindeţi, nu chemaţi poliţia.

„Asta-i ultima imagine pe care o s-o am de la şarpele ăsta”, îşi zise Bella, privind din urmă spatele lui Lazlo.

— O sun pe mătuşa Constance, anunţă Chrissie, pornind pe scări în bus.

Zece minute mai târziu, când se întoarse, ochii îi străluceau.

— Am anunţat poliţia, rosti ea sfidătoare. O să vină imediat.

Rupert se încruntă.

— Ai cam exagerat, nu crezi?

Angora chicoti.

— Ce palpitant! se extaziase ea, începând să-şi dea cu ruj pe buze. Crezi că mă vor percheziţiona?

— Fii sigură, îi răspunse Steve, trecându-şi mâna prin părul ei.

Îşi zâmbiră reciproc din ochi.

„Nu poate s-o lase nici măcar acum”, îşi zise Bella. Imediat, însă, ea se linişti. Lasă-l să-şi facă micul joc de a o tachina; avea să fie al ei de îndată ce va rupe logodna cu Rupert.

În acelaşi timp, însă, avea o senzaţie ciudată. Ura poliţia. Spera să nu i se ia un interogatoriu prea amănunţit. Dacă aflau trecutul ei ar fi putut s-o suspecteze.

Slavă cerului că fusese cu Steve tot timpul şi avea un alibi solid.

După ce sosiră poliţiştii, prima care dialogă cu ei a fost Chrissie, apoi Steve, care stătu ceva mai mult, apoi Angora, Rupert, prietenii de curse ai lui Lazlo, şi, la urmă Bella.

Anchetatorul avea o faţă roz, de gospodar. După câteva întrebări introductive, el spuse politicos:

— Te numeşti în realitate Mabel Figge, nu-i aşa, domnişoară Parkinson?

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Da… da, aşa e.

— Iar tatăl tău a murit în închisoare, executându-şi pedeapsa pentru crimă şi jaf, nu?

— Da.

Bella îşi împreună mâinile ca să le oprească – tremuratul.

După câteva întrebări, deveni evident că ei îi cunoşteau tot trecutul.

Cine le-ar fi putut spune? Steve? Nu. Steve o iubea. Trebuia să fi fost Angora sau Chrissie, puse probabil de Lazlo.

— Unde vă aflaţi când a avut loc jaful?

De acum juca pe teren sigur.

— Am urcat pe scara principală „am luat-o în stânga spre apartamentele servitorilor şi m-am strecurat într-o cameră de pe acel coridor. Domnul Benedict a venit după mine.

Roşi sub privirea iscoditoare a detectivului.

— Noi… mă rog… am stat împreună restul timpului.

— E ciudat. Domnul Benedict a declarat că a fost tot timpul cu domnişoara Fairfax, iar dânsa îl susţine.

Bella rămase cu gura căscată:

— Minte! A fost cu mine.

— El susţine că a fost cu domnişoara Fairfax în dormitorul acesteia. Pe cămaşa pe care o purta i-am văzut o mulţime de urme. De ruj provenind de la domnişoara Fairfax.

— Era rujul meu!

— Dumneata, te dai cu ruj purpuriu strălucitor, domnişoară Parkinson.

— Minte cu neruşinare! ridică Bella vocea.

— Trebuie, de asemenea, să vă avertizez că domnişoara Heriques pretinde că persoana care şi-a pus mâinile în jurul gâtului ei şi i-a furat diamantul purta brăţări zăngănitoare.

Se uită la cele trei brăţări de aur masiv de la încheietura mâinii ei.

— Dar e absurd! Şi alţii poartă brăţări.

— Da, dar nu şi din cele care zăngăne.

— Încearcă să-mi însceneze ceva, şopti Bella. E nebună după Rupert, iar el e logodit cu mine. Mă urăsc toţi! Ar prefera să mă ucidă decât să mă lase să mă mărit cu Rupert. Oh, Doamne!

Îşi băgă pumnii în gură. Îşi pierduse autocontrolul şi era pe punctul de a izbucni în plâns.

Anchetatorul o privi, apoi, spre uluiala ei, zise:

— În regulă, domnişoară Parkinson, puteţi pleca.

Era ora două dimineaţa, dar ea insistă ca Rupert s-o ducă la Londra. Nu suporta să mai stea nicio clipă sub acel acoperiş. Nu ştia ce urmărea Steve, dar ştia că singura cale de a-i potoli pe toţi era s-o rupă cu Rupert.

În timp ce parcurgea Bayswater Road, ea trase adânc aer în piept şi zise:

— Îmi pare rău, Rupert. Ştiu că sună ridicol şi prosteşte, dar nu mă pot mărita cu tine. Zău că nu pot. Iubesc pe altcineva.

Habar n-avea cum primise el vestea, căci îşi privea fix mâinile.

— De când îl cunoşti pe tip?

— De mult… de fapt el a revenit în viaţa mea acum două săptămâni în seara în care am întârziat la cină, când trebuia să-ţi cunosc părinţii. Am fost înainte cu el.

— Şi ai continuat să crezi că e bine să continui logodna cu mine?

— Am crezut că sentimentele mele pentru tine erau

puternice. Am crezut că eram numai intimidată de el, dar acum ştiu că nu pot trăi fără el. Nu-i plac prea tare, dar mă înnebuneşte! îmi pare rău, dragul meu, că nu m-am gândit deloc la tine. Ştiu că am fost o ticăloasă. Am sperat să te pot iubi…

Vocea i se stinse într-un susur.

Maşina se opri în faţa blocului ei. Copacii înverziţi erau luminaţi de felinarele de pe stradă. Rupert părea calm, dar era alb ca o foaie de hârtie.

— Ar fi mai bine să discutăm sus, rosti el.

În faţa apartamentului Bellei stăteau doi bărbaţi.

— Domnişoara Parkinson? întrebă unul dintre ei.

— Da! Ce vreţi?

— Suntem ofiţeri de poliţie. Avem mandat să percheziţionăm bagajul dumneavoastră.

— Nu fiţi absurzi! interveni Rupert.

— E-n regulă, îl temperă Bella. N-am nimic înăuntru. Puteţi inspecta totul.

În buzunarul valizei mai mici, însă; înfăşurat într-unul dintre ciorapii Bellei, poliţiştii descoperiră diamantul.

— L-a pus cineva acolo! ţipă Bella. Mi s-a întins o cursă! Nu l-am luat eu!

— Îmi pare rău, domnişoară Parkinson, rosti, imperturbabil, poliţistul. Mă tem că suntem nevoiţi să vă arestăm.

13

Privind ulterior în urmă Bella îşi aminti foarte puţin despre timpul petrecut în închisoare. Îşi aminti scena melodramatică pe care o făcuse Rupert când o arestase poliţia şi îşi mai aminti cum, mai târziu, bătuse cu pumnii în uşa celulei. Îşi aminti cum ajunsese în instanţă a doua zi, cum aproape că leşinase de groază când judecătorul îi refuzase cauţiunea, şi cum fusese, în cele din urmă, cuprinsă de panică isterică trezindu-se închisă într-o celulă de la Holloway.

Una dintre gardiene îi adusese o friptură mizerabilă, iar un doctor sardonic, cu ochelari fără rame, îi pusese mii de întrebări despre ea. Acum stătea întinsă pe un pat

îngust şi tare, încercând să-şi controleze disperarea. De ce negase Steve că fusese cu ea în timpul jocului criminal? Cine o turnase la poliţie? Chrissie, Angora sau Steve? Cine-i pusese diamantul în geantă? Aveau, oare, ziarele să-i publice toată viaţa trecută? Dacă o făceau, cariera ei era terminată. Din când în când îi apărea în minte chipul lui Lazlo, negru şi batjocoritor, înecând-o ca un val de greaţă. „El e în spatele acestor chestii”, gândi ea, „el e cel care mi-a copt-o”.

„Sunt nevinovată”, îşi repeta ea, dar nu se putea opri din tremurat, în ciuda căldurii înăbuşitoare din celulă.

La un moment dat, cheia se răsuci în broască.

— Vrea să te vadă guvernatoarea închisorii, o informă gardiana.

Guvernatoarea avea o faţă bătrână, de oaie. Părea stânjenită. Preţ de un minut se jucă cu un cuţit de hârtie. Apoi rosti:

— Mă tem că s-a făcut o eroare. Probele vă incriminau categoric, dar poliţia a descoperit că vi s-a întins o înscenare. Familia Henriques şi-a retras toate acuzaţiile. Ne pare rău pentru toate grijile pe care vi le-am provocat. Bineînţeles că ziarele vor tipări faptul că sunteţi nevinovată, ceea ce va fi o publicitate extraordinară.

Bella nici nu zâmbi măcar.

— De ce nu mi s-a permis cauţiunea?

— În ultimele săptămâni au fost mai multe furturi de diamante mari. Poliţia bănuie că operaţiunile sunt executate de o singură bandă. Din cine. Ştie ce motive, poliţiştii au crezut că aţi fost amestecată.

— Au arestat pe altcineva?

— Nu încă.

Brusc, Bella nu mai putu suporta faţa aceea de oaie.

— Vreau să ies de aici. Imediat.

— Bineînţeles. Vă aşteaptă o maşină care vă va duce la tribunal, unde veţi fi eliberată imediat.

O oră mai târziu, când ieşi din tribunal şi simţi soarele fierbinte pe faţă, îşi dădu capul pe spate şi trase adânc în piept. După asta, asupra ei se năpusti un grup de

reporteri care începură s-o bombardeze cu întrebări. Oh, Doamne! Nu-şi închipuise că povestea se va afla atât de rapid. Dintr-odată, un bărbat înalt cu ochelari fumurii o înşfăcă de braţ şi o trase în josul treptelor de la intrare, către o maşină care aştepta. Ea îşi dădu seama că era Lazlo Henriques abia după ce maşina demară, lăsându-i pe reporteri cu gura căscată.

— Ce naiba faci aici? izbucni ea. Eşti ultima persoană pe care vreau s-o văd. Credeam că eşti la Zürich.

— Am fost. Rupert m-a sunat, isteric, azi de dimineaţă, implorându-mă să mă întorc şi să te scot din puşcărie. Iar eu stau întotdeauna la dispoziţia familiei mele pentru aşa ceva

— În primul rând, familia ta nenorocită m-a băgat la răcoare.

Era copleşită de un tremurat cumplit. Lazlo scoase un pachet de ţigări, aprinse una şi i-o dădu.

— Mersi, zise Bella, încercând să-şi revină. Unde-i Rupert?

— S-a dus la Zürich, continuă el negocierile începute de mine. Am crezut că e mai bine să stea un timp de o parte.

— În cazul în care m-aş răzgândi, şi mi-aş exprima din nou dorinţa de a mă mărita cu el, nu?

Lazlo zâmbi.

— Cum le mai pricepi tu pe toate, draga mea.

— A apărut în toate ziarele? Arestarea mea?

— A fost prea târziu pentru cele care apar ziua. Cele. De seară, însă, s-au înfruptat din plin, cu o groază de poze. Mâine vor relata toate despre eliberarea ta. O să pară ca un clip publicitar.

— Asta a spus şi guvernatoarea închisorii.

Începu să se relaxeze. În ceaţa albăstruie a după-amiezii târzii, Londra arăta minunat.

— Unde mergem? întrebă ea.

— În apartamentul meu.

— Vreau să mă duc acasă.

— Nu fi proastă. Cu un subiect ca ăsta, băieţii de la

presă n-o să te lase niciodată în pace.

— Cum ai reuşit să mă scoţi?

— Am tras câteva sfori, şi m-am bazat pe câţiva oameni.

— Am uitat cât eşti de influent. Cine mi-a pus diamantul în geantă?

— Îţi spun totul când ajungem acasă.

Pentru Bella apartamentul lui Lazlo constitui o surpriză. Se aştepta să fie urât şi impersonal precum casa din Londra a familiei Henriques. Descoperi că era extrem de luxos, cu pereţi acoperiţi cu mătase gri, înţesat de carpete pe jos şi având la ferestre strălucitoare draperii purpurii. Mii de cărţi precum şi o groază de tablouri tapetau pereţii. Trei pisici imense ieşiră în întâmpinarea lor.

Lazlo se duse drept către tava cu băuturi şi îi turnă Bellei un coniac mare.

— Bea asta.

— Îmi pare rău, sunt încă un pic ameţită, rosti Efella, luând paharul oferit. Te-ar deranja prea mult dacă fac o baie?

Se lăfăi în apa înmiresmată o lungă bucată de timp şi se frecă cât putu de tare ca să scoată şi cea mai mică particulă de praf din închisoare. Mai târziu, ea culese una din sticluţele cu parfum care se înşiruiau lângă cada de baie. I se păru ciudat să vadă că el folosea „Black Opal”, ca şi Steve.

Se îmbrăcă cu un halat de baie din prosop verde închis ce atârna de spatele uşii. Îl găsi pe Lazlo în bucătărie, citindu-şi corespondenţa şi mâncând sandvişuri cu somon.

— Tocmai m-am cântărit, anunţă ea. Am pierdut patru kilograme în ultimele două zile.

Lazlo îi întinse platoul cu sandvişuri.

— Păi ar fi cazul să mănânci ceva. Îţi prepar altă băutură.

— Nu mi-e foame, respinse ea invitaţia.

Dându-şi brusc seama că era flămândă, se năpusti

asupra platoului ca un lup. Coniacul o făcuse să ia foc, dar în interior i se instala treptat o euforie blândă. Se aşează pe canapea. Una dintre pisici sări pe genunchiul ei şi începu să toarcă şi s-o lovească cu lăbuţele.

— Cum m-ai scos? întrebă Bella.

— Ţi-am mai spus, m-am bazat pe câţiva oameni.

— Dar, te rog, cine mi-a pus diamantul în geantă?

Ca o cortină, peste faţa lui se lăsă o expresie de prudenţă.

— Chrissie, răspunse el.

— Chrissie! exclamă, uluită, Bella. Dar de ce? Era diamantul ei.

— Îl iubeşte la nebunie pe Rupert. A dat-o peste cap faptul că v-a văzut, pe tine şi pe el, împreună când ştia că tu nu-l iubeşti. A crezut – greşit, după cum s-a dovedit – că Rupert va rupe legătura cu tine dacă aveai să fii arestată.

Bella medită la cele auzite. Trecuse prin destule alături de Steve ca să nu înţeleagă exact cât suferise Chrissie.

— Of, săraca de ea, şopti.

Dintr-odată Lazlo păru surprins.

— Drăguţ din partea ta c-o iei aşa. Ironia a fost că în seara aceea tu ai rupt-o oricum cu Rupert, aşa că n-avea nevoie să se mai complice.

— Le-ai spus poliţiştilor că ea a făcut-o?

El clătină din cap.

— Şi atunci cum m-ai scos?

— Am declarat că ai fost cu altcineva tot timpul în care noi ne jucam de-a crima.

O inundă fericirea.

— Oh, deci Steve a recunoscut, în sfârşit, că a fost cu mine. De ce a mai declarat atunci că a fost cu Angora?

— Pentru că a fost cu Angora, replică Lazlo cu voce coborâtă.

— Pentru numele Domnului, eu ştiu că am fost cu el.

— Nu, nu ştii, căci ai fost cu mine.

— Nu fi ridicol. Ştiu că era întuneric beznă, dar îl recunosc pe Steve. L-am recunoscut după loţiunea de ras,

Black Opal.

Îşi dădu seama şi scoase o mică exclamaţie de groază.

— Oh, nu! Nu se poate!

— Mi-e teamă că da, draga mea, rosti Lazlo. Când eram la Cambridge, eram vedetă. Nu era greu să imiţi accentul american al lui Steve. Sunt la fel de înalt şi de solid ca şi el, iar părul nostru are cam aceeaşi lungime. N-a trebuit decât să mă dau cu loţiunea asta, mai degrabă toxică, cu care se dă el şi să las… mă rog, restul în seama naturii.

Un minut Bella rămase fără grai, apoi ţipă:

— Ticălosule, ticălosule! mai tras pe sfoară făcându-mă să cred că Steve mă iubeşte încă, ca s-o rup cu Rupert, şi, ceea ce-i mai rău, practic te-am lăsat să mă violezi.

Lazlo râse şi-şi turnă altă băutură.

— Mărturisesc că mi-a plăcut. N-am crezut niciodată că poţi fi atât de pasională. Va trebui să reluăm acţiunea cândva.

Bella scoase un urlet de furie, ca un animal înnebunit.

— Bastard împuţit şi mizerabil ce eşti, strigă ea. Mi-ai distrus viaţa.

— În ce piesă ai spus replica asta? rosti el, râzând încă.

Amuzamentul lui umplu paharul stăpânirii ei de sine. Bolborosind coerent, sări în picioare şi se repezi la el încercând să-i zgârie faţa.

— Termină, porunci el, apucând-o de încheieturile mâinilor. Sper că nu vrei să-ţi învineţesc ochii. N-am scrupule în privinţa lovirii femeilor.

O clipă ea se uită fix la el, apoi, imaginându-se bătută, îşi trase mâinile dintr-ale lui şi se prăbuşi pe canapea.

Se auzi soneria. Bella alergă în hol şi deschise uşa. În cadrul ei răsăriră doi bărbaţi cu feţe dure, inchizitoriale.

— Domnişoara Parkinson? rosti unul dintre ei. Felicitări pentru eliberare. Vă putem pune câteva

întrebări?

— Nu, nu puteţi, rosti Lazlo.

O trase pe Bella înapoi în apartament.

— Domnul Henriques, domnul Lazlo Henriques, nu-i aşa? rosti al doilea individ, cu voce unsuroasă.

— Ieşi afară, îi pofti Lazlo cu răceală.

Săriră amândoi înapoi când el le trânti uşa în faţă.

— De unde ştiai că nu voiam să vorbesc cu ei? îl luă Bella la rost.

— N-ai timp de aşa ceva, replică, sec, Lazlo, uitându-se la ceas. Trebuie să fii pe scenă peste o oră.

— Nu fi idiot, o să joace o debutantă.

— Ba nu! L-am sunat pe Roger şi l-am informat că ţi s-a dat drumul.

— Dar nu pot juca. Nu după ce s-a petrecut.

Se prăbuşi pe un scaun.

— Nu mai face atâtea fiţe, i-o întoarse, brutal, Lazlo. Oricare ţi-ar fi fost vina, credeam că ai măcar curaj.

În faţa teatrului aştepta o mulţime de reporteri. Lazlo îi îndepărtă pe toţi din cale, cu coatele. Dacă nu i-ar fi fost atât de scârbă de el, Bella ar fi rămas fără grai auzindu-i repertoriul de înjurături.

În cabină o aştepta Roşie Hassell, în jupon, emoţionată la culme.

— Bella, dragă, ce tragedie! Cum naiba ai reuşit să ieşi aşa repede de acolo?

— A tras şarpele ăsta nişte sfori, răspunse Bella arătând spre Lazlo, care se afla în spatele ei.

Cu cinci minute înainte de ridicarea cortinei se ivi Roger Field.

— Bella, dragă, rosti el. Slavă Domnului că ai reuşit. Cum te simţi?

— Ca dracu'! pufni Bella.

Îi clănţăneau dinţii în gură.

— Mi-e rău, se văită ea.

— Somonul afumat şi coniacul, oftă Lazlo. Ce tragedie!

Bella îi ignoră.

— Îmi poate reveni starea în orice clipă, i se adresă ea lui Lazlo.

— Urmezi tu, zise Lazlo. Ai nişte whisky, Roger?

Înaintea spectacolului, Roger se urcă pe scenă şi anunţă publicul că Bella fusese eliberata şi se retrăsese orice acuzaţie împotriva ei. Când ea îşi făcu prima dată apariţia, se auziră câteva aplauze izolate. Urmă apoi o furtună de aplauze şi publicul se ridică în picioare. Bella aproape că se prăbuşi.

La sfârşitul piesei primi cele mai formidabile ovaţii din cariera ei. Se simţea, însă, golită de orice sentiment. Era complet epuizată şi-i venea să plângă. Ca prin vis primi felicitări de la restul actorilor. Tocmai terminase să se schimbe când Lazlo îşi făcu apariţia în cabina ei.

— Nu poţi să baţi la uşă? rosti ea nervoasă.

— Nu fi caraghioasă, zise el, luând-o de braţ. Vino, nu mai putem evita presa multă vreme.

— Mă duc singură acasă, i-o întoarse Bella, smulgându-şi braţul.

Fugi pe scări şi deschise uşa de serviciu. Fu imediat orbită de sclipirile blitz-urilor şi asurzită de zumzetul camerelor de luat vederi.

— Iat-o! strigară o sută de voci.

— Oh, nu, gemu ea îngrozită şi se retrase, trântind uşa.

În cele din urmă avu parte de acelaşi tratament ca la venire. Lazlo o proteja cu braţele, iar Roger Field o apăra de mulţime. Se trezi că Lazlo o bagă în maşina lui, şi, înainte de a se dezmetici bine, văzu că se aflau din nou pe aceeaşi şosea către Oxford.

— Unde mergem acum? întreba ea, moale.

— La nişte prieteni de-ai mei de la ţară.

— Nu vreau să stau cu niciun prieten de-al tău, mai ales dacă îţi seamănă.

— Nu-mi seamănă, replică, calm, Lazlo. Ea e cântăreaţă iar el e scriitor. O să-ţi placă la ei.

— N-am nimic de îmbrăcat cu mine.

— Nici n-o să ai nevoie. O să-ţi împrumute Cass un

bikini.

Dădu drumul radioului şi noaptea fierbinte de vară se umplu de acordurile lui Mozart. Bella ascultă sunetele minunate ce se asemuiau cu trilurile unei privighetori. Brusc se simţi copleşită când înţelese că Steve n-o mai iubea. Incapabilă să se stăpânească, izbucni în lacrimi. Lazlo se prefăcu că nu observă şi o lăsă să plângă.

În cele din urmă, când ea ajunse la faza suspinelor, el zise:

— În torpedou găseşti o batistă, ia-ţi-o singură.

— Nu, mersi!

„Bestie fără inimă”, îl înjură ea, furioasă, în gând. „M-a tras pe sfoară, a pretins că e Steve. Dacă Chrissie n-ar fi ţipat, probabil c-ar fi mers până la capăt şi m-ar fi regulat”. O cuprinse ruşinea când îşi aminti cât de mult îi plăcuse atunci.

Ieşiră de pe şoseaua principală pe un drum de ţară. Tufele de pe marginea drumului loveau maşina şi luna imensă dansa pe cer cu norii. Într-un târziu, Lazlo trase lângă o casă mare din bârne, acoperită cu viţă. Aproape imediat, dinăuntru ieşi în fugă o femeie.

— Dragilor, îi întâmpină ea. V-a luat ceva timp. Cât mă bucur că vă văd!

— Ea e Bella, zise Lazlo. Nu şi-a adus nimic cu ea, aşa că va trebui să-i împrumuţi tot ceea ce are nevoie. Eu o să parchez maşina.

Femeia o îmbrăţişă pe Bella.

— Mă numesc Cass, zise ea. Lazlo mi-a spus că ai trecut printr-o perioadă grea. Urăsc presa când se agaţă cu dinţii de un subiect.

Intrară într-o cameră imensă, murdară. Peste tot pe podea erau împrăştiate firimituri, vase cu flori. În aceeaşi încăpere tronau două piane mari, acoperite cu cărţi şi partituri muzicale.

De pe un scaun se ridică un bărbat, ce-şi ţinea ochelarii în vârful capului. Acesta îşi lăsă cartea din mână şi veni în întâmpinarea Bellei.

— Eram la Londra când aţi avut primul spectacol,

rosti el. Aţi fost extraordinară. Aşezaţi-vă, vă rog. O să vă pregătesc o băutură.

Cass se trânti pe canapea, în faţa Bellei, şi-şi întinse picioarele groase, arse de soare.

— Grenville s-a îndrăgostit de mult de tine, de când te-a văzut odată la televizor.

Bărbatul roşi.

— Avem gheaţă, iubito?

— Deloc. Frigiderul e atât de îngheţat încât n-am putut băga tăviţa la rece.

După ce el ieşi, nevastă-sa zise:

— N-am ştiut ce relaţii sunt între tine şi Lazlo, aşa că v-am dat camere diferite, dar el are un pat dublu enorm aşa că te poţi muta lângă el când vrei.

— Oh, nu! exclamă, îngrozită, Bella. Aş prefera să dorm cu o cobră decât cu Lazlo.

— Ce-ţi fac copiii? rosti Lazlo, intrând în cameră cu braţele pline de sticle de băutură.

Bella se îmbujoră. Oare cât auzise el din ultima ei remarcă?

— Slavă Domnului, sunt plecaţi în weekend-ul ăsta, răspunse Cass. Îi iubesc, dar e o binecuvântare când nu sunt aici. Sunt toţi băieţi, îi explică ea Bellei, şi au zece, opt şi şapte ani.

— Le-am adus nişte gin, rosti Lazlo. Ştiu că le place.

Cass izbucni în râs.

— Ce vei juca după Othello? o întrebă ea pe Bella.

— Pescăruşul. De luni începem repetiţiile.

De multă vreme nu se mai simţise atât de bine, ca acasă. O jumătate de oră mai târziu, ceru voie să meargă la culcare.

14

Dormi până la prânz, apoi se sculă, făcu o baie şi îşi spălă părul. Spre supărarea ei, culoarea orange rămase neschimbată, iar părul i se făcu şi mai sârmos. Îl găsi pe Lazlo în grădină, cu picioarele pe masă. Citea ştirile despre curse, bea şampanie şi despica un pui. Purta numai o pereche de pantaloni albi, murdari, iar pielea bronzată se

înnegrea şi mai tare sub razele soarelui.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Bella.

— Lucrează. Vrei nişte pui?

— Nu, mersi. Nu mi-e foame.

Era o minciună. Era flămândă ca un lup.

Lazlo îi turnă şampanie într-un pahar şi zise:

— Sper că n-o să fii plictisitoare şi ţâfnoasă tot weekendul. Vreau să-mi sun agentul de curse. Îmi fac cu ochiul Bengal Freedom, Safety Pin şi Happy Harry. Să pariez şi pentru tine câte cinci lire pentru fiecare?

Bella culese ziarul şi-l cercetă cu privirea.

— Nu, replică ea rece. Îi prefer pe Merry Peasant, Early Days şi Campbell’s Pride.

— N-au nicio şansă. Mă rog, dacă vrei să-ţi iroseşti banii…

După ce el plecă înspre casă, Bella frunzări restul ziarului. Pe prima pagină era o poză cu ea şi Lazlo părăsind împreună teatrul.

— Oine a furat diamantul? răcnea titlul scris cu litere de o şchioapă. Misterul Henriques se adânceşte după ce Bella a fost declarată nevinovată.

Cu inima bătându-i cu putere, Bella citi şi restul articolului dar nu găsi nicio menţiune despre trecutul ei! Slavă Domnului că imaginea ei publică se păstrase intactă!

— Am transmis şi pariurile tale, anunţă Lazlo, întorcându-se cu o altă sticlă de şampanie.

Ea lăsă ziarul din mână şi apucă ostentativ cartea, încercând să se concentreze asupra ei. Lazlo privi coperta.

— E groasă, zise el. Unde ai ajuns?

— Pagina două sute cincizeci, răspunse, sec, Bella.

— Aha, asta-i o ţâră înainte de pagina două sute cincizeci şi unu, nu? rosti, ironic, Lazlo.

Bella îl ignoră.

Ulterior, află cu mâhnire că Lazlo avusese câştig de cauză în toate cele trei curse. Caii pe care pariase ea nici nu se clasaseră măcar.

— Îmi datorezi cincisprezece lire, o informă Lazlo. N-o să te presez să mi-i dai.

Neavând încredere în posibilitatea ei de a replica pe măsură, Bella plecă să se plimbe. Nici măcar verdele omniprezent n-avu darul s-o liniştească. Când ajunse la magazinul din sat îşi dădu seama că trebuie să mănânce ceva neapărat, aşa că îşi cumpără două brioşe mari cu cremă. Tocmai se întorcea spre casă, cu gura mânjită de cremă, când văzu un Mercedes verde închis îndreptându-se spre ea. Brusc înfuriată, Bella îşi răsuci ostentativ capul către şirul de copaci de pe marginea drumului.

— Mă bucur că ţi-ai regăsit apetitul, rosti, amuzat, Lazlo.

Cass prepară o cină delicioasă. După masă, Bella se oferi să spele vasele, Lazlo sări s-o ajute. Exact la ora zece, după ce el îi dăduse înapoi o farfurie la spălat fiindcă mai avea încă muştar pe fund, ceva se frânse în ea.

Apucă resturile raţei şi le aruncă spre Lazlo, ratându-l. Alese apoi o piersică zemoasă şi o zdrobi de perete, apoi izbi combina muzicală a lui Cass cu piciorul.

Lazlo izbucni în râs.

— Spune-mi, Bella, ce-o să faci când o să creşti?

— Nu mă mai lua peste picior! ţipă ea.

Începu să spargă farfurii. Asta îl decise pe Lazlo să acţioneze.

— Termină! îi porunci el.

Văzând că ea nu se supune, o plesni cu forţă peste faţă. O clipă ea se holbă la el, cu ochii umezi de durere, apoi suspină şi fugi pe scări în sus. În dormitor, furia i se evaporă ca prin minune. Brusc, ruşinată, se dezbrăcă şi se băgă în pat.

Rămase nemişcată, ascultând zgomotele furtunii care se apropia. Îşi simţea genele ca nişte ace. Îi auzi pe Cass şi pe Grenville mergând la culcare, chicotind ca doi îndrăgostiţi, în cele din urmă alunecă într-un somn agitat.

Avu cel mai groaznic coşmar din viaţa ei. Se sufoca şi se scufunda într-o mlaştină din care nu mai putea scăpa, începu apoi să ţipe. Brusc, camera se umplu cu lumină; în cadrul uşii stătea Lazlo. În clipa următoare traversă camera şi o luă în braţe.

— E-n regulă, fetiţo, e-n regulă. Nu-i decât un coşmar.

Simţea căldura trupului lui. Îi simţea degetele sub omoplaţi. Ce mai conta acum că era persoana pe care o ura cel mai mult în lume? Cel puţin era o fiinţă umană.

— Nu mai suport, suspină ea. Am mereu coşmarul ăsta. Visez că mă scufund în sânge, şi ştiu că e al maicămii. Oh, Doamne!

Îşi îngropă faţa în palme.

— Haide, dă-i drumul o îndemnă el.

— Nu pot, şopti ea.

Dintr-odată simţi nevoia să scoată tot răul din ea, ca un şuvoi. Simţea mai degrabă dorinţa imperioasă să-şi vorbească sieşi decât să i se destăinuie lui Lazlo.

— N-am spus niciodată adevărul despre trecutul meu, rosti ea cu voce înceată. Mi-era atât de ruşine de el… Mama a fost o fiinţă respectabilă, fiică de preot. S-a îndrăgostit de tata. Era un bărbat de vis, dar avea înclinaţie spre furt. Mama nu şi-a imaginat că tata stătuse de patru ori la închisoare pentru furtişaguri, chiar înainte de a se mărita cu el. O vreme el a încercat să se îndrepte, dar n-a reuşit să se apuce de nimic ca lumea. Apoi m-am născut eu. N-aveam niciun ban, aşa că mama a trebuit să se ducă la lucru.

— Continuă, rosti Lazlo.

— A lucrat ca femeie de serviciu în casele altora. În cele din urmă, banii s-au împuţinat atât de mult, încât tata a furat banii bisericii. Mama a găsit banii sub duşumea şi s-a dus drept la taică-său preotul, l-a povestit totul. În acea noapte au avut o discuţie cu tata şi l-au ameninţat că se vor duce la poliţie. Îţi poţi imagina? Să apară aşa ceva în propria ta familie? Tata s-a apărat. A urmat o ceartă apoi lupta; bunicul a căzut şi s-a lovit cu capul de apărătoarea sobei. Ulterior, a murit în spital. Tata a primit pedeapsa cu detenţie pe viaţă pentru crimă. Mama nu l-a vizitat niciodată la puşcărie. Zece ani mai târziu el a murit de tuberculoză.

Făcu o pauză. Oglinda din încăpere reflectă o sclipire

aurie. După câteva clipe, un tunet violent zgudui geamurile. Din cer începu să se reverse ploaia.

— Abia la procesul tatii, mama a aflat că el era bigam şi că eu eram, ca atare, de… de…

Se poticni.

— Ilegitimă, o ajută Lazlo.

Bella încuviinţă.

— De atunci mama n-a mai zâmbit niciodată. S-a mutat într-o altă ziuă din Yorkshire, într-un mic orăşel pe nume Nalesworth, unde n-o cunoştea nimeni. A început să lucreze cu ziua şi a pus destui bani de-o parte ca să mă trimită la o şcoală bună. Am urât şcoala aia. Toate celelalte fete îşi băteau joc de hainele mele urâte şi de accentul meu grosolan. Mama era permanent înspăimântată că aveam să calc pe urmele tatii. Îi semăn ca fizic, înţelegi? Obişnuia să mă bată şi mă închidea ore întregi într-o cameră întunecată, în timp ce ea se ducea la întrunirile de la biserică.

Se opri o clipă, apoi reluă mărturisirea, cu o voce atât de înceată, încât Lazlo abia o putea distinge de ropotul ploii de afară.

— Am început s-o urăsc. Visam mereu să fug la Londra şi să ajung actriţă. Când aveam şaptesprezece ani, doctorii au descoperit că mama era bolnavă de cancer. Fiind, însă, adeptă a Bisericii Scientologice, nu le-a permis să-i dea niciun fel de medicament. Când a început agonia, a devenit şi mai fanatică. Îşi târa trupul prin casă şi îşi trecea degetele pe mobile ca să vadă dacă le-am şters de praf cum trebuie. Am rămas fără bani, aşa că a trebuit să abandonez şcoala şi să-mi iau o slujbă la un magazin de ţesături din localitate.

Făcu o pauză.

— Atunci l-am întâlnit pe Steve. Lucra la o discotecă din oraş. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem. Respira prin toţi porii un aer de Hollywood, de libertate şi de strălucire. Nu-i nevoie să-ţi mai spun că m-a sedus de prima dată când am ieşit cu el în oraş. În cele din urmă a aflat mama. S-a mâniat şi a urlat, dar era prea slăbită ca să

mai poată face ceva.

Într-o dimineaţă am auzit două fete bârfind în magazin despre Steve. Spuneau că sedusese jumătate din oraş până atunci şi lăsase datorii peste tot. Am simţit cum mi se urcă sângele la cap. Am fugit acasă la el şi am descoperit că se evaporase fără să-şi ia măcar la revedere de la mine. Nu lăsase nicio adresă. Ştiam că mama era pe moarte, dar mi-am petrecut toată ziua şi toată noaptea răscolind oraşul după el. Am ajuns acasă la patru dimineaţa. La mama erau două vecine. Era în comă. Nu şi-a mai revenit niciodată.

Bella tremura ca o frunză şi încerca să-şi ţină lacrimile în frâu.

— Mă urau toţi din oraş, continuă ea. Mă evitau şi şopteau în spatele meu cât de a dracului eram. Am rămas trei zile singură în casă, înconjurată de blestemaţii ăia de crini. Nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că Steve mă părăsise. Eram pe jumătate nebună. Abia după o vreme mi-am dat seama ce i-am făcut maică-mii. Atunci au început coşmarurile.

— Şi ce s-a petrecut apoi?

— M-am mutat în sud. Mi-au rămas ceva bani de la vânzarea casei. Am primit o bursă la RADA[3], mi-am schimbat numele în Bella Parkinson, le-am spus tuturor că tata a fost bibliotecar şi mama directoare de şcoală. Am minţit de atâtea ori încât am ajuns că cred că ăsta era adevărul.

Îşi privi mâinile.

— Acum ştii totul.

— Ştiam de mai multă vreme, aproape totul.

— Da? De unde? Ţi-a povestit Steve?

— Parţial. Am un serviciu de informaţii bun.

Bella râse strident.

— Nu-i de mirare că n-ai vrut să mă mărit cu Rupert. Fiica din flori a unui criminal… Nu-s o partidă prea bună, nu-i aşa?

---

3 RADA – Royal Academy of Drama and Art – Academia Regală de Teatru

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de trecutul tău.

Îl privi surprinsă. Lazlo nu părea nici îngrozit, nici furios şi nici dispreţuitor. Reacţiona altfel faţă de cum s-ar fi aşteptat ea să reacţioneze cineva, căruia i-ar fi destăinuit tot adevărul. Faţa lui exprima seriozitate.

— Ascultă, rosti el. Nu contează ce s-a întâmplat în trecut în viaţa ta. Nimănui nu-i pasă, cu excepţia ta. Contează ceea ce eşti – o fiinţă talentată şi amuzantă.

Îi privi faţa descompusă, plină de lacrimi şi zâmbi uşor.

— Da, eşti frumoasă şi asta-i ceea ce contează. Dacă ai studia trecutul familiei Henriques ai vedea că nici el nu e prea curat. Cu numai câteva secole în urmă, strămoşii mei violau, mutilau şi omorau ca să pună laba pe ceea ce îşi doreau. Au făcut-o cu câteva sute de ani înainte de taică-tău. Pe lângă asta, el n-a fost un ucigaş. A omorât pe cineva într-o luptă.

— Aşa cum ai făcut tu, zise Bella.

— Aşa cum l-am ucis pe Miguel Rodriquez, confirmă Lazlo, cu faţa crispată.

Cu blândeţe o aşează uşor pe pat şi se ridică în picioare.

— Mă duc să-ţi aduc un somnifer.

Abia când se întoarse, Bella îşi dădu seama că el era încă îmbrăcat cu cămaşa neagră şi pantalonii albi pe care îi purtase toată seara.

— De ce nu erai în pat? întrebă ea.

— Citeam. Nu prea dorm. De obicei găsesc altceva sau… mă rog, pe altcineva cu care să-mi petrec mai plăcut timpul.

Bella îşi dădu brusc seama că avea pe ea numai cămaşa de noapte transparentă. Fu conştientă că Lazlo o ţinuse în braţe şi că numai cu două nopţi în urmă, când se dăduse drept Steve, practic o violase. Simţi cum se înroşeşte şi se ascunse sub cearşaf.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-ar fi trebuit să te plictisesc cu problemele mele.

— Bella! exclamă el uimit, ştii că mi-ai cerut scuze? Eşti sigură că te simţi bine?

— Nu mă tachina, rosti ea cu voce strangulată. Nu sunt în dispoziţia necesară.

El râse.

— E rău să fii femeie, nu-i aşa? Nu e secolul vostru.

15

A doua zi, Bella se simţise ca un bolnav aflat în convalescenţă după gripă. Descoperise că e extrem de ruşinoasă faţă de Lazlo. Abia i se putea uita în ochi. Majoritatea zilei moţăise sub razele soarelui. Seara plânse ca o proastă în faţa televizorului vizionând Regele şi eu. Se supărase inexplicabil de tare când Lazlo fusese căutat la telefon de Angora, care filma în Franţa. O iritase şi mai tare faptul că el se dusese să vorbească cu ea din cealaltă cameră.

Ziua următoare Lazlo o condusese pe Bella înapoi la Londra ca ea să-şi poată începe repetiţiile la Pescăruşul. Acum, cu trei zile întârziere, se dusese îmbufnată la coaforul ei, Bernard, Era supărată fiindcă acesta nici măcar n-o sunase ca să se intereseze de starea ei.

Bernard îi luă o şuviţă de păr în mână.

— Ai făcut o greşeală, răţuşco, rosti el.

Din rozaliu, părul Bellei se făcuse verzui din pricina soarelui.

— Asta a fost, i-o întoarse, sec, ea. M-am hotărât să revin la culoarea mea naturală.

Pe chipul lui Bernard se citi nedumerirea.

— Care-i aia? întrebă el.

— Un fel de cenuşiu de şoarece, nu lipsit de atractivitate.

— Eşti trăsnită, draga mea. Ani de zile ai fost blondă. N-o să te recunoască nimeni! O să-ţi ruineze imaginea publică.

— În următoarea mea piesă o să joc rolul unei *fete-şoarece*.

Din păcate, în faţa coaforului personal, nicio femeie nu poate fi artist.

Bernard zâmbi cu viclenie.

— Nu mă păcăleşti tu pe mine, drăguţă. Sunt sigur să ai întâlnit un tip frumos, despre care bănuieşti că nu-i place părul vopsit.

— Absurd, ripostă imediat Bella.

Se trădă, însă, de îndată, căci faţa i se făcu toată roşie.

Vremea continua să se încălzească. Trebuia să repete întreaga după-amiază. În teatru era un aer înăbuşitor. Tocmai încerca să-şi perfecţioneze rolul, când ceva îi distrase atenţia. Cinci minute mai târziu se afla înapoi în cabina ei.

— Ce naiba s-a întâmplat? rosti Roşie Hassel, alarmată. Totul mergea atât de bine.

— Johnnie e de vină, se răţoi Bella, privind fix la băiatul blond şi arătos care-l juca pe Konstantin, şi care se sprijinea de masa ei de machiaj.

— Nu l-ai văzut când s-a strecurat pe scenă şi a dat drumul broaştei ăleia, nu? Şi doar ştie că mi-e frică de broaşte!

Johnnie izbucni în râs.

— Bella, îngere, scena se joacă lângă lac. Lacul ar trebui să fie plin de broaşte şi mormoloci şi tot felul de animale d-astea. N-am vrut decât să aduc o tuşă de real piesei.

— Nu-i adevărat! ţipă Bella. Ai vrut să mă sperii de moarte!

— Mă rog, rosti Johnnie, înălţând din umeri. Dacă ţii cu tot dinadinsul să fii absurdă…

— Sunt. E şi normal să fiu.

În cadrul uşii apăru Roger Field. Era teribil de încruntat. Nu-i făcea nicio plăcere să vadă cum doi dintre actorii lui principali se insultau reciproc. Bella, însă, întrecea orice măsură.

— O să fac eu în aşa fel încât să fii dat afară! îl ameninţă ea pe Johnnie.

— Ajunge, Bella, interveni Roger. Se aude în tot teatrul.

— Nu-mi pasă! strigă Bella. Ştii ce-a făcut? A pus broasca…

Bine, bine, o potoli Roger. Johnnie, bagă broasca într-o pungă, şi arunc-o în Tamisa, sau de unde ai luat-o. Vorbesc eu cu tine mai târziu.

Zâmbind cu toată gura, Johnnie se furişă afară din cameră.

— O să te omor, omor, omor! strigă Bella după el.

— Nu mai ţipa ca o isterică, se stropşi Roger. Cineva vrea să te vadă.

— Nu vreau să văd pe nimeni! se răţoi Bella. Vreau să-l opreşti pe băiatul ăla să-mi mai pună broaşte în…

Vocea i se stinse, căci în cadrul uşii apăru Lazlo.

— Ţi-o las în grijă, rosti Roger către el. Sper s-o calmezi mai bine decât am reuşit eu.

Bella rămase o vreme fără grai, apoi zise:

— Ce cauţi aici?

— Te urmăream la repetiţie, rosti Lazlo. Voiam să te felicit pentru joc, dar nu mai sunt convins c-o meriţi. Mă bucur că te certi şi cu alţi oameni în afară de mine.

— Ilu-i amuzant, glăsui Bella.

Se trânti pe scaunul ei şi se privi în oglindă. Părul cenuşiu i se revărsa, năclăit, pe spate, faţa îi strălucea de sudoare şi n-avea nici urmă de machiaj pe ea, cămaşa îi era îmbibată cu transpiraţie, iar blugii îi erau ferfeniţă. Oh, la naiba, la naiba, la naiba. Voia atât de mult să fie frumoasă şi aranjată când avea să-l revadă.

— Ce vrei? rosti ea, fără niciun fel de graţie.

— Voiam să te invit la cină, dar n-o s-o mai fac dacă eşti atât de urâcioasă.

— Ei şi tu acum, rosti ea şi se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întâlnesc cu doi arabi, la ora opt. Poţi să fii gata într-un sfert de oră?

— Dar n-am nimic de îmbrăcat, se tângui Bella.

Lazlo se ridică în picioare.

— Ar fi bine să împrumuţi ceva. Mă duc să discut nişte afaceri cu Roger. Apppo, adăugă el ieşind pe uşă, îmi place părul tău. E o îmbunătăţire certă.

Arabii erau veseli şi graşi. Mâncară până şi friptura cu cartofi a Bellei. Ea împrumutase de la Rosie o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou portocaliu, mult prea strâns pe bust.

Bronzul începea să i se ducă. Se rugă să n-o părăsească inspiraţia în conversaţia pe care o purta.

Arabii voiau să petreacă toată noaptea şi tot murmurau despre cluburi de striptease, dar Lazlo reuşi, pe la miezul nopţii, să se facă nevăzut împreună cu Bella. În timp ce traversară Londra nu schimbară nicio vorbă între ei. La un moment dat ajunseră la un semafor. „Fă, te rog, să rămână veşnic roşu”, se rugă ea în gând. Îşi ţinu respiraţia când ajunseră lângă Hyde Park, dar el o coti la stânga. Bella fu copleşită de bucurie când îşi dădu seama că el o conducea spre apartamentul lui.

În timp ce Lazlo turna băuturi pentru amândoi, ea îl studia cu atenţie. Îi examină părul negru şi des ce i se ondula peste guler, umerii îmbrăcaţi în stofa albă imaculată, mâinile arse de soare ce turnau sifon în pahare. Se simţi brusc invadată de dorinţă.

„Ce se întâmplă cu mine?”, se întrebă ea îngrozită. „Acum cinci zile eram îndrăgostită lulea de Steve, iar acum mor de poftă să mă bag în pat cu Lazlo”.

Când el îi dădu paharul, îi atinse, fără să vrea, mâna. Ca arsă, ea înşfăcă obiectul de sticlă şi se duse către fereastră. „Pentru el totul e bine”, îşi zise ea cu panică-n suflet. „E un jucător versat, n-are niciun scrupul, şi deţine în pantaloni experienţa a unui milion de oameni. N-are decât să arunce câteva dulcegării şi o să mă facă să-i mănânc din palmă”.

Lazlo îşi scoase haina şi o atârnă de spătarul scaunului.

— Eşti tăcută, observă el. Ce te frământă?

Bella trase adânc aer în piept şi se repezi.

— Ştiu că eşti drăguţ cu mine numai fiindcă vrei să mă îndrăgostesc de tine. Vrei să fii sigur că n-o să mă-ntorc la Rupert.

Lazlo oftă.

— Ăsta-i un comentariu prostesc şi copilăresc. Am sperat c-o să renunţi la remarci de genul ăsta.

Bella era gata de luptă. Se lăsă un moment de tăcere. Apoi murmură.

— Bine, îmi pare rău. Am fost rea.

El zâmbi.

— Îmi pare bine că-ţi ceri scuze. Vino aici.

— Nu, refuză Bella cu voce strangulată. N-o pot face. Nu pot fi una dintre haltele tale de-o noapte, care să te amuze fiindcă nu poţi dormi.

— Draga mea copilă, ce urmăreşti, de fapt?

Se auzi soneria telefonului. Lazlo îl lăsă să sune.

— N-ar fi mai bine să răspunzi? zise, nesigură pe ea, Bella.

— Bine.

Ridică receptorul fără a-şi lua privirea de la ea.

— Alo? Da, mătuşă Constance. Asta zic şi eu plăcere neaşteptată.

Îi zâmbi Bellei şi-şi ridică privirea în sus.

Dintr-odată zâmbetul îi pieri de pe faţă.

— Ce? mârâi el. Când s-a întâmplat? De ce nu mi s-a comunicat? Ai informat poliţia? Bine, bine, vin imediat acolo.

Cicatricea i se făcu albă ca varul. Lăsă telefonul în furcă. Ochii îi scăpărau de mânie.

— Ce s-a întâmplat? rosti, speriată Bella.

— Chrissie. A fost răpită. Vor două milioane de lire răscumpărare.

16

Lazlo conducea maşina ca un nebun pe străzile pustii ale Londrei, neţinând cont de semafoare şi luând curbele pe două roţi. Bella îngheţase, îngrozită, lângă el.

— Cum s-a putut petrece aşa ceva? şopti ea la un moment dat.

— Pe la şase şi jumătate Chrissie a ieşit să pună o scrisoare la poştă şi nu s-a mai întors, răspunse Lazlo. Mătuşa Constance şi unchiul Charles erau acasă. Primul care şi-a dat seama că ea dispăruse a fost Steve, care a

trecut pe la nouă s-o ia la o petrecere şi n-a găsit-o.

— Steve o invitase în oraş? rosti, ascuţit, Bella.

Lazlo o privi cu coada ochiului.

— Angora e acum plecată în Franţa, comentă el. Se pare că Steve şi-a transferat, în atari condiţii, interesul către Chrissie.

Bella se îmbujora.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

— Răpitorii au telefonat la unsprezece şi jumătate, anunţând că o ţineau prizonieră pe Chrissie şi că aveau s-o elibereze, nevătămată, dacă plăteam două milioane de lire fără să anunţăm poliţia.

Pe dinafară, el părea pe deplin calm. Faţa lui aspră nu trăda nicio emoţie. Îl deconspira, însă, un muşchi al obrazului. Încercând să-şi aprindă o ţigară, mâna îi tremură îngrozitor.

„Dac-aş putea fi Angora”, se căină ea în gând. „Mi-aş arunca braţele în jurul lui şi aş găsi modul de a-l linişti”.

Când ajunseră la casa familiei Henriques, Bella fu şocată să vadă că uşa le fu deschisă de Rupert. După cum arăta era evident că abia coborâse din avionul de Zürich. În hol i se zăreau bagajele.

— Slavă Domnului c-ai ajuns! îl întâmpină el pe Lazlo. Biata, scumpa de Chrissie… Ce naiba facem acum? Nimeni n-a avut încă vreo idee utilă. Pe mama a cuprins-o isteria la gândul despărţirii de două milioane de lire. Tata a tras destul de tare la măsea, iar şarpele de Steve e…

Păru brusc c-o observă pe Bella şi se stăpâni.

— Oh, bună, o salută el cu superficialitate.

Îl găsiră pe Charles în birou. Stătea în faţa căminului şi privea focul cu ochi sticloşi. Pe canapea se afla Steve, care bea brandy şi reuşea să pară a fi ca acasă şi preocupat de situaţie în acelaşi timp. Imediat îşi făcu apariţia şi Constance. Părea imensă în rochia de satin maro! Traversă încăperea spre ei.

— Unde naiba ai fost, Lazlo? După fufe ca de obicei, nu?

Se uită urât la Bella.

— Şi ea ce caută aici?

Se întoarse spre Lazlo.

— Vorbeşte tu cu Rupert şi cu Charles. Bagă-le minţile în cap şi spune-le să cheme poliţia.

— Dar au dreptate, protestă Lazlo. Cu câţi ştiu mai puţini despre afacere cu atât mai bine.

Se răsuci spre Charles.

— Cel mai bine ar fi să găsim cea mai rapidă cale de a aduna banii.

Constance se uită îngrozită la el.

— Dar nu putem face rost de suma cerută, se răzvrăti ea. O să ne ruinăm. Şi aşa am destule probleme cu plăţile curente. De ce să nu lăsăm toată rezolvarea chestiunii în seama poliţiei?

— Dacă o să chemi poliţia, rosti Lazlo cu brutalitate, n-o să faci decât să-i înspăimânţi pe răpitori şi să-i determini s-o lichideze pe Chrissie.

— Nu folosi cuvântul ăsta oribil, rosti, deranjată, Constance. Fata asta a fost ca o fiică pentru mine.

— Iisuse! interveni, brutal, Rupert. Nu mai fi atât de ipocrită. O tratai pe Chrissie ca pe o sclavă. Nu mai pridideа biata de ea, cu serviciile făcute pentru tine.

Constance îşi strânse buzele.

— Într-un fel a fost vina lui Chrissie, i se adresă ea lui Steve. Întotdeauna i-am spus că dacă o să iasă singură afară o să fie agăţată de vreun ticălos.

— Oamenii ăia au pândit-o de mult, rosti Rupert printre dinţi. Nu fi atât de naivă.

Constance se făcu purpurie.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? tună ea. N-am avut destule pe cap? Toată tevatura aia cu nunta lui Gay, apoi logodna ta cu mizerabila…

Îşi aminti că Bella se află acolo şi se opri la timp. Se lansă, însă, într-o nouă tiradă împotriva lui Rupert, înainte ca vreuna dintre celelalte persoane să se simtă stingherită.

Lazlo o măsură ironic şi o întrerupse, la un moment dat, cu o voce surprinzător de blândă:

— Eşti tare stresată – mătuşă Constance. Cred că eşti

epuizată. Bănuiesc că nu ţi-ai luat încă nici masa de seară. Ce-ar fi să te duci la culcare, iar noi o să trimitem sus pe cineva să-ţi aducă de-ale gurii.

— Şi cum crezi tu c-aş putea mânca ceva la ora asta? se arătă revoltată Constance, deşi părea îmbunată. Poate că mi-ar face bine ceva care să-mi întărească moralul. Cred că un sandviş cu pui ar fi foarte bun.

Steve sări în picioare şi-i dărui lui Constance un zâmbet devastator.

— Mă duc eu să dau comanda la bucătărie, anunţă el.

— Îmi eşti de mare ajutor, Steve, rosti Constance, începând să urce uşor treptele scării.

Lazlo, Rupert şi Charles se aşezară imediat să discute chestiunea adunării banilor. Din nefericire, Charles era în dificultate evidentă de a se concentra.

— Cred că o să trag şi eu pe dreapta, anunţă el, ridicându-se şi pornind spre uşă. Mersi pentru felul cum te-ai descurcat cu Constance, Lazlo.

După ce Charles ieşi din cameră îşi făcu apariţia Steve.

— Spre Constance se îndreaptă acum o jumătate de pui şi un castron cu cartofi prăjiţi, îl informă el pe Lazlo. Asta ar trebui s-o ţină ocupată. Vreau să-ţi spun că sunt extrem de îngrijorat pentru Chrissie. O cunosc de numai două săptămâni, dar am avut suficient timp de atunci ca să-mi dau seama ce fiinţă extraordinară e.

— Nu ţi-ai dat seama de nimic, îl repezi Rupert. Îi vânezi doar zestrea.

— Taci, Rupă, îl potoli Lazlo şi reîncepu să discute despre bani.

Bella îl privi pe Steve şi se întrebă cum fusese capabilă să-l iubească atât de mult. Acum o revolta totul la el. „Nu-i decât un chip frumos fără suflet”, îşi zise ea. Se răsuci către Rupert, care stătea pe scaunul de lângă fereastră, cu capul în palme. Părea distrus. Bella îl privi apoi pe Lazlo. Muşchiul acela de pe obraz tresărea încă. Dintr-odată ea îşi dădu seama de forţa lui imensă şi de cumplitul efort pe care-l făcea ca să nu se lase pradă

panicii şi disperării, precum ceilalţi.

Într-o străfulgerare de lumină înţelese totul. Îl iubea.pe Lazlo.

În acea clipă el se uită la ea.

— Eşti obosită? o întrebă.

— Trebuie să plec, murmură ea, sperând, îngrozită, ca el să nu-i citească gândurile.

— Te conduc acasă, se oferi Steve.

— O s-o ducă Rupert, rosti Lazlo. Vreau să discut cu tine, Steve, despre posibilităţile de A strânge bani din Buenos Aires.

Pe drumul spre casă Bella nu scoase nicio vorbă, încercând cu disperare să-şi controleze emoţiile care o răvăşeau. Când ajunseră în faţa blocului ei, îl întrebă pe Rupert dacă avea chef să urce până sus pentru un pahar.

El clătină din cap.

— Trebuie să mă întorc. Oh, la dracu', Bella, ce mă fac? O tratam pe Chrissie ca pe o soră mai mică, plictisitoare şi acum a dispărut atât de brusc…

— Şi acum îţi dai seama că o iubeşti.

El îşi ridică privirea. Avea faţa descompusă.

— Da, o iubesc. Săptămâna trecută credeam că o să mă împuşc fiindcă nu mai voiai să te măriţi cu mine, dar acum Chrissie se află într-un pericol enorm, ştiu că pe ea o iubesc, de fapt, şi nu cred c-o s-o mai revăd vreodată.

Bella îl îmbrăţişă.

— Ei, hai, o să fie totul în regulă. O să ţi-o găsească Lazlo.

— Dacă el nu poate, n-o să poată nimeni, rosti Rupert. Cu toate legăturile lui din lumea interlopă poate să tragă sforile ca nimeni altul, însă eu am o senzaţie cumplită că asta nu-i o răpire obişnuită, pentru bani, ci că are legătură cu Miguel Rodriquez.

Inima Bellei bătu cu putere.

— Omul ucis de Lazlo?

Rupert încuviinţă.

— De atunci Juan, fratele lui Miguel, a încercat în permanenţă să se răzbune pe Lazlo.

— De fapt care a fost povestea adevărată?

— Miguel şi Juan Rodriquez conduceu lumea interlopă din America de Sud. Întreg Buenos Aires-ul era sub controlul lor. Poliţiei îi era frică de ei. Miguel avea o nevastă mult mai tânără ca el, pe nume Maria, pe care o trata ca pe un gunoi. Ea şi Lazlo s-au îndrăgostit şi au făcut o pasiune nebună unul pentru altul. Miguel a aflat şi l-a ameninţat pe Lazlo cu cuţitul într-un bar. A urmat o luptă şi Miguel a fost ucis.

A doua zi Juan a aruncat cu acid pe faţa Mariei. Nimeni n-a avut dovezi contra lui. Frumuseţea ei s-a dus naibii. Maria n-a suportat ideea ca Lazlo să o vadă aşa cum ajunsese. Câteva zile mai târziu, s-a sinucis. Poliţiştii erau prea înfricoşaţi de Juan pentru a întreprinde ceva, dar de atunci el şi Lazlo se pândesc ca doi tigri. Cred că băieţii lui Juan sunt cei care au înşfăcat-o pe Chrissie. Şi dacă e aşa, n-o să-i mai dea niciodată drumul vie, oricât le-am oferi. Chestia asta îl doboară pe Lazlo.

— Soţia lui Miguel… a fost frumoasă? întrebă Bella, încercând să nu-şi trădeze interesul.

— Maria? Oh, era absolut răpitoare. Nu cred că Lazlo a crezut vreo clipă că ea s-a sinucis.

După ce intră în apartament, Bella rămase nemişcată ore întregi, măcinată de gelozie gândindu-se la Maria Rodriquez.

17

Trecură două zile fără nicio veste despre Chrissie. Bella încercă să se cufunde în repetiţii dar nu se putea gândi decât la Lazlo şi la iadul prin care trecea el. Încercă să nu simtă nicio dezamăgire când nu primi niciun telefon de la el. Probabil că avea mult prea multe pe cap.

În seara celei de-a treia zi, Bella părăsi teatrul frântă, repetase toată ziua şi jucase mizerabil în Othello la spectacolul de seară. Publicul fusese înfiorător, mai ales o bună parte a lui de la staluri, un grup compact de femei de la Uniunea Mamelor, care au vorbit şi au râs pe tot parcursul ultimului act.

Era o seară mohorâtă şi fierbinte. Nu se zărea nicio

stea pe cer, iar în aer plutea o ameninţare de furtună. Bella purta o rochie scurtă cu buline albe şi roşii. De la un restaurant italian, aflat în apropiere, venea până la ea un miros de usturoi şi de ceapă prăjită care o făceau să se simtă rău. Se hotărî să parcurgă pe jos o bucată de drum până acasă. Trecu pe lângă o cabină telefonică şi rezistă ispitei de a-l suna pe Lazlo ca să afle dacă se primiseră veşti despre Chrissie. Nici măcar n-ar fi putut vorbi ca lumea, căci simţea că i s-ar fi împleticit limba.

„Trebuie să nu te mai gândeşti la el", îşi comandă ea, furioasă pe sine.

Coti la dreapta, pe un drum slab luminat de câteva felinare. Dintr-odată, zări capătul unei ţigări scânteind în obscuritate şi văzu o siluetă îndreptându-se spre ea.

Tresări nervoasă când o voce şopti.

— Bella.

Observă sclipirea unei şuviţe de păr blond-argintiu şi nervozitatea i se transformă în iritare. Era Steve.

— Ce dracu'faci aici? se răsti ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Ei bine, eu nu vreau să vorbesc cu tine. N-am nimic să-ţi spun. Nimic.

— Stai, iubito, o temperă el rapid. Ascultă-mă pentru Dumnezeu. Am aflat unde e Chrissie.

Bella se întoarse spre el cu un icnet.

— Eşti sigur? Este sănătoasă?

— Nu ştiu. E ţinută într-o magazie părăsită din East End. Mie mi se pare o treabă de amatori. L-a apucat mâncărimea la limbă pe unul dintre bandiţi şi i s-a destăinuit unui amic de-al meu.

— L-ai informat pe Lazlo?

— Nu dau de el. S-a dus la curse azi după-amiază şi de atunci n-a mai fost văzut.

— Şi noi ce aşteptăm?

— Maşina mea e acolo, rosti Steve arătând înspre copaci.

Bella alergă spre automobil.

— Hai. Nu trebuie să pierdem nicio clipă.

Nu se gândea decât la satisfacţia lui Lazlo la aflarea veştii că o găsiseră pe Chrissie.

Steve deschise portiera din faţă. Bella era pe punctul de a intra în maşină când o voce din spatele lor rosti, cu un evident accent străin.

— Nu face vreo prostie! Eşti încercuită.

Bella zări sclipirea unei ţevi depistai. Ţipă şi făcu un pas în spate, dar se lovi de Steve, care o împinse cu violenţă în maşină. Imediat după aceea, ceva dur şi metalic o izbi în cap. În acelaşi timp cineva îi aplică pe faţă o ţesătură cu miros dulce. Avu senzaţia căderii şi se izbi cu capul de bordul maşinii. În clipa următoare se făcu întuneric deplin în jurul ei.

N-avea nici cea mai mică idee câtă vreme fusese inconştientă. Când îşi reveni, o durere înfiorătoare îi săgeta creierul. Îşi dădu seama că se găsea într-o maşină aflată în mişcare. Peste ochi îi era petrecută o cârpă groasă. Încheieturile de la mâini şi de la picioare îi erau legate cu sfori strânse. Simţea cum îi sângera ceafa şi cum i se scurgeau picăturile pe spate.

Gemu şi vru să verse.

— Steve, mi se face rău.

Nimeni nu zise nimic, dar maşina încetini. Bella fu ridicată ca Un sac de cartofi şi cineva îi ţinu capul cât timp. Vomă, suspinând de durere, umilinţă şi groază.

— Daţi-mi drumul, vă rog să-mi daţi drumul. Sunt nevinovată. N-am făcut nimic.

Imediat după aceea cineva o forţă să-şi deschidă gura. Bella se frământă disperată pe loc în timp ce i se turna lichid pe gât. Încercau s-o otrăvească! îşi dădu seama, însă, că nu era decât coniac. Simţea că îi luase foc gura. Crezu că va fi nevoită să verse din nou.

O obligară să înghită o nouă duşcă. Începu să se simtă un pic mai bine.

Fu aşezată la loc pe scaun. Continuau toţi să păstreze tăcerea. Maşina acceleră din nou. Ameţită de pe urma coniacului, Bella se decise să nu mai pună nicio întrebare. De ce să-i provoace?

Continuară să meargă cam patru ore. Bella se îngrijoră pentru matineul de a doua zi. Bănuia că nu va mai putea ajunge la el. Simţea că era posibil ca înlocuitoarea să fie mai bună decât ea. Se gândi apoi la Lazlo şi la ce-ar fi gândit el dacă ar fi ştiut că fusese răpită. Probabil că nu i-ar fi păsat.

Dar de ce să fie răpită? Poate că se gândeau că Rupert era încă nebun după ea şi puteau obţine astfel o răscumpărare grasă.

Numai că Steve fusese şi el prezent în seara aceea când fusese răpită Chrissie. Trebuia să-şi fi dat seama că Rupert era acum nebun după Chrissie şi n-o mai iubea pe ea.

Simţi cum i se învârte creierul. N-avusese niciodată încredere în Steve, dar nici nu visase măcar că era un gangster, cu posibile legături în lumea unora ca Juan Rodriquez. Dacă n-ar fi fost ea, Steve n-ar fi intrat niciodată în contact cu familia Henriques, nu li s-ar fi putut băga niciodată pe sub piele şi n-ar fi putut pune laba pe Chrissie. Bella era convinsă acum că şi el se afla în spatele răpirii lui Chrissie.

Cu un fior, îşi aminti că Rupert spusese că, dacă Chrissie fusese înşfăcată de băieţii. Lui Juan, aceştia n-aveau să-i mai dea drumul niciodată vie. Era posibil s-o păţească şi ea cum o păţise Maria Rodriquez.

Efectul de anestezic al coniacului începea să se risipească. Durerea din creier nu-i cedase nici cât negru sub unghie. O cuprinse panica.

— Oh, Lazlo, ajută-mă, ajută-mă, scânci ea.

Primi o lovitură parşivă în gleznă.

— Taci din fleanca aia ticăloasă, rosti aceeaşi voce groasă pe care o mai auzise.

Bella detectă tensiunea din maşină. În spate, lângă ea, se mai afla cineva, iar în faţă erau două persoane. Se simţea că toată lumea era speriată. În cabină plutea un miros greţos de sudoare şi se auzeau chibrituri sfârâind încontinuu ca semn al cantităţii imense de ţigări care se fumau.

Având ochii acoperiţi, era obligată să perceapă totul cu celelalte simţuri.

Când cineva dădu drumul la radio, pricepu că se făcuse dimineaţă. Se transmiteau ştirile de la ora şase. Le aşteptă cu sufletul la gură.

D-na Thatcher ţinuse o şedinţă cu dl. Wilson pe tot parcursul nopţii. Australia devalorizase dolarul. De la grădina zoologică evadase un leopard. Una dintre prinţesele regale îşi anunţase logodna. Vremea avea să fie extrem de caldă şi însorită, deşi se aşteptau, către seară, şi câteva averse de ploaie.

Bella se sprijini, disperată de spătarul banchetei. Era pierdută.

Mergeau repede acum, probabil ca să ajungă la destinaţie înainte de a fi văzuţi de prea mulţi oameni care aveau să iasă pe stradă, în drum către treburile lor. Se simţea deja căldura. Bella îşi dorea cu disperare să meargă la o toaletă.

În cele din urmă automobilul se opri. O scoaseră afară. Bella simţi o adiere caldă pe braţe şi pe picioare. Vântul îi aduse la nări un miros de sare marină. De undeva se auzea un sunet de valuri care se spărgeau de ţărm.

Brusc se înspăimântă la gândul că se aflau pe faleză, lângă mare, şi avea să fie împinsă peste margine, în hău.

Tremura îngrozitor. Începu să ţipe, dar imediat o mână îi astupă gura.

— Ţine-ţi fleanca închisă, îi porunci o voce.

Simţi ceva rece şi metalic împungând-o în spate.

Se aşeză pe iarbă. Cineva îi scoase frânghiile de la încheieturi ca să poată umbla. O ridicară şi o forţară să meargă preţ de două mile. Simţi oameni în jurul ei, umblând pe lângă ea şi şoptind. Auzea mugetul vacilor, cântecul păsărilor şi zgomotul maşinilor în depărtare.

Se afla acum pe pietrişul unei alei. Simţi uşurarea celor din jurul ei şi o detensionare a atmosferei. Se împiedică de un prag, auzi cum se trânteşte o uşă, apoi cum se răsuceşte cheia într-o broască. Simţi o miasmă tipică de casă murdară, care o duse cu gândul înapoi la

mahalaua copilăriei. Îi curgea sudoarea pe tot corpul. În clipa următoare cineva coborî nişte scări, o apucă de braţ, o trase în sus pe trepte şi o împinse într-o încăpere.

Cineva îi dezlegă mâinile. Legătura de la ochi îi era, probabil, prinsă cu bandă adezivă, căci atunci când fu smulsă, cel care o făcu rămase cu o şuviţă din părul ei în mână. Bella ţipă de durere.

— N-o răni, rosti vocea groasă, cu accent străin.

Clipi în lumina încăperii. În faţa ei se aflau doi bărbaţi. Amândoi erau mascaţi. Îşi dădu seama că niciunul dintre ei nu era Steve. Unui era solid şi avea părul negru. De sub mască îi ieşea o barbă neagră, iar umerii îi erau extrem de laţi.

Celălalt era mai înalt şi mai subţire. Avea părul închis la culoare şi rar.

— Ascultă, fetiţo, rosti el, cu un accent spaniol, mai puţin pregnant, însă, decât al celuilalt. O să stai aici multă vreme. Nu face nicio prostie. Dacă vrei ceva o să încercăm să-ţi facem rost.

— Trebuie să mă duc la toaletă, ceru Bella, disperată.

Cel mai înalt râse.

— E o găleată în colţ.

Bella se hotărî să aştepte până ce aveau să o lase singură.

Unde-i Steve? se interesă ea. E şi el aici?

Bărbatul mai înalt clătină din cap şi îi arătă pistolul.

— Repet, nu încerca să faci vreo prostie cum ar fi să încerci să evadezi. Suntem cinci cei care te păzim.

Brusc, Bella regretă amarnic că-i fusese scoasă legătura de pe ochi, fiindcă ştia că dacă unul dintre ei îşi uita masca, sau dacă aceasta îi aluneca de pe chip, trebuia s-o ucidă.

În scurt timp, cei doi o părăsiră. Bella examină camera. Era mică, trei metri pe trei, şi era luminată de un bec de douăzeci de waţi. Fereastra era astupată de un paravan de lemn bătut în cuie. Tapetul de pe perete era un maroniu murdar, iar de tavanul înnegrit de fum atârnau mari pânze de păianjen. Singurul mobilier era un scaun

rupt şi găleata din colţ.

Încercă paravanul de lemn, dar era prea bine prins de perete. Pereţii erau solizi. Oricum, cu unghiile ei, muşcate de disperare în ultimele zile, n-avea cum să facă niciun fel de gaură.

Peste câteva minute intră un alt bărbat, ca să-i cureţe rana din ceafă. Avea păr lung, blond, era slăbuţ şi accentul vocii era identic cu al celorlalţi doi bărbaţi dinainte.

Descoperi că e recunoscătoare pentru blândeţea cu care o trata şi cu care o avertizase că antisepticul avea s-o usture. Bella sesiză că lui îi părea rău pentru ea. Observă că purta pantaloni prea scurţi pentru el, ciorapi galbeni şi o pereche de tenişi uzaţi şi prea lăbărţaţi.

Rămase din nou singură şi încercă să găsească un pic de confort. Îi auzea cum îşi vorbeau unul altuia afară, în spaniolă. Trebuiau să fie băieţii lui Juan.

În timpul după amiezii, blondul îi aduse o ceaşcă de ceai şi fasole pe o felie de pâine, fotul pe o farfurie metalică unsuroasă. Flămândă, ea mâncă totul, apoi, două minute mai târziu, vărsă totul, reuşind să ajungă la timp la găleată.

Un junghi de durere aproape că îi despică ţeasta în două. Îşi prinse capiii în palme, se ghemui pe podea şi începu să suspine. Dacă n-avea să iasă de acolo, avea să înnebunească. Îşi aminti că citise undeva că dacă supravieţuieşti patruzeci şi opt de ore, aveai să trăieşti oricât. Trebuie să se stăpânească.

„Tatăl nostru care le Eşti în Ceruri”, începu ea.

Observă că nu riscaseră să-i dea cuţit şi furculiţă ca să mănânce. Îşi examină faţa în lingură. Avea ochii ieşiţi din orbite, iar faţa era albă ca varul şi plină de sânge.

Se hotărî să încerce să recite întreg Othetlo; trebuia să rămână în toate minţile. Când ajunse, însă, la al treilea act, ia momentele în care Iago stârneşte gelozia lui Othello, Bella se înapoie cu gândul la Lazlo şi îşi aminti de clipele petrecute cu el, de luptele pe care le avuseseră, de weekendul de la ţară când o ţinuse în braţe, după. Coşmarul ei. Oare ce spusese el atunci? Că era amuzantă,

talentată şi frumoasă.

Îşi privi din nou imaginea reflectată de lingură. Acum n-ar mai zice despre ea că e frumoasă. Simţi cum se naşte în sufletul ei o ură de moarte faţă de Steve.

În cele din urmă, epuizată, căzu într-un somn agitat.

18

Se trezi datorită scârţâitului pietrişului de afară. Prin spărtura din paravan nu mai pătrundea nicio rază de lumină. Auzi trei ciocănituri, apoi uşa de la intrare se deschise iute şi fără zgomot, apoi se închise. Auzi după asta voci şoptite, un râs uşor şi pe cineva venind pe scări în sus şi trecând de uşa ei.

Se simţea încă rău, dar durerea de la cap slăbise. Se ridică cu greu în picioare, căci avea senzaţia de ameţeală şi de amorţire. Avea un gust cumplit în gură. Când îşi petrecu limba peste dinţi sesiză ceva străin, ca un strat de nisip.

„Nici să nu te gândeşti la un pic de pastă de dinţi”, îşi spuse ea, lingându-şi degetele şi încercând să îndepărteze petele de sânge de pe obraji.

Logica o făcea să fie convinsă că, dacă răpitorii o plăceau şi gândeau că era drăguţă, era mult mai puţin probabil să-i facă vreun rău.

Se întrebă cine era cel care venise ultimul. N-avu mult de aşteptat. Peste câteva clipe uşa se deschise şi în cameră intrară doi mascaţi înarmaţi. Unul era individul masiv şi bărbos, celălalt, pe care nu-l mai văzuse înainte, era mai înalt, purta pantaloni strânşi pe şolduri şi ocămaşă albastru închis. Avea un piept foarte lat. Pe lângă nasturii cămăşii ieşeau în afară smocuri de păr.

— Hai frumoaso, rosti el cu o voce unsuroasă care o făcu pe Bella să tremure. E timpul să avem o mică discuţie.

O conduseră în lungul coridorului către o încăpere luminată strălucitor. În ea se găseau câteva scaune şi o masă plină cu sticle, pahare şi conserve cu mâncare.

Pe o canapea dărăpănată stătea întins un bărbat. Era şi el mascat, dar Bella observă că purta un costum albastru de calitate superioară, butoni scumpi de aur, cămaşă de

mătase azurie şi mirosea puternic a loţiune de ras.

— Bună, Bella, fetiţo, salută el. Ce bei?

Avea o voce plăcută, profundă şi dulce, cu vagi accente americane.

— Dezleagă-i mâinile, Carlos, îi comandă el bărbosului. Nu vrem să te simţi mai rău decât e necesar şi cred că putem avea încredere în tine că n-o să încerci nicio prostie.

„De ce îmi tot spun asta?", se întrebă Bella. Şi Lazlo zicea despre ea că făcea mereu numai prostii.

Carlos tăie frânghia cu un cuţit de pâine. Sfoara lăsase urme vineţii pe încheieturi. Bărbatul de pe canapea se sculă şi le masă cu blândeţe.

— N-ar fi trebuit să o legaţi atât de strâns, rosti el cu reproş.

Bella se înspăimântă de această apropiere subtilă. Pe spate îi şiroia transpiraţia.

— Ştiu că vrei să bei ceva, zise el. Scotch?

Bella încuviinţă.

— Mă tem că n-avem gheaţă.

Îi turnă o porţie generoasa de whisky şi puse paharul pe un scaun, lângă ea.

Bella privi în jurul ei. Cei doi gardieni se sprijineau de uşa din spatele ei şi îşi mângâiau armele.

Îşi apucă paharul, dar mâna îi tremura atât de tare încât abia reuşi s-o ducă la gură.

— Eşti înspăimântată, rosti bărbatul în costum albastru. De ce te temi?

— Gaşca ta nu s-a purtat prea blând cu mine până acum.

— Ţi-e frică că ţi-am putea ruina frumuseţea, nu? Las-o baltă.

Apucă cuţitul de pâine şi începu să taie capătul unui trabuc.

Bella observă că avea unghii îngrijite, deşi erau un pife cam lungi.

— De ce m-aţi adus aici? izbucni ea. Are legătură cu Chrissie, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Ea cum se simte?

— N-are nimic deosebit. N-a suportat şocul foarte bine, e prizonieră de mai multă vreme decât tine şi cred că a avut o viaţă mult mai lejeră decât a ta. N-a fost obişnuită cu duritățile. Nu prea te simpatizează, nu-i aşa?

Bella se îmbujoră.

— Nu-i treaba ta.

— N-o pot învinovăţi. La urma urmei i-ai furat prietenul, nu?

— Nu-i adevărat, protestă Bella, sorbind din whisky. A venit la mine din proprie voinţă.

— Nici pe el nu-l învinovăţesc, rosti individul, ridicându-se încet în timp ce Bella făcu o mişcare de a-l evita. Nu sunt surprins că lui El Gatto i s-au aprins călcâiele după tine. A încercat să te rupă de Rupert, nu?

Bella păru nedumerită, apoi îşi dădu seama că era vorba de Lazlo.

— Nu, răspunse ea cu voce strangulată. Nu-i adevărat.

Trebuia să-l convingă că nu era nimic între ea şi Lazlo, căci, altfel, n-avea să mai scape cu viaţă de acolo.

— O să poată aduna banii? se interesă bărbatul.

— Bineînţeles, dar e nevoie de timp în actualul climat economic.

— Categoric, fu de acord individul.

— Însă Lazlo are nervi de oţel, continuă Bella. N-o să vă dea niciun sfanţ până ce nu va primi asigurări că sora lui e-n siguranţă şi va fi eliberată.

— Păi ca să-l ajutăm un pic, am vrea să înregistrezi mâine o bandă, prin care să-i spui cât de dor ţi-e de el şi cât de nefericită eşti.

Bella se albi.

— Nu, rosti ea cu voce înceată. N-o pot face.

— Eu aş face-o în locul tău. O să vezi că o să ne înţelegem bine, atâta vreme cât o să faci ce-ţi spunem noi.

— Pot s-o văd pe Chrissie? E şi ea aici?

— Desigur. E aici.

Deschise o uşă pe dreapta şi îi umplu paharul.

— Ia-ţi băutura cu tine.

Când o văzu, Bella se gândi, în primul rând, că se schimbase mult în bine. Slăbise considerabil. Rochia neagră cu care era îmbrăcată când fusese răpită atârna acum pe ea, părul negru părea şi mai închis din cauza murdăriei, iar ochii i se făcuseră mari şi contrastau cu albul cadaveric al feţei.

Când o văzu pe Bella, Chrissie sări în lături.

— Pleacă! ţipă ea. Nu o vreau lângă mine. O urăsc, o urăsc!

Se prăbuşi pe pat, suspinând.

Uşa se închise în spatele Bellei şi se auzi cheia în broască. Bella se aplecă peste Chrissie. Îi venea şi ei să plângă.

— Nu plânge, te rog, O să fie bine. Lazlo o să strângă banii.

— N-o s-o facă! N-o s-o facă! De ce nu i-a strâns până acum? M-au părăsit toţi, iar acum te-au adus şi pe tine să mă chinuieşti.

Bella îngenunche lângă ea.

— Hei, bea nişte whisky.

— Nu vreau poşirca lor scârboasă, zise Chrissie strângând din pumni într-o izbucnire bruscă de mânie neputincioasă. De când sunt aici n-am mâncat nimic. Văd că tu le-ai acceptat trataţia.

Răsucindu-se spre Bella, îi aruncă paharul din mână. Whisky-ul se împrăştie pe podea şi pe rochia Bellei.

— Te urăsc! Te urăsc! accentuă Chrissie. Steve era prietenul tău. Dacă nu l-ai fi introdus în familia noastră, nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa o nenorocire. Nu m-ar mira să fii şi tu amestecată în afacere.

— N-am nimic de-a face cu ei, rosti Bella, încercând să răspundă calm. Am fost la fel de îngrozită ca şi tine să aflu că Steve e un ticălos.

— Atunci de ce te-au înhăţat şi pe tine? Cred că ei au impresia că Rupert îl va convinge mai bine pe Lazlo să facă rost de două milioane pentru tine decât pentru mine.

Se porni din nou pe plâns.

— Uite ce e, ascultă-mă o clipă. Nu mai e nimic între mine şi Rupert.

Chrissie o privi neîncrezătoare.

— Oi fi rupt-o fiindcă te plictisea, dar el este încă nebun după tine.

— Nu e, îţi promit eu. În noaptea în care ai fost răpită el s-a întors de la Zürich. N-am văzut pe nimeni într-o asemenea stare ca a lui. Lazlo şi cu mine tocmai intram în Chichester Terrace după ce aflasem vestea. Lazlo a început. Să plănuiască cum să facă rost de bani. Constance s-a comportat egoist, ca de obicei, iar Charles era prea abţiguit ca să mai fie bun de ceva. Rupert, însă, era complet dărâmat. Era să sară la gâtul lui Constance când aceasta a început să bombăne în legătură cu atâţia bani.

— Nu te cred, rosti Chrissie, încăpăţânată.

— După aceea, Rupert m-a condus acasă. Lazlo l-a rugat s-o facă, se grăbi Bella să adauge. Mi-a spus că te considerase întotdeauna ca pe o soră mai mică gata să-l adore. Acum, însă, că te găseai în pericol, şi-a dat seama că, de fapt, pe tine te-a iubit întotdeauna. Era absolut înnebunit de îngrijorare.

— Tu spui toate astea într-o doară, o întrerupse Chrissie.

— Nu. Asta-i adevărul.

Chrissie izbucni în plâns. Apoi, ca un copil care vrea să fie adormit cu o poveste, zise:

— Ai putea să-mi mai povesteşti o dată totul, de la capăt?

Mai târziu, Bella zise:

— Cum dracu’ o să ieşim de aici?

— Nu cred că o să putem. Sunt toţi înarmaţi până în dinţi. Au reuşit să mă sperie de moarte.

— Printre ei e un blond care a fost drăguţ cu mine când mi-a curăţat rana de la ceafă, rosti Bella.

— E Diago, o informă Chrissie. E un individ cumsecade, dar mai e un ticălos, pe nume Pablo, care n-a scos nicio vorbă până acum. Îi lipseşte un deget de la

mâna dreaptă. Cel mai îngrozitor e Ricardo. E un tip coleric. Când mă leagă noaptea, mă pipăie peste tot. Sunt sigură că o să încerce ceva în curând, căci par cu toţii prea frustraţi şi cu nervii întinşi la maximum, ia spune-mi chiar crezi că mă iubeşte Rupert?

19

— Trecură trei zile, cu o încetineală insuportabilă.

Ascultau fiecare buletin de ştiri, dar nu se făcu niciodată vreo menţiune despre răpiri. Chiar şi Bella începu să simtă că fuseseră abandonate de toţi. Una dintre cele mai mari griji ale ei, era să-i susţină moralul lui Chrissie. De. Fapt asta era o binecuvântare, căci îi oferea ocazia să facă ceva. Se învârtea în jurul fetei mai tinere, avea grijă, să mănânce, o înveselea. Vorbind ore în şir, Chrissie bolborosea despre copilăria ei din America de Sud, despre Rupert şi despre Lazlo, iar Bella încerca, disperată, să nu pară prea interesată când cealaltă menţiona numele celui din urmă.

După ce slăbise şi se trăsese la faţă, Chrissie semăna izbitor cu Laszlo. Aveau aceeaşi conformaţie a feţei, aceeaşi indiferenţă, acelaşi zâmbet capabil să lumineze un oraş întreg aflat în beznă.

În cea de-a doua dimineaţă, paznicii o duseră pe Bella în living şi o forţară să înregistreze o bandă, ce urma să fie trimisă lui Lazlo şi familiei sale, prin care aceştia erau imploraţi să facă rost de bani cât mai curând şi să nu contacteze poliţia. Trebui să citească mesajul de mai multe ori până ce ei se declarară mulţumiţi de accent şi de ritm.

— La sfârşit spune „*Te iubesc*", îi comandă Ricardo.

— Nu vreau, se împotrivi Bella.

Ricardo îi puse pistolul la tâmplă.

— Eu aş vrea dac-aş fi în locul tău.

— Te iubesc enorm, şopti Bella.

— Asta ar trebui să-l facă pe El Gatto să scoată mai iute mălaiul, zise Ricardo.

Chrissie tocmai fusese adusă şi ea ca să înregistreze versiunea ei. Auzi ultima remarcă a Bellei.

— Ce naiba se petrece? sâsâi ea către Bella imediat

ce fură din nou închise împreună. M-ai tras pe sfoară tot timpul: De ce mi-ai mărturisit că ai rupt-o cu Rupert? încă îl mai vânezi.

Bella roşi.

— Nu-i adevărat. Pistolarii ăştia au cele mai ciudate idei. Din cine ştie ce motiv sunt convinşi că Lazlo şi cu mine suntem nebuni unul după altul.

Chrissie deschise şi închise gura fără o vorbă, apoi izbucni în râs.

— Tu şi Lazlo! Doamne, cred c-au luat-o razna. Dacar şti cât de mult vă dispreţuiţi reciproc…

Bella nici nu clipi măcar. Reuşi cu greu să se stăpânească, dar adevărata dificultate se ivi a doua zi când Chrissie o ţinu pe exclamaţii de genul „Tu şi Lazlo”, izbucnind în hohote de râs.

— De când o proteja Bella, Chrissie începu să doarmă zdravăn. Trecuse, oricum, prin multe şocuri în ultima săptămână, de pe urma cărora trebuia să-şi revină. Bella avea, astfel, timp din belşug la dispoziţia ei să-i observe pe cei care o ţineau în captivitate.

Bărbatul cu costum albastru plecase. Era, probabil, un grangure în imperiul lui Rodriquez. Rămăseseră ceilalţi cinci: Ricardo, banditul cu muşchii proeminenţi şi vocea unsuroasă; Diego, blondul înalt cu mâini şi voce blândă; Charlos, individul masiv şi întunecat cu barbă; Pablo, băiatul subţire cu degetul lipsă care nu spunea niciodată nimic, şi, în cele din urmă, Eduardo, brunetul cu aer de şef, ce părea să conducă întreaga operaţiune. În afara lui; Pablo, toţi ceilalţi purtau verighete pe degete.

Doi inşi stăteau în permanenţă de pază, unul la capătul scărilor dinspre uşa de la intrare, celălalt în faţa! uşii camerei unde erau ţinute Bella şi Chrissie. Noaptea se afla în permanenţă un paznic în camera lor, cu arma! pe genunchi, gata de tragere. Ricardo era cel mai dezgustător. Lungi perioade de! timp era tăcut, apoi exploda brusc şi devenea extrem de: violent. Bellei nu-i plăceau nici privirile lacome pe care i le arunca lui Chrissie.

Pe de altă parte, Diego era drăguţ cu ele. Într-una din zile, când Bella plângea, el scoase o batistă şi-i şterse ochii. Adesea, când ea acuza dureri şi junghiuri din cauza dormitului pe podea, el o masa pe spate. O înspăimânta, însă, mila pe care o detecta în vocea lui. „Ştie că vom fi ucise”, îşi spunea ea cu groază.

Din punct de vedere fizic se simţea dărâmată. Rochia se murdărise, ca şi ea însăşi, de fapt. Îşi închipuia cum se acoperă pielea cu pete negre, cum îi cresc sprâncenele ca nişte bălării ne plivite, cum i se cariază toţi dinţii datorită imposibilităţii de a-i spăla. Duhoarea din încăpere ajunsese de nesuportat. Începu să viseze obsedant baia verde a lui Lazlo şi se vedea tot mai dea cufundată în apă fierbinte şi înmiresmată.

În cea de-a patra noapte, bandiţii începură să se certe, între ei. Băuseră zdravăn şi se auzeau strigând unii laj alţii, în camera învecinată. Bella îşi dori în acea clipă să înţeleagă vorbele lor. Chrissie înţelegea spaniola, dar în acel moment dormea.

La miezul nopţii, Ricardo preluă garda de la Diego. Răspândi duhoare de coniac în toată încăperea şi se împiedică de o scândură desprinsă din podea. Bella se prefăcu adormită.

Alături, ţipetele încetară. Curând se lăsă o tăcere mormântală. Bella deschise ochii pe jumătate. În lumina palidă, zări sclipirea armei de pe genunchii lui Ricardo. Chrissie. Se răsuci şi gemu în somn. Părul i se revărsă peste faţă, iar nasturele de sus al rochiei i se desfăcu, lăsând pradă vederii, albeaţa de marmură a sânilor ei.

Răsuflarea lui Ricardo se îngreună. Brusc, el se ridică, păşi peste Bella şi se îndreptă spre pat. Printre gene, Bella îl văzu holbându-se la trupul ispititor al lui Chrissie. Îl văzu apoi cum întinde mâna şi începe s-o mângâie pe faţă. Chrissie se mişcă din nou în somn şi se trase mai aproape de el, ca un câine cerşind mângâierea stăpânului. Ricardo continuă s-o mângâie pe obraz, apoi mâna îi coborî încet pe gât şi începu să-i descheie nasturii rochiei.

Bella îngheţă de groază. Pe neaşteptate Chrissie se deşteptă şi scoase un icnet de groază când văzu faţa mascată, imediat Ricardo îi astupă gura cu palma lui şi se urcă pe ea, luptându-se cu rochia.

Bella reacţionă-instantaneu.

— Las-o în pace! ţipă ea, apucând scaunul rupt şi izbindu-l pe Ricardo în cap.

Individul gemu şi se prăbuşi pe podea în timp ce Chrissie începu să urle.

Bella era pe punctul de a lovi din nou când uşa fu dată cu violenţă de perete. În încăpere pătrunseră Eduardo, Carlos şi Pablo, purtând toţi arme asupra lor.

— Lasă scaunul jos, se repezi Eduardo.

— A încercat să mă violeze, se plânse Chrissie.

Holbându-se la cele trei ţevi de puşcă, Bella dădu drumul scaunului. Pablo îl ajută pe Ricardo să se ridice.

— Curva asta mi-a cerut-o, minţi Ricardo.

Din cap îi curgea sânge. În clipa următoare el se răsuci către Bella şi începu s-o plesnească dur peste faţă.

— Ajunge! interveni Eduardo. O să-i dăm o lecţie în alt mod.

Îi dictă, peste umăr, lui Pablo, câteva instrucţiuni, în spaniolă. Acesta ieşi din cameră şi se întoarse cu o bucată de frânghie, pe care o folosi ca să le lege pe cele două femei.

O aşezară pe Bella pe un scaun. Simţea cum îi curgea sângele pe obraz, din rana făcută de verigheta lui Ricardo.

După asta, în cameră intră Carlos, cu un prosop pe care îl aranjă în jurul umerilor Bellei. Dintr-odată ea îşi aminti cu groază, cum fusese tăiată urechea lui Paul Getty.

— Oh, nu, vă. Rog! imploră ea.

— Taci! comandă Eduardo, apucând-o de păr.

Se aşezară toţi în spatele ei.

— Nu! ţipă Chrissie. Nu-i faceţi rău, vă rog!

Ea putea vedea ceea ce Bella era incapabilă să vadă, anume că Eduardo ţinea în mână un brici care sclipea ameninţător în lumina slabă.

Bella îşi împinse capul înainte.

— Stai calmă, o sfătui Eduardo, sau o vei păţi.

Bella simţi că părul îi este tras în spate, apoi că briciul începe să-i taie şuviţele.

— Oh, nu! se tângui ea. Nu părul meu.

Eduardo plimbă briciul de-a lungul obrazului ei.

— Linişte, rosti el încet. Altfel o să-ţi dăm ceva care să-ţi amintească pe vecie de noi.

Li lăsară doar cinci centimetri de păr, ca unui băiat. Bella văzu şuviţele ei frumoase zăcând inerte pe podea. Eduardo îi comandă lui Pablo să le adune.

— O să le facem pachet pentru El Gatto. Poate o să se hotărască să urgenteze strângerea banilor, rosti Eduardo.

După aceea o duseră într-o cameră alăturată şi îi băgară gâtul într-un lanţ prins de tavan, păstrându-i încheieturile de la mâini şi de la picioare legate.

— Dacă adormi, frânghia o să te descăpăţâneze, o avertiză Ricardo, după care ieşi afară şi încuie uşa după el.

Bella începu să plângă. Singurul ei gând nebunesc era că acum îl pierduse definitiv pe Lazlo. Îşi aminti că el spusese că-i plac numai fetele cu păr lung. Acum, cu un păr atât de scurt, nu mai exista nicio şansă ca el s-o iubească.

Timp de patru nopţi, somnul trecuse pe lângă ea. Acum, că trebuia să se abţină pe orice cale de a adormi, se simţea copleşită de epuizare. Trebuia să rămână trează. Încercă să-şi aducă aminte toate frânturile de poeme pe care le învăţase: „Adio, mi-eşti prea drag ca să te ţin în lanţuri. Îţi cunosc puterile… Absenţa mea de lângă tine a fost ca o iarnă grea… Am fost tristă, şi rea, şi nebună. Cât de dulce a fost totul… Oh, inimă! Oh, inimă! dacă el şi-ar întoarce capul… Ai şti ce înseamnă dulceaţa de a fi mângâiat”.

Nenorocirea fiecărei poezii consta în faptul că îi abătea gândurile spre Lazlo, făcând-o să retrăiască momentele petrecute împreună cu el. Ultima dată, îl văzuse stând cu spatele la cămin, bronzat, îmbrăcat cu cămaşa albastru închis, cu faţa îndulcită în chip straniu, spunând: „Vino aici…” Iar ea se dusese la el deşi îi era

frică, apoi telefonul îi întrerupsese înainte ca ea să ajungă la el.

Îşi permise acum să lase gândurile să hălăduiască în închipuire. Telefonul nu sunase, ea se găsea în braţele lui şi auzea toate cuvintele minunate rostite de el cu voce îngreunată de pasiune.

„Oh, Doamne!” oftă ea în sine. Nu voia de la el nici cai de curse, nici haine de blană şi nici iahturi, ci înţelegere, bunătatea ascunsă în spatele faţadei de ironie, protecţia pe care el o afişa faţă de familie şi de cei pe care îi iubea.

Începu să plângă din nou copleşită de disperare. Dacă ar adormi şi ar muri? Nu! îşi veni în fire. Trebuia să aibă grijă de Chrissie. Trebuiau să evadeze de acolo.

La ora patru, garda fu preluată de Diego. Acesta fu evident îngrozit de ceea ce văzu.

— Iisuse! Ce ţi-au făcut ticăloşii ăştia? Of, părul tău minunat…

Îi luă frânghia din jurul gâtului. Îi desfăcu legăturile de la mâini şi picioare, o perie de firele de păr care-i rămăseseră lipite pe spate şi-i dădu o ţigară.

— Ce s-a întâmplat?

Ea înălţă din umeri.

— Ricardo a încercat s-o violeze pe Chrissie.

— Şi?

— L-am dat în cap cu scaunul.

— Aha, deci s-a răzbunat. Fata e-n ordine?

Bella încuviinţă.

— Oricum, e bine din punct de vedere fizic. Unde sunt ceilalţi.

— Dorm. O să-ţi fac un ceai.

Plecă, abandonându-şi arma pe un scaun. Bella ar fi putut s-o apuce şi s-o folosească, dar era prea obosită. Pe lângă asta, faptul că Diego avea încredere în ea, era singura şansă de a scăpa de acolo. Acesta se întoarse cu apă caldă şi săpun, şi se apucă să-i spele faţa şi mâinile, îi aduse apoi o ceaşcă de ceai şi o pară, pe care o tăie în patru şi o curăţă de coajă. Bella nu mai gustase niciodată

ceva atât de delicios.

— Eşti atât de bun cu mine, Diego, zise ea. Arăt hidoasă aşa cum sunt?

El înălţă din umeri.

— Era mai bine când era mai lung, dar o să crească la loc în curând.

— O să mi se permită să trăiesc suficient cât să-l văd din nou lung?

— Nu te mai gândi la astfel de lucruri. Nu ştiu. Eu sunt un simplu executant.

Bella luă o înghiţitură din ceaiul dulce şi fierbinte. Prinse din nou puteri.

— De ce te-ai băgat în porcăria asta? întrebă ea.

— Ţara mea e săracă. Singura cale ca să faci bani cât mai rapid e să fii de cealaltă parte a legii.

Îi povesti despre fiul lui, de cinci ani, care avea o boală rară de inimă.

— O să moară dacă nu va fi operat curând. În ţara mea nu există asistenţa medicală de aici. Totul se plăteşte. Operaţia m-ar costa o groază de bani. Când se va termina afacerea asta şi El Gatto va plăti, o să am destul cât să plătesc operaţia, şi să-mi pot duce nevasta şi copilul într-o altă ţară. O să ni se aranjeze toate documentele necesare.

— Dar n-o să vrea cei care îţi dau ordine, să execuţi şi alte misiuni pentru ei?

— Nu, o singură misiune, asta a fost înţelegerea.

— Dar nu vezi cu ce fel de oameni ai de-a face? O dată ce-au pus laba pe tine n-o să-ţi mai dea drumul niciodată. O să le faci treburile tot restul vieţii tale, iar într-o zi o să greşeşti şi o să fii şters de pe faţa pământului.

— Taci din gură. Nu-i adevărat.

Bella se decise să arunce în joc cartea decisivă.

— În spatele chestiei ăsteia se află Juan Rodriquez, nu-i aşa?

Diego rămase uimit.

— De unde ştii?

— O ştie şi Lazlo, şi el nu-i un tâmpit… Nu va trece mult şi ne va da de urmă indiferent dacă noi vom fi moarte

atunci sau vom trăi, tu o să-ţi petreci o mare parte din viaţă la galere.

— Vrei să mă sperii, rosti Diego, brusc agitat.

— Juan Rodriquez e un nume cu care nu-mi permit să mă joc. Ascultă, eu ştiu totul despre el. Ştiu cât e de puternic şi de pervers. N-o să-ţi dea drumul niciodată după ce i-ai îndeplinit o misiune. Iar dacă ne lichidează pe mine şi pe Chrissie – ceea ce intenţionează, de fapt să facă, nu? indiferent dacă o să primească banii sau nu, o să fie vânat de Lazlo ca un şobolan. Alături de el veţi fi şi voi vânaţi. Cu doi tigri flămânzi pe urmele tale n-ai să poţi duce niciodată acea viaţă paşnică pe care ţi-o doreşti pentru soţie şi copil.

Diego se ridică şi începu să umble prin cameră.

Bella simţi cum îi bate inima nebuneşte, însă încercă să-şi păstreze vocea calmă.

— Ascultă, Diego, îţi promit ceva. Dacă îl informezi pe Lazlo unde suntem, şi nu-i nevoie pentru asta decât de un telefon, o să aibă el grijă de tine. O să-ţi aducă nevasta din Buenos Aires şi o să se îngrijească ca fiul tău să primească cel mai bun tratament medical din lume. Iar tu o să fii în stare să trăieşti liniştit tot restul vieţii tale, fără a mai avea senzaţia de a fi vânat.

— Eşti nebună, rosti Diego. O să mă înşface gaborii de îndată ce o să ies de aici.

— O să primeşti maxim un an, mai ales că e prima tainfracţiune, dar e mai mult ca sigur că Lazlo o să; reuşească să manevreze astfel, ca să nu faci nici măcar acel an. Cel puţin nevasta ta va fi în siguranţă şi micuţul; salvat.

Diego se aşează, apucă arma şi o îndreptă spre ea.

— Nu-ţi dai seama că cea mai mare crimă la noi este *infamita*? rosti el aspru. Să vorbesc cu autorităţile. Dacă-i vând pe ceilalţi, Juan va avea grijă să mă lichideze într-o: săptămână.

— Nu şi dacă ai protecţia lui Lazlo. Nu merită să fii credincios acestei bande. Sunt o adunătură de criminali. Tu eşti altfel, Diego. Îţi spun eu că eşti un om bun.

— Nu mai vorbi aşa! Dacă te aud ceilalţi, n-o să-ţi

taie numai părul, pufni Diego. Întinde-te şi dormi niţel.

Îşi scoase haina şi o aşeză peste umerii ei.

— Mă doare peste tot, zise Bella. Nu pot să dorm. Freacă-mă pe spate şi mai povesteşte-mi despre băieţelul tău.

20

Trecură o nouă zi şi o nouă noapte. Cuprins, probabil – de remuşcări, Pablo îi dădu Bellei să citească un exemplar din *Woman*'s *Own*. Pentru ea, gestul era echivalent cu un dar ceresc. Citi din scoarţă în scoarţă sfaturile practice de croşetat şi de confecţionare a abajururilor, ca şi povestioarele romantice cu final fericit.

Cel mai bun lucru era faptul că putea vedea chipuri noi. În afară de Chrissie, în ultimele cinci zile nu zărise nimic altceva în afară de măşti. Undeva în subconştientul ei, însă, exista în permanenţă gândul că timpul se scurgea implacabil către sfârşit. „Nu mă părăsi, iubitul meu”.

Dimineaţa următoare îi veni rândul lui Pablo să facă de gardă în camera ei. Acesta se apucă, zâmbindu-i, să-şi cureţe arma. La un moment dat se auzi de alături un strigat.

— Treci de gardă, îl auzi pe Eduardo. Ştii bine că trebuie să fiţi doi.

— Vreau să beau ceva, se auzi răspunsul lui Ricardo.

— Ţi-ai primit raţia pe azi, îl repezi Eduardo. Treci la postul tău.

— Vreau să beau ceva, se încăpăţână Ricardo.

— N-a mai rămas decât o jumătate de sticlă.

— Ei bine, tot trebuia să iasă careva mâine să mai facă rost de băutură…

— E prea periculos, i-o reteză Eduardo.

I se distingea clar exasperarea din voce.

Pe măsură ce trecea timpul, atmosfera deveni din ce în ce mai tensionată. Cele mai nevinovate remarci dădeau naştere la certuri. Carlos i se plânse lui Ricardo că nu pusese zahăr în ceai. Acesta izbi plafonul cu pumnul. Eduardo se trezi cu toată supa pe el când declară că aceasta nu era suficient de sărată. „Dacă această

inactivitate mai durează mult”, îşi spuse Bella, „o să sară unul de gâtul altuia”.

La miezul nopţii garda fu preluată de Diego. La început el se arătă întors pe dos şi refuză să discute cu ea.

— Cred că e foarte cald în Buenos Aires acum, zise Bella.

Diego o ignoră.

— Nu-i prea distractiv pentru o tânără mamă să aibă grijă de un copil bolnav, îi dădu ea mai departe.

— Nu vreau să vorbesc despre asta! explodă Diego.

— Şi eu am crescut în mahala, continuă Bella. Ştiu ce iad e acolo şi ce sentiment ai când evadezi şi laşi totul în

— Şi sfârşeşti într-o casă părăsită, cu o armă îndreptată spre căpăţână, nu? o tachină Diego.

— Ăsta-i ghinion, dar fiecare copil merită să aibă o şansă de a pleca de acolo. Diego, nu-ţi iubeşti fiul?

— Bineînţeles că-l iubesc, se zbârli Diego. De ce crezi că am făcut toate astea?

— Atunci dă-i o şansă să se însănătoşească, să alerge în lumina soarelui, să meargă la o şcoală bună şi să poarte haine ca lumea.

— O să mi le ofere Juan pe toate.

— Prostii. El ţi-a pus un lanţ în jurul gâtului şi o să-l strângă de îndată ce o să faci pe nebunul şi n-o să mai joci cum îţi va cânta el. Lazlo Henriques e un om bun, orice ai fi auzit tu altceva. E dur dar ştie cum să aibă grijă de oamenii lui.

— Îl iubeşti, nu-i aşa? rosti moale Diego.

Bella încuviinţă cu un nod în gât.

— Probabil că n-am să-l mai văd.

Obrajii îi fură inundaţi de lacrimi şi o copleşi un asemenea sentiment de disperare, încât trecură câteva secunde până ce-şi dădu, cu adevărat, seama, de vorbele lui Diego.

— Dacă îl contactez pe El Gatto, cum va şti că nu-s un escroc?

Inima Bellei tresări.

— O s-o faci?

— Nu ştiu. Haide, cum va şti că nu bat câmpii?

Îi scriu un bilet.

— Nu, e prea periculos.

— Atunci dă-i inelul ăsta.

Îşi scoase de pe deget inelul de aur cu perle.

— Mi l-a dăruit Rupert. Lazlo a spus mereu că e unicul lucru purtat de mine care nu dovedeşte prost gust. Foloseşte cuvintele „Black Opal" ca parolă. E o glumă intimă de care nu ştie nimeni în afară de noi doi. Oh, Diego, n-o să regreţi, îţi promit. Spune-i doar unde suntem şi cum ne poate găsi.

— Nu m-am hotărât încă, zise Diego, ascunzând inelul.

Dintr-odată, de alături se auzi un trosnet puternic.

— Se ceartă din nou. Probabil în legătură cu tine, rosti Diego ridicându-se şi ieşind.

Câteva minute mai târziu se întoarse.

— Ricardo tocmai a sorbit ultima picătură de whisky. Carlos l-a plesnit zdravăn. Spiritele încep să fiarbă.

— Atunci mâine va trebui să faci rost de ceva provizii, rosti Bella cu subînţeles.

— Nu promit nimic, zise Diego.

Răsăritul promitea o zi fierbinte şi o mare zăpuşeală. Pretutindeni zburau muşte, iar mirosul devenise insuportabil. „Oare cum or supravieţui călugării fără să se spele ani de zile?" se întrebă Bella. Văzu că începuse să-i crească părul pe picioare.

— În curând voi avea destulă mătreaţă, ca să o pot mânca pe pâine, gemu ea. Oh, Doamne! Mă simt groaznic.

Paza fu preluată de Eduardo, care îşi aduse şi radioul cu el. La ora opt se transmise buletinul de ştiri. Bella simţi cum i se tensionează întreg corpul, dar nu auzi nimic despre răpire. Fuseseră complet uitate.

După ştiri, urmă muzică. Bella se ridică şi făcu câţiva paşi de dans. Mai târziu ascultă *Waggoner's Walk*. Îi venea greu să priceapă că în afara acelei case, viaţa decurgea normal. Oamenii făceau dragoste, se duceau ia birouri, îşi luau pâinea prăjită şi marmelada de la micul dejun.

În cazul ei, micul dejun consta într-un ceai chior şi o coajă goală de pâine.

— E şi serviciul inclus? se trezi ea că întreabă.

— Poftim? rosti Eduardo.

— Las-o baltă.

Era clar că nu mai aveau provizii.

În jurul prânzului se auziră o mulţime de şoapte şi de vorbe afară. În cameră intră Pablo şi îi legă din nou mâinile, Bella era nervoasă. Aştepta schimbări de situaţie, dar se trezi, dezamăgită, că e dusă în camera lui Chrissie.

Aceasta păru mulţumită c-o vede, deşi se afla într-o stare jalnică.

— Cât mai durează chestia asta? fu prima ei întrebare. Simt că o să crăp.

— Ssst, o să se petreacă ceva în curând.

— Până atunci o să înnebunesc. De ce ne-au pus din nou împreună? Nu fac nimic drăguţ fără motiv. Mă tem când încep să se poarte mai blând.

— Cred că vor ieşi să facă rost de provizii. Dacă ne aflăm în aceeaşi încăpere suntem mai uşor de păzit.

Afară cineva ţipă în spaniolă.

Chrissie se făcu palidă.

— Ce spune? întrebă Bella.

— A zis aşa! „Spune-i lui El Gatto că dacă nu aduce banii până la miezul nopţii le luăm gâtul”.

— Asta înseamnă că o să-l sune pe Lazlo, medită Bella cu voce tare.

— Oh, Doamne! Acum ştiu că o să fim ucise, suspină Chrissie.

Bella încercă cât îi stătea în puteri s-o liniştească, dar era îngrijorată de moralul ei scăzut şi de starea ei de sănătate. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, avea obrajii îmbujoraţi în chip nesănătos şi, în ciuda căldurii înăbuşitoare a zilei, tremura incontrolabil. Pe lângă asta începuse să o chinuie o tuse uscată.

O aduse pe Chrissie înapoi la subiectul Rupert, lăsând-o să bată câmpii în neştire.

În cele din urmă Chrissie rosti:

— Vorbesc prea mult.

— Spune ce vrei. Oricum nu putem face altceva.

— Am avut o mulţime de timp la dispoziţie în ultimele douăzeci şi patru de ore ca să gândesc. Am fost atât de rea cu tine din pricina lui Rupert. Am fost toţi răi cu tine dar mai ales eu.

— Am strigat la tine în ziua nunţii, mi-am bătut joc de tine în weekend şi în cele din urmă, ţi-am pus diamantul în geantă.

— Nu mai contează, o linişti Bella. Şi eu m-aş I comportat la fel dacă aş fi iubit pe cineva.

— Dar tu ai fost atât de bună cu mine de când suntem aici. Eşti atât de puternică şi de mândră. Spui că ţi-e ruşine cu trecutul tău, dar tocmai el te ajută să te descurci într-o situaţie ca asta, înfruntându-i şi izbindu-l pe Ricardo cu scaunul ăla. Nu ştiu de ce o faci, dar vreau să-ţi mulţumesc şi să-ţi mărturisesc că m-am înşelat în privinţa ta. Să ştii că ţin nespus de mult la tine şi îmi pare extrem de rău că am fost atât de răzbunătoare cu tine.

Bella se întoarse să n-o vadă Chrissie plângând. Era de-a dreptul ridicol ca acum, când situaţia era atât de sumbră, să simtă atâta fericire de pe urma vorbelor lui Chrissie.

— Lazlo te-a înţeles greşit, zise Chrissie, şi când o să ieşim de aici – adică dacă o să ieşim de aici, fiindcă mi-e frică să fac presupuneri – o să-i povestesc ce minunată eşti.

O apucă o criză de tuse, până ce Eduardo îi aduse un pahar cu apă.

— Trebuie să-i faceţi rost de ceva mai puternic, zise Bella.

— O să aducă ceilalţi şi medicamente, o asigură Eduardo.

21

Aşteptarea era cumplită. Bella se apucă să citească cu voce tare povestiri de *Woman's Own*, interpretând dialogurile şi maimuţărindu-se ca s-o determine pe Chrissie să râdă. Într-un târziu Chrissie căzu într-un somn

agitat. Pentru Bella era uluitor faptul că violentele spasme de tuse n-o trezeau.

Nici la buletinul de ora două nu se dădu vreo veste despre răpire, însă, pe măsură ce treceau orele după amiezii, Bella sesiză o tensiune crescândă în rândul paznicilor. Imediat după ora patru se auzi un uşor scârţâit pe pietriş, apoi trei ciocănituri în uşa de la intrare, care se deschise şi se închise, de îndată. Aproape instantaneu se auziră voci ridicate şi alertate.

Chrissie se deşteptă.

— Nu mai suport, se plânse ea. Nu mai rezist să fiu ţinută prizonieră.

— Taci, o repezi Bella. Vreau să ascult.

Recunoscu vocea groasă a lui Carlos, cea autoritară şi profundă a lui Eduardo, precum şi cea unsuroasă a lui Ricardo, dar nu putu distinge glasul blând al lui Diego. Palmele începură să-i năduşească. Trebuia să rămână calmă.

În clipa următoare se auzi cheia în broască. În încăpere îşi făcură apariţia Ricardo şi Eduardo. Aveau un aspect înfricoşător. O înşfăcară şi o traseră în living. Ricardo îi forţă braţul la spate. Degetele lui îi intrară în carne.

— Ai vorbit cu Diego, nu-i aşa? tună el. Unde se află?

— Au, mă doare, ţipă Bella, deşi o umplea fericirea pe dinăuntru. De unde să ştiu unde se află? Am fost închisă tot timpul. Nu e aici?

Ricardo îi răsuci mai tare braţul la spate.

— Te plăcea. Ai vorbit mult cu el.

— Nu-i adevărat, se arătă indignată Bella. N-aş vorbi nici moartă cu vreunul dintre voi. Unde e?

— Nu te priveşte, rosti, brutal, Eduardo.

Începură un interogatoriu dur asupra ei. Vorbise cu Diego? în ce dispoziţie fusese el în noaptea care trecuse? O plesniră de câteva ori peste faţă, dar ea era prea exaltată ca să-i mai pese.

Într-un târziu, Bella ceru o ţigară.

— N-avem, o repezi Ricardo. Diego s-a dus la dracu’

cu toate proviziile.

O aruncară înapoi în cameră, cu Chrissie.

— Să nu sari în sus şi să nu-mi pui întrebări, murmură ea. Se pare că lucrurile au intrat pe un făgaş bun.

— Spune-mi, şopti Chrissie.

— Mai bine nu. Dacă nu ştii nimic nu-ţi pot face niciun rău.

Auzi cum creşte agitaţia în afara uşii. Simţea cum speranţa prinde aripi în sufletul ei. Singurul lucru de care se temea era că ei vor deveni violenţi. Se apucă să recitească blestemata de *Woman's Own*. Ar fi putut încerca să doarmă, dar trebuia să se forţeze să facă ceva, altfel ar fi luat-o razna.

Orele se scurseră în linişte, în aşteptarea unui scârţâit pe pietriş care nu mai venea. Ascultă fiecare buletin de ştiri, însă radioul continua să nu anunţe nimic despre ele.

Tuşea lui Chrissie era într-o continuă înrăutăţire şi începuse s-o calce pe Bella pe nervi. Studiindu-şi mâna la un moment dat, Bella intră în panică la gândul că-i putea fi observată lipsa. În locul acestuia se afla acum o bucată de bandă adezivă. Oare avea să fie crezută dacă ar declara că inelul îi căzuse fiindcă i se subţiase degetul, şi nu mai putuse fi găsit?

La puţin timp după aceea, Eduardo şi Ricardo se întoarseră ca să-i mai pună nişte întrebări.

— Despre ce a vorbit el azi-noapte? Spune-ne încă o dată.

— Nimic deosebit, mai mult despre fiul lui. Era îngrijorat în legătură cu sănătatea lui. Poate a telefonat acasă, a aflat nişte veşti proaste şi s-a hotărât să dispară.

— Ştii ceva despre asta?

— Doamne, cât aş fi vrut să ştiu. Dacă bănuiam că vrea să facă o prostie l-aş fi oprit cu orice preţ.

— Termină cu teatrul, i-o reteză Eduardo.

— O să începem să tăiem bucăţi din tine şi o să i le trimitem lui El Gatto prin poştă, rosti, sumbru, Ricardo.

Chrissie icni.

— Până acum ar fi trebuit să primească părul tău, rosti Eduardo. Ce-o să-i mai trimitem?

Luă mâna Bellei şi-i examină degetele. O clipă ea îngheţă de groază, apoi îşi dădu seama că nu era mâna pe care se odihnise inelul.

Ricardo agită un brici, executând figuri geometrice imaginare în aer, după care îl plimbă pe faţa Bellei.

— O să jucăm, Eduardo şi cu mine, ies şi zero pe faţa tal rosti el, ameninţător.

— Hai, vorbeşte! ţipă Eduardo.

— Nu ştiu nimic, murmură Bella, îndepărtându-şi faţa de ei.

— Vorbeşte! şuieră Richardo.

Dintr-odată Eduardo se încordă.

Ascultă, zise el cu voce ascuţită.

Dincolo de bătaia nebună a inimii, Bella auzi un zumzăit uşor, ca al unui bondar aflat la distanţă. Zgomotul crescu în intensitate, devenind o viespe furioasă, şi continuă să se apropie de ei.

„Un elicopter”, îşi zise Bella. Sigvă Domnului!

Obiectul se plasă deasupra clădirii şi începu să se învârtă în cerc.

Eduardo înjură printre dinţi, şi ieşi, împreună cu Ricardo, să vadă despre ce era vorba. Bella le auzi vocile supărate.

— Cred că am fost localizate îi spuse ea lui Chrissie.

În camera lor poposi, ca paznic, Pablo. Îşi luă cartea în mână, dar Bella constată că citea cu o încetineală nefirească, cu privirea fixată mult timp într-un singur loc. Din când în când degetele lui băteau darabana pe spatele cărţii, iar el furişa priviri temătoare spre fereastră.

„Sunt prinşi în cursă”, exaltă Bella. „Sunt prinşi într-o cursă de şoareci”.

Alături, Eduardo îi răspunse lui Ricardo în spaniolă. Vorbeau prea repede pentru Bella.

— Ce îşi spun? o întrebă ea pe Chrissie.

— Se ceartă dacă să fugă acum, sau să aştepte până

diseară, o informă Chrissie.

Rochia Bellei era îmbibată de sudoare. Era îngrozitor de cald. Pe neaşteptate, o sclipire luminoasă brăzdă cerul. Ea fu urmată, de îndată, de un tunet înfiorător şi peste clădire se abătu furtuna care ameninţa de mai multe zile să se dezlănţuie. Începu dansul nebunesc al fulgerelor. Picăturile de ploaie cădeau pe acoperiş provocând un sunet ca de mitralieră.

În camera de alături era mare tărăboi. „Oh, Doamne, se pregătesc s-o şteargă”, îşi zise Bella. „Poate că n-am fost descoperite, de fapt. Poate că elicopterul era pilotat de vreun individ care se ducea acasă, sau un politician care se întorcea la reşedinţa lui”.

Probabil din lipsă de activitate, Ricardo reveni la tachinările şi la întrebările fui.

— Cred că o să-ţi tăiem piciorul, o necăji el. O să-l trimitem prin poştă lui El Gatto.

— Nu încape în cutia poştală, replică Bella. Oricum Lazlo e mereu plecat, aşa că Poşta va trebui să-i trimită un bileţel prin care să-l anunţe ceva de genul: „Am încercat să livrăm piciorul ăsta de mai multe ori”. Ce-ar fi să-l depuneţi la Oficiul Poştal Knightsbridge?

Începu să râdă isteric, apoi îşi duse palmele la gură. N-avea voie să clacheze, n-avea voie!

Ricardo le legă mâinile şi le duse în living. Totul fusese curăţat şi două valize erau gata pregătite. Carlos ardea nişte hârtii în cămin, Pablo ştergea mobila cu o cârpă, ca să şteargă orice amprente posibile.

La radio se difuza acum o reclamă. O voce feminină şoptea ceva despre bărbaţii care iubeau părul strălucitor.

„Norocoaso”, o felicită Bella în gând, amintindu-şi de pletele ei pierdute. „Ce-o fi gândit Lazlo când a primit pachetul? îi păruse rău, sau se gândise la cât de urâtă era ea acum?” „Contează numai ce eşti: nostimă, talentată şi frumoasă”. Of, Lazlo, Lazlo! Simţi cum îi curg lacrimile pe obraji.

Lamentările ei fură întrerupte brusc de vocea calmă şi impasibilă a crainicului:

— Am aflat de o dublă răpire care a debutat în Londra, acum nouă zile, când Christine Henriques, nepoata lui Charles Henriques, preşedintele Henriques' Brothers, celebra societate bancară, a fost capturată în timp ce ieşea din casa unchiului său în Chelsea. Răpitorii au cerut o răscumpărare de două milioane de lire şi au avertizat familia să nu anunţe poliţia. Trei zile mai târziu a fost răpită actriţa Bella Parkinson, cea care e logodită cu Rupert Henriques, fiul lui Charles Henriques. Ea a fost capturată pe drumul dintre teatru şi casa ei, iar răpitorii au mărit pretenţiile.

— Astăzi a apărut ceva nou. Unul dintre bandiţi a contactat familia, cu informaţii vitale despre locul unde se află răpitorii şi victimele lor. Se crede că aceşti bandiţi sunt toţi sud-americani, iar poliţia a făcut paşi importanţi în direcţia descoperirii indivizilor care se află în spatele răpirilor, atât din Anglia cât şi din America de Sud. Se crede că motivul răpirilor nu e de natură politică.

În încăpere se lăsă un lung moment de tăcere, după care începură ţipetele şi înjurăturile. Bella nu îndrăzni să se uite la Chrissie.

— O să ne ucidă imediat, rosti Chrissie cu voce tremurândă.

— Nu cred, replică Bella. Suntem singurul scut care le-a mai rămas.

— Nu mai suport tensiunea, se plânse Chrissie.

— Trebuie. Nu-i supăra acum. Nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm.

În pauzele dintre tunete se auzea elicopterul, bâzâind constant deasupra lor.

— Haideţi, rosti Eduardo. Să plecăm naibii de aici.

O legă pe Bella la ochi şi o luă de mână în josul scării.

„Of, de ce nu se grăbeşte Lazlo?" rosti ea în gând. „Dacă plecăm de aici n-o să mai fim niciodată găsite".

— Se opriră la piciorul scării. Bella sesiza clar tensiunea din jurul ei. Afară, furtuna părea să se fi. Oprit.

— Ies afară să văd dacă drumul e liber, anunţă Carlos.

Deschise uşa şi o închise iute la loc.

— Ce este? se agită Ricardo.

Se auzi un trosnet, apoi tresăriră toţi când începu să cârâie o portavoce.

— Sunteţi înconjuraţi. Aruncaţi armele pe fereastră. Trimite-ţi-le imediat afară pe Bella şi Chrissie, apoi ieşiţi şi voi unui câte unul, cu mâinile la ceafă. Nu încercaţi să fugiţi căci veţi fi împuşcaţi.

— Cacealma, zise Eduardo. Eu mă duc să arunc o privire.

Îşi scoase capul pe uşă.

Ca răspuns se aprinseră o mulţime de reflectoare, într-un arc de cerc de peste o sută de metri lungime.

— Iisuse! rosti Carlos. Suntem terminaţi.

— Nu încă, îl contrazise Eduardo. N-o să tragă înspre casă de frică să nu le ucidă pe Bella şi Chrissie.

Un poliţist se postă în faţa reflectoarelor. Imediat, Eduardo trase o rafală în direcţia lui, apoi o înşfăcă pe Chrissie, înfipse arma în spatele ei şi, trăgând-o pe scară în sus, deschise fereastra.

— Dă-i drumul, şuieră el, înfigând mai adânc arma sub coastele ei. Altfel apăs pe trăgaci. Spune-le să plece şi să facă exact ce le cerem.

— Plecaţi! ţipă Chrissie. O să ne ucidă, o să ne ucidă.

Vocea i se stinse într-un scâncet.

— Spune-le că vor trebui să facă exact ce le vom cere, şopti Eduardo. Vrem o maşină să plecăm de aici şi un avion care să ne ducă în America de Sud. Dă-i drumul!

— Trebuie să faceţi ce vă spun ei, ţipă Chrissie.

Repetă mesajul banditului apoi izbucni într-o criză isterică de tuse şi suspine.

Le răspunse o linişte mormântală.

Eduardo o trase înăuntru pe Chrissie şi închise fereastra.

Se adunară toţi în living. Bella şi Chrissie continuau să fie legate. Pablo le păzea din faţă, Ricardo le ameninţa cu arma din spate, iar Carlos şi Eduardo plănuiau care avea să fie următoarea mutare.

Chrissie continua să tuşească şi să plângă.

— Nu-ţi face griji, şopti Bella. N-o mai pot duce mult timp aşa. Curând se va termina totul.

Carlos dădu peste un alt buletin de ştiri de pe un alt post. Răpirea ţinea din nou capul de afiş.

— Ascunzătoarea răpitorilor a fost descoperită, anunţă crainicul. O fermă izolată lângă Haltby, pe coasta din Devonshire. Clădirea a fost complet înconjurată de armată şi poliţie. Se cunosc numele celor patru răpitori şi s-a aflat că ei sunt numai pionii unei organizaţii mult mai mari. Poliţia şi armata ţine acum întreaga zonă sub control şi se pregătesc de asediu.

— Acum un sfert de oră, unul dintre bandiţi a apărut în uşa de la intrare şi a tras o rafală înspre poliţişti. Mai târziu, un alt bandit a plasat-o pe d-ra Christine Henriques în faţa unei ferestre de la etaj, cu arma îndreptată spre ea. Suferind enorm, ea a cerut poliţiştilor să nu ameninţe pe nimeni şi să fie de acord cu tot ceea ce vor cere bandiţii.

Chrissie tuşea încontinuu.

— Fă-o să tacă, pentru numele Domnului! se răţoi Ricardo.

— De ce nu-i daţi drumul? propuse Bella. Dacă îi va fi şi mai rău, o să aveţi o crimă pe conştiinţă fără a fi, practic, vinovaţi de ea.

Afară, portavocea pârâi din nou. Vorbea o altă voce într-o spaniolă fluentă. Bella simţi cum inima i-o ia razna; sângele îi veni tot în faţă. Era Lazlo. Chrissie încercă să se ridice. Bella icni de emoţie, dar se îngrozi când Ricardo îi puse ţeava armei în tâmplă.

— Las-o în pace! îl admonestă Eduardo. Ascultă! E vocea lui El Gatto.

Bella simţi frisonul de ură care-i cuprinsese pe toţi. „Oamenii ăştia”, îşi zise ea, „au fost învăţaţi să urască numele de Henriques încă din frageda lor pruncie”.

Lazlo continua să vorbească cu o voce mai moale, mai persuasivă. Pentru Bella era, oricum, prea repede.

— Ce spune? o întrebă ea pe Chrissie.

— Că poliţia ştie cine sunt ei. Au fotografii de-ale lor,

şi nu le vor da niciun fel de avion sau de maşină.

Ascultă o vreme, apoi îşi ţinu respiraţia.

— Acum spune că Juan şi Steve au fost arestaţi, aşa că n-are sens să mai opună vreo rezistenţă. Dacă se predau acum nu li se va face niciun rău.

Bella îşi dori în acea clipă să le fi putut vedea faţa bandiţilor ca să le depisteze reacţiile.

Portavocea trosni încă o dată şi amuţi.

— La sfârşit a spus că poliţia nu se grăbeşte şi are intenţia să aştepte până ce ia va veni mintea la cap bandiţilor, rosti Chrissie.

„Toate bune", îşi zise Bella, „numai că ăştia sunt gata să explodeze în orice clipă".

Cei patru se certau violent între ei.

— Eduardo nu crede că Juan sau Steve au fost arestaţi, rosti Chrissie. El zice că Lazlo îi înşală. Ricardo e de acord cu el. Carlos e sătul de toate şi vrea să se predea. Pablo nu spune nimic, ca de obicei.

— Nu mai au băutură, hrană şi ţigări, observă Bella. No mai pot duce multă vreme.

— Dacă o să li se facă foame, o să li se suie sângele la cap, zise Chrissie. Dacă o să fie înfometaţi, cresc şansele unei încăierări.

De afară nu se auzea niciun sunet. Radioul pârâia ca o mitralieră aflată departe. Aşteptau toţi următorul buletin de ştiri. Când se transmise, se dovedi a fi la fel cu cel precedent, doar că acum anunţa că poliţia aflase că bandiţii nu mai aveau hrană şi băutură. Pe lângă asta, se incluse un interviu cu un doctor care vorbi despre efectele foametei.

— Probabil va ascuţi reacţiile, dar va slăbi categoric eficacitatea fizică, informă doctorul cu voce monotonă şi calmă.

— Nemaipomenit, rosti Bella. Curând o să ronţăim toţi răbdări prăjite.

— După aceea crampele dureroase vor face loc unei amorţeli blânde, acompaniată, probabil, de dureri de cap, continuă doctorul.

— Dar ostaticele? Cât de curând vor fi ele în pericol fizic de pe urma lipsei de hrană? întrebă reporterul.

— Omul poate trăi numai bând apă până la şase săptămâni, răspunse doctorul.

— Iisuse, murmură Bella. Un mod al dracului de tâmpit ca să ţii o dietă.

Vocea se estompă. Se auzi un pocnet când Eduardo scuturã radioul. „Se termină bateriile”, îşi zise Bella. Se mişcă uşor pe loc. O dureau coastele în locurile în care scândurile duşumelei îi apăsaseră carnea.

Începu să se roage. Momentul era prea serios ca să se apuce să se târguiască cu Dumnezeu. „Fă-mă scăpată şi o să încerc să fiu bună tot restul vieţii mele, şi o să încerc să nu-l doresc prea mult pe Lazlo dacă el nu mă vrea”.

Pe neaşteptate se iscă o rafală puternică de vânt, care îndoi copacii de lângă imobil. În clipa următoare reflectoarele se stinseră.

— Asta-i şansa noastră! exclamă Carlos.

— Eu zic că încearcă să ademenească pe unul din noi afară, rosti Eduardo.

Ricardo se duse în vârful picioarelor până la uşă şi o deschise încetişor. Imediat se aprinseră toate luminile şi asupra casei se abătu o salvă de gloanţe.

— Încercarea voastră a eşuat, se auzi în portavoce. Trimiteţi imediat fetele afară dacă vreţi să vă salvaţi vieţile.

Tot porta vocea le aduse la urechi zgomot de şoapte şi respiraţii întretăiate. Apoi totul se linişti.

22

Se făcuse dimineaţă. Bella avea senzaţia că fuseseră abandonate la voia întâmplării. O dureau cumplit coastele. Reflectoarele îşi pierduseră din luminozitate, iar portavocea tăcea de ore întregi. Între timp, Bella apucase să fure câteva clipe de somn. Chiar şi Chrissie, deşi tuşise jumătate din noapte, dormea acum, sforăind uşor, visând, probabil la Rupert şi la patul ei moale de acasă.

Carlos moţăia pe podea, ghemuit ca un embrion uman. Ricardo păzea încremenit uşa de la intrare, iar

Eduardo păzea fereastra. Pablo îşi avea arma îndreptată spre ea şi spre Chrissie.

„Cum poate să doarmă atât de liniştită?", se întrebă Bella, privindu-şi colega de suferinţă.

Eduardo se întinse şi dădu drumul radioului. Acesta, însă, se mulţumi să pârâie doar şi, după câteva secunde, să-şi dea duhul.

Începu o dispută cu voce coborâtă. Era evident că Ricardo era cel care suferea cel mai mult. Îşi dorea cu disperare să fumeze şi să bea şi îşi muşca unghiile din această pricină.

Portavocea trosni din nou, făcându-i pe toţi să tresară.

— Alegeţi unica posibilitate de a scăpa şi predaţi-vă. Alegeţi unica posibilitate.

— Trebuie să mă duc la toaletă, anunţă Bella.

Ricardo se uită la Eduardo. Acesta încuviinţă scurt.

Ricardo dezlegă picioarele Bellei, apoi o conduse, cu arma în spate, spre toaleta de la capătul culoarului. Preţ de o clipă ea fu capabilă să furişeze o privire afară prin spărturile paravanelor de la ferestre. Priveliştea o încurajă teribil. Dincolo de pajişte, la marginea unei păduri, se vedeau şiruri de poliţişti nemişcaţi, care priveau încruntaţi, cu armele ridicate spre ferestrele casei. Alţi poliţişti îşi schimbau poziţia în spatele sacilor de protecţie cu nisip, în spatele lor se aflau camere de televiziune, care de reportaj şi sute de jurnalişti, precum şi alţi oameni cu câini lupi ţinuţi în lesă, cu ochii în alertă şi cu cozile fluturând în aşteptare.

Bella miji ochii, ca să prindă vreo imagine a lui Lazlo sau a lui Rupert.

— Hai, ai stat destul acolo, o zori Ricardo.

Simţindu-se uşor ameţită, Bella se înapoie clătinându-se în living. Chrissie tocmai se trezise. Dându-şi seama unde se află, o apucă o dublă criză de tuse şi de plâns. Bella îi luă capul în palme. Frigea.

— De ce nu-i daţi drumul? se înfurie ea, întorcându-se spre Eduardo. Ştiţi doar că sunteţi terminaţi.

Richardo îşi înălţă arma spre ea.

— O să ne salveze Juan, răspunse Eduardo încetişor.

— Prostii, îl contrazise Bella. Nu l-ai auzit pe Lazlo spunând că Juan a fost arestat? Şi chiar dacă n-ar fi aşa, ştiţi cu toţii ce fel de om e el, ştiţi că e în stare să părăsească pe oricine dacă situaţia ia o întorsătură urâtă.

— Nu şi pe mine, rosti Eduardo, mândru. Juan nu m-ar abandona niciodată, după cum nici eu nu l-aş abandona pe el.

Ziua începea să semene cu un coşmar. Eduardo trebui să le ţină permanent piept celorlalţi, pe măsură ce li se făceau oferte, prin portavoce, de hrană şi ţigări în schimbul eliberării uneia dintre ostatice, oferte refuzate, bineînţeles.

În toate marile cazuri de răpiri, despre care citise Bella, bandiţii asediaţi sfârşiseră prin a capitula. „Aici e altfel”, îşi zise ea. E o chestiune de ură şi totul e legat de acel blestemat de machismo al lui Eduardo. Individul n-avea să se predea niciodată fără luptă.

La amurg se stinseră luminile din living. Carlos se împletici până în hol şi încercă să aprindă lumina de acolo. Nu se întâmplă nimic.

— Au tăiat curentul, anunţă el.

Aşteptară preţ de câteva ore în cea mai neagră beznă. La un moment dat, pe neaşteptate, camera fu inundată de strălucirea orbitoare a reflectoarelor, făcându-i pe toţi să-şi acopere ochii cu palmele. Începu o sarabandă, aprins-stins ce făcea imposibilă orice clipită de somn. Se mutară toţi într-una din camerele fără ferestre de sus.

Chrissie se cufundase într-un fel de toropeală care o îngrijora pe Bella mult mai mult decât accesele de tuse, de plâns sau de tremurat.

„Poliţia lucrează greşit”, îşi zise Bella. „O să ne prăbuşim noi înaintea bandiţilor”.

Răsăritul de zi atenuă forţa arcurilor voltaice. Bella ajunse în starea de a nu mai simţi nimic.

Ricardo, Eduardo şi Carlos erau pe punctul de a se

încăiera. „Dacă le-ar oferi ţigări azi”, reflectă Bella”, Eduardo ar avea de dus o luptă a dracului de grea ca să-i oprească să le accepte”.

Portavocea trosni din nou.

Chrissie se trezi.

— Ce e? rosti ea neliniştită.

— Lazlo, şopti Bella.

Vorbea din nou în spaniolă.

— Tradu-mi ce spune.

Chrissie se ridică în capul oaselor şi ascultă.

— Spune că deţine ceva de interes pentru Ricardo şi Carlos. Mai întâi pentru Ricardo. Îi anunţă să-l asculte cu atenţie.

Brusc se auzi o voce de femeie, rugătoare, oftândă, imploratoare, înecată de emoţie. Amplificată de portavoce, vocea avea un răsunet înfricoşător.

Ricardo gemu şi se aşează cu mâinile la urechi.

— Ce-i spune? şuieră Bella către Chrissie.

— E mama lui. Îl imploră să se predea şi să ne dea drumul. Spune că e femeie bătrână, iar dacă el va fi ucis viaţa ei nu va mai avea niciun rost. Deoarece nu poate să-şi permită să vină în Anglia, nu-l va mai vedea niciodată. Acum îl roagă să se gândească la sora lui, care e de aceeaşi vârstă cu noi. Îl informează că Juan a fost arestat şi-i cere să mediteze la faptul că cinci ani de închisoare rezultaţi în urma predării nu înseamnă nimic faţă de moarte, mai ales că nu şi-a făcut nici măcar ultima spovedanie.

Femeia se opri şi începu să plângă.

Ricardo se ridică în picioare.

— Termină! Termină! strigă el. Nu mai suport!

— Vino-ţi în fire, îl sfătui Eduardo cu răceală. Nu observi că a fost obligată s-o facă?

— Nu şi mama mea, şuieră Ricardo. Niciodată! Ea nu s-ar fi lăsat niciodată obligată să facă vreun lucru.

Portavocea reveni la viaţă. De această dată era soţia lui Carlos. Aceasta avu o pledoarie mult mai emoţionată, rugându-l pe Carlos să se salveze fiindcă ea şi copiii ei îl

iubeau şi-l voiau înapoi. Îi mai spuse să-şi amintească faptul că Bella şi Chrissie nu erau decât două fete tinere care nu făcuseră nimănui niciun rău.

Carlos reacţiona mai puţin impulsiv decât Ricardo, dar corpul său încremenit şi pumnii încleştaţi îi dezvăluiră clar emoţia de care era cuprins.

„Nimic pentru Eduardo”, observă Bella. Probabil că nimeni nu-l iubea într-atât încât să-l implore să-şi salveze viaţa. Ce era, însă, cu Pablo cel mut, care şedea nemişcat lângă uşă?

Se lăsă tăcerea. La scurt timp se auzi o nouă voce, alta decât a lui Lazlo, vorbind în spaniolă.

— Repetăm, ieşiţi imediat şi aruncaţi armele. Daţi-le drumul la ostatici şi ieşiţi de bunăvoie, cu mâinile deasupra capului. Nu vi se va face niciun rău.

— Nici să nu vă gândiţi la benzile alea nenorocite, rosti Eduardo. Sunt toate contrafăcute.

Avea vocea calmă, dar pumnii i se albiseră în locurile în care strângeau arma.

— Mie mi-a ajuns, anunţă Ricardo. Dacă o au pe mama la ei, sunt capabili să-i facă cine ştie ce. Eu mă predau.

— Şi eu, îl secondă Carlos.

Bella simţi cum răsare speranţa în ea, dar aceasta muri imediat.

— N-o s-o faceţi! şuieră, cu glas de gheaţă, Eduardo. Am venit aici să îndeplinim o misiune şi o s-o facem. După aceea o să ne protejeze Juan.

— Dacă eşti mort, n-o să te mai ajute, interveni Bella.

— Taci, nenorocita! se zburli Eduardo.

Îşi flutură arma spre Ricardo.

— Leagă-i picioarele! comandă el.

Mâinile lui Ricardo tremurau îngrozitor, aşa că-i luă ceva timp să facă nodurile.

— Nu, se opuse Carlos.

— Dă-i drumul, leagă-le la ochi! comandă din nou Eduardo.

Bella simţi că era vocea călăului.

O para liză frica; gâtul i se uscă instantaneu; voia să ţipe după ajutor, să-i roage să n-o ucidă, dar fu incapabilă să scoată un sunet când simţi cârpa. Moale peste ochi.

— Cineva o răsuci cu faţa spre perete.

Îl auzi pe Eduardo cum îi ordonă lui Pablo să ţină uşa de la intrare sub acoperire cu pistolul-mitralieră şi cum îi îndrumă pe Ricardo şi pe Carlos să păzească cele două ferestre.

— O să ne ucidă, nu-i aşa? şopti Chrissie lângă ea.

— Nu sunt convinsă, răspunse Bella.

— O să doară tare?

— Nu cred. Se spune că dacă rana e mortală doare foarte puţin.

Ricardo porni o nouă dispută.

— Taci! îi porunci Eduardo. O s-o fac. O să iau vina asupra mea.

Urmă o pauză lungă.

„Nu”, se rugă Bella. „Te rog Doamne, nu”. Avu o viziune bruscă a lui Lazlo, cu faţa înlăcrimată, întinzând braţele spre ea. În mintea ei învie, apoi, imaginea tatălui ei, cu ochii lui surâzători, ţinând-o în braţe deasupra capului, iar ea ţipând de plăcere. Îşi aminti apoi de prima ei reprezentaţie cu Othello, de publicul care o aplauda minute în şir, ca şi de modul în care fusese întâmpinată pe scenă în noaptea ce urmase furtului diamantului. Dintr-odată ropotul de aplauze se transformă într-o rafală de mitralieră. În clipa următoare, Bella auzi un geamăt şi un ţipăt, în timp ce un trup se prăbuşi lângă ea.

— Chrissie? urlă ea. Aţi ucis-o, ticăloşilor, nenorociţilor!

Se încordă toată în aşteptarea următoarei rafale. În locul gloanţelor, se trezi că-i este desfăcută legătura de pe ochi. Se uită înspre Chrissie, care zăcea la picioarele ei, aşteptându-se s-o vadă ciuruită ca o sită. Îşi dădu brusc seama, fericită, că prietena ei respira încă.

Nu îndrăzni să-şi întoarcă capul, dar zări o dâră de sânge îndreptându-se, pe pardoseală, către ea. Treptat, dâra o conduse pe Bella la ideea salvatoare că Eduardo

fusese ucis şi zăcea acum într-o baltă de sânge.

Pablo vorbi pentru prima dată, cu voce horcăită. Îi spuse lui Ricardo să arunce armele pe fereastră.

Prudent, Ricardo deschise fereastra, se ghemui imediat, ca să evite vreo rafală trasă de afară şi aruncă două dintre arme. O secundă se porni un răpăit, care se stinse, însă, de îndată. După asta, Ricardo apucă armele rămase şi le aruncă pe urma celorlalte.

Bella reuşi s-o întoarcă pe Chrissie, în timp ce Carlos îi dezlega frânghiile.

— Ce s-a întâmplat? icni ea.

— Ai leşinat, o lămuri Bella. Pablo l-a împuşcat pe Eduardo. Tocmai şi-au aruncat armele.

În ochii lui Chrissie se iscă un licăr de speranţă.

Pablo îşi ţinea încă mitraliera în braţe. În clipa următoare el o înfipse în spatele Bellei şi făcu un gest cu capul către scări.

— Afară cu voi.

Bella trebui s-o sprijine pe Chrissie ce părea extrem de fragilă. Probabil pierduse multe kilograme. Pablo le însoţi către uşă, ţinând încă strâns arma în mâini.

Bella se răsuci spre el.

— E o şmecherie, nu-i aşa? O să mă împuşcaţi în spate.

Pablo dădu negativ din cap.

— De ce l-ai împuşcat pe Eduardo? se interesă ea.

— Ca să-l împiedic să te împuşte pe tine, îi răspunse Pablo. Trebuia s-o fac. El nu se putea preda ca noi. Era o chestiune de onoare. Era fratele mai mic al lui Juan.

După aceste cuvinte el deschise uşa şi aruncă arma pe iarbă.

— Mulţumesc, zise Bella. O să le spun că ne-ai salvat vieţile.

El zâmbi strâmb, se dădu înapoi şi o împinse afară cu un curios gest de salut.

Câteva clipe fu orbită de strălucirea soarelui, apoi simţi brusc cum o invadează viaţa. În faţa ei se întindeau cincizeci de metri de iarbă uscată. La stânga ei se vedea

un şir nesfârşit de ţevi de puşcă. Dincolo de iarbă începea pădurea şi adăposturile din saci cu nisip.

Se lăsase o tăcere mormântală. Nu se vedea nici ţipenie de om. În stânga lătra un câine.

Bella continuă să înainteze ezitând, aproape târând-o după ea pe Chrissie, care se împleticea, tremura şi era încordată aşteptând un potenţial glonţ.

Mai avea câţiva paşi până la adăpostul copacilor. Îşi dădu seama de amploarea operaţiei: câini, maşini blindate, camere de televiziune, ambulanţe, mulţimea de poliţişti. În clipa următoare ajunse la sacii cu nisip şi se prăbuşi în braţele unui poliţist. Îi simţi nasturii argintii pe piept. O sută de braţe părură că le trag la adăpost, în spatele sacilor. După asta, Bella fu înconjurată de o groază de oameni, de aparate de fotografiat şi de camere video.

Pe neaşteptate se trezi lângă Lazlo. Abia îl putea recunoaşte. Şi-l amintea aşa cum fusese în costumul lui alb: bronzat, suplu, cu un aer exotic pe chip. Acum era cadaveric, neras, epuizat, ochii îi erau injectaţi, bărbia îi tremura şi făcea eforturi vizibile să nu clacheze.

— Oh, Lazlo, suspină Chrissie şi se prăbuşi, tuşind, în braţele lui.

— E-n regulă, fetiţo, rosti el cu voce tremurândă. S-a terminat. O să-ţi revii. Eşti în siguranţă acum.

Privi peste umărul ei şi întâlni ochii Bellei.

— Totul e-n ordine acum, repetă el mecanic.

În clipa următoare o siluetă se aruncă asupra lui Chrissie, ca un câine lipsit vreme îndelungată de mângâierile stăpânului său. Fiinţa o smulse pe fată din braţele lui Lazlo, o luă în propriile braţe şi începu să-i sărute faţa.

— O, draga mea, singura mea iubire.

Era Rupert.

— Eşti întreagă? Ţi-au făcut ceva? continuă el, privind-o.

Chrissie izbucni în râs şi în plâns, concomitent.

— Sunt întreagă, dar sunt atât de murdară, de îngrijorată şi de revoltată.

— Nu eşti, nu eşti; eşti a mea şi eşti minunată.

Bella îşi întoarse capul ca să nu cedeze nervos. Apoi Lazlo veni lângă ea şi o copleşi timiditatea. Preţ de o clipă, cât îl împinse mulţimea forţându-l s-o preseze de pieptul lui ca s-o protejeze, Bella îi simţi cămaşa udă de transpiraţie şi bătăile nebune ale inimii. Apoi ea se smulse. Erau atât de mulţi oameni prin preajmă, iar ea era îngrozitor de murdară, mirosea cumplit şi îi era ruşine de părul ei năclăit. Repetase în minte de mii de ori reîntâlnirea cu el, iar acum nu putea scoate o vorbă fiindcă îi era frică să nu spună prea multe.

— Chrissie! izbucni ea. E bolnavă. Trebuie dusă la spital.

Se legănă pe picioare, dar fu prinsă de Lazlo. Apoi o înconjură mulţimea, sufocând-o cu felicitări. Prin gloată îşi făcu, cu greu, loc un ofiţer superior.

— Slavă Domnului că sunteţi întrege, rosti el. Ce se petrece înăuntru?

— E-n regulă acum, răspunse Bella. Şi-au aruncat toate armele.

— Trăiesc toţi?

— Trei dintre ei. Eduardo e mort. L-a ucis Pablo deoarece voia să ne împuşte.

— Vă simţiţi în stare să ne răspundeţi la câteva întrebări?

Bella încuviinţă, dar replică:

— Nu cred, însă, că ar fi bine s-o obosiţi şi pe Chrissie. Are nevoie urgentă de un doctor.

— Ce face steaua mea? rosti o voce în urechea ei.

Bella se răsuci pe călcâie şi zări lângă ea faţa pistruiată şi dragă a lui Roger Field.

— Oh, Roger, oftă ea.

În acea clipă o părăsiră puterile şi se aruncă, suspinând de gâtul lui.

23

Trebuiră să-şi croiască drum prin mulţime. Fotografii lucrau frenetic cu aparatele lor, ziariştii presau să afle orice noutate, dar poliţiştii reuşiră să facă un cordon şi în

momentul următor Bella, Lazlo şi Roger se furişară într-o maşină de poliţie care demară imediat.

Pe drum, Bella continuă să rămână agăţată de Roger. Tremura îngrozitor şi se simţea teribil de ruşinată faţă de Lazlo, care stătea lângă ea. Pe lângă asta, cei doi poliţişti din faţă o intimidau.

Privi pe geamul portierei spre peisajul de ţară, pe care bănuia că n-avea să-l mai vadă vreodată. Se uită la verdele, angelic al copacilor, la trandafirii sălbatici atârnând pe cadre speciale prinse de garduri, la florile azurii de pe câmp. Se ghemuia inconştient de fiecare dată când trecea o maşină pe lângă ei, venind din direcţie opusă. Nu se putea obişnui cu faptul că nimeni nu mai îndrepta arma către ea.

— Ce fac cei de la teatru? îl întrebă ea pe Roger.

— Sunt extrem de îngrijoraţi pentru tine.

— Şi eu am fost îngrijorată pentru mine, replică ea.

Râsul ei sună puţin fals. Se răsuci pe jumătate spre Lazlo.

— Diego e-n regulă? A ajuns la tine?

Lazlo încuviinţă.

— Dar soţia şi băieţelul lui?

— O să ajungă aici mâine sau poimâine l-am alertat pe toţi din Great Ormonde Street şi o să primească cea mai bună îngrijire.

— Oh, îmi pare bine.

Nu-l putea privi încă drept în ochi.

— Nu ţi-a creat prea multe probleme? Nu te-ai supărat că i-am promis în numele tău c-o să ai grijă de ai lui?

— Iisuse, nu! se grăbi Roger s-o calmeze. Ţi-ai jucat cel mai bun rol din viaţă, dragă. E clar că l-ai năucit. De altfel i-am spus lui Lazlo că şi de data asta a funcţionat vechiul sex-appeal al Parkinsonilor.

Ea izbucni în râs. Imediat, însă, i se puse un nod în gât şi începu să plângă. Roger o mângâie pe mână.

— E-n regulă, draga mea. Ne dăm cu toţii seama prin ce-ai trecut. Dă-i să tragă o duşcă din sticluţa ta de

serviciu, Lazlo.

În faţa sediului poliţiei era o agitaţie de neînchipuit. Oamenii se călcau pe picioare şi sute de reporteri şi cameramani îşi căutau un locşor mai bun pentru a urmări desfăşurarea evenimentelor.

— Lasă-mă s-o văd!

— Ăsta-i prietenul fetei!

— Ia uite la părul ei!

— Buna noastră Bella!

— Cum a fost?

— Ţi-au făcut vreun rău?

Încercau toţi s-o atingă şi trăgeau de hainele ei.

Patru poliţişti o introduseră repede în sediu, unde i se permise să bea o cafea şi să se spele înainte de a începe interogatoriile., încăperea era înţesată cu poliţişti, care începură un tir cu întrebări din toate părţile. Roger se aşează lângă ea. Îi luă mâna şi o ţinu într-ale lui. Pe măsură ce curgeau întrebările, el începu tot mai mult să le atenueze pe cele care atingeau corzi interioare prea sensibile. Pentru un moment Lazlo dispăruse.

După un timp, Bella începu din nou să tremure.

— Eşti convinsă că Pablo a fost cel care l-a împuşcat pe Eduardo? întrebă comisarul şef.

— Da, bineînţeles.

— Dar erai legată la ochi, obiectă un inspector cu mustaţă.

— Mi-am dat seama după direcţia din care au venit împuşcăturile, răspunse Bella. Pe lângă asta, el era singurul care avea mitralieră.

— Dar la început ai crezut că Eduardo a ucis-o pe Chrissie.

— Ştiu, dar asta numai pentru că mă aşteptam la aşa ceva.

— Dar pe fereastră au fost aruncate două mitraliere.

— Nu foloseau decât una, şi ştiu că a fost Pablo deoarece până atunci a fost extrem de retras. În acel moment a preluat brusc comanda.

— Dar nu l-ai văzut, de fapt, trăgând, nu-i aşa?

insistă, comisarul şef.

Era prea mult pentru ea. Nu putea suporta ideea de a nu fi crezută. I se păru dintr-odată că nu e nicio diferenţă între ei şi Ricardo sau Eduardo când o pălmuiau ca să obţină informaţii de la ea.

— E mai rău aici decât acolo, rosti ea şi, lăsându-şi capul pe masă, începu să plângă. Nu mai rezist. Pur şi simplu nu mai rezist.

În clipa următoare, în încăpere îşi făcu apariţia Lazlo.

Se bărbierise, îşi pusese o cămaşă curată şi părea a fi redevenit fiinţa puternică şi plină de sine de dinainte.

— Dacă n-o lăsaţi în pace, ameninţă el, îndreptându-se spre comisarul şef, o să fac un scandal monstru care o să vă distrugă întreaga imagine publică pe care v-aţi construit-o în acest caz.

— E-n regulă, iubito, adăugă el, luând mâna Bellei. Nu va mai dura mult.

Cu tact şi blândeţe, o făcu să repete evenimentele din acea dimineaţă.

— Şi cu asta basta, rosti el după ce ea termină. Tocmai mi-am văzut sora. Nu e chiar atât de bolnavă. O să vă prezinte versiunea ei mai târziu dacă veţi demonstra un pic de consideraţie.

Comisarul şef îl privi pe Lazlo cu respect şi stânjeneală.

— Bine, domnule Henriques, zise el.

— Vreau un loc retras unde să fiu singur două minute cu domnişoara Parkinson, continuă Lazlo. După asta o puteţi duce direct la spital.

Fură conduşi într-o anticameră cu o masă şi două scaune, care mirosea a lac de mobilă, cretă şi multă frică. Pe pervazul ferestrei se ofilea o plantă într-un ghiveci.

Bella se prăbuşi pe un scaun.

— Nu vreau să merg la spital, rosti ea cu voce tremurătoare. Mă simt bine.

— E numai o verificare de rutină şi o să poţi dormi bine. N-o să stai. Mult acolo; o zi sau două până mă întorc.

Ea îl privi îngrozită.

— Unde te mai duci?

El făcu o pauză. Pe faţă nu i se citea nimic.

— Buenos Aires.

— Oh, nu! Deci a fost o cacealma. Juan n-a fost prins încă.

— Nu încă. Am, însă, toate dovezile necesare ca să-l prind. Poliţia argentiniană nu va lăsa să-i scape o asemenea ocazie printre degete. O să beneficiez de toată cooperarea necesară.

— Ce s-a întâmplat cu Steve? întrebă ea şi simţi cum roşeşte.

— E la răcoare, răspunse sec, Lazlo. A fost ridicat ieri, în clipa în care încerca să părăsească ţara.

— A vorbit?

Lazlo încuviinţă.

— A ciripit imediat totul.

Bella dădu din cap. Ticălosul de Steve n-avusese nici măcar curajul să-şi acopere prietenii.

— El şi Juan plănuiau de multă vreme s-o înşface pe Chrissie, continuă Lazlo.

— Deci încercările lui de a mă contacta prin anunţurile personale pretinzând că era încă îndrăgostit nebuneşte de mine…

— N-a fost decât un truc, zise Lazlo. A citit despre tine şi Rupert în ziare şi s-a apucat de toată vrăjeala asta ca să-ţi adoarmă suspiciunile. Şi-a dat seama că suntem o familie puternică, unită în faţa străinilor. Tu erai calea ideală de a pătrunde înăuntru.

Vorbele sunaseră mai dur decât îşi dorise el.

— Oh, Doamne, oftă Bella, având o senzaţie bruscă de înfrângere. Deci totul s-a petrecut din vina mea.

— Bineînţeles că n-a fost, protestă Lazlo iritat.

Se auzi un ciocănit în uşă după care se ivi capul unui poliţist.

— Domnule Henriques, dacă nu vă grăbiţi o să pierdeţi avionul.

— Vin acum. Mai lasă-mi câteva secunde.

Capul se retrase. Bella îşi privea ţintă mâinile. O

clipă, ei i se păru că şi Lazlo rămăsese fără grai.

Tensiunea dintre ei ajunsese de nesuportat. Bella simţi o nevoie cumplită să se arunce, suspinând, în braţele lui, să-l implore să nu plece, însă continuă să se holbeze la unghiile ei muşcate.

— Bella, o chemă el blând. Te rog, uită-te la mine.

— Nu pot, rosti ea cu voce înăbuşită.

Se lăsă o nouă pauză chinuitoare. Lazlo oftă şi se ridică în picioare.

— Bine. Cred că n-are sens să lămurim ceva în acest moment. Eşti ca un arici. O să aibă grijă Roger de tine. Odihneşte-te cât poţi. O să te sun din Buenos Aires imediat ce o să am noutăţi.

— O să fii atent, da?” rosti ea continuând să-şi ţină privirea în jos.

— O să încerc, rosti el cu greutate, după care plecă.

Pe Bella o copleşi tristeţea.

24

După patruzeci şi opt de ore de spital îi dădură drumul. Doctorii îi spuseseră că avea o constituţie extrem de puternică. În afară de faptul că noaptea era chinuită de coşmaruri în care spre ea erau îndreptate diferite arme, şi de faptul că ziua era încontinuu obsedată de Lazlo, Bella îşi reveni de minune. La ieşire, Roger o puse să ţină o conferinţă de presă.

Întrebările, care porniseră de la răpire şi timpul petrecut alături de bandiţi, ajunseră curând la viaţa ei privată.

— Aţi fost logodită cu Rupert Henriques, întrebă un jurnalist de la Daily Mail.

— Da.

— Dar aţi rupt logodna, nu? insistă el.

— Da.

— De ce?

— Nu ne potriveam.

— Nu cumva fiindcă vă potriveaţi mai bine cu vărul lui, Lazlo?

— Nu! exclamă Bella, înroşindu-se.

— Lazlo a încercat să te separe de vărul lui, nu-i aşa?

— Aici nu e tribunal, interveni Roger Filed cu fermitate.

Aşa că nu-i mai puneţi Bellei întrebări fără sens.

Cu tot avertismentul, conferinţa de presă continuă pe acelaşi ton. Ziarist după ziarist, întrebările despre ea şi Lazlo fură puse cu insistenţă, până ce Bella îşi pierdu brusc controlul de sine.

— Vreţi să nu mă mai hăituiţi? ţipă ea. Nu e absolut nimic între Lazlo Henriques şi mine, şi nu mai răspund la nicio întrebare nenorocită de a voastră.

Roger Field avu nevoie de mult tact ca să calmele furtuna ce se dezlănţui.

„Cedându-i nervii”, scriseră ziariştii în agende un minut mai târziu, când Bella se ridică pe neaşteptate, izbucni în plâns şi fugi afară.

— Nu mai suport, i se plânse ea lui Roger.

— Nici nu va mai trebui s-o faci, o calmă acesta.

Cinci minute mai târziu, ea şi Roger reuşiră să se strecoare printr-o uşă laterală şi se urcară într-o maşină a poliţiei, care îi aştepta.

— Unde mergem? se interesă Bella.

— Într-un loc secret al lui Lazlo din Maida Vale, răspunse Roger. S-a ascuns acolo de când aţi fost răpite tu şi Chrissie. Prea mulţi oameni, inclusiv presa, ştiau adresa apartamentului lui.

La destinaţie au fost întâmpinaţi de Sabina, soţia lui Roger. Era o brunetă înaltă şi zveltă. Era la fel de frumoasă în realitate ca şi în fotografia de pe biroul lui – Roger. Frumuseţea ei spulberase speranţele multor actriţe tinere care ar fi dorit să pună mâna pe el. Sabina o strânse pe Bella într-o îmbrăţişare plină de elan.

— Bine ai venit acasă, draga mea. Trebuie să vezi apartamentul ăsta ca să crezi că-i adevărat. Sunt convinsă că aici îşi ţine Lazlo primele unsprezece mirese din harem. Să vezi ce satin de culoarea piersicii şi ce oglinzi are în dormitor…

— Prostii, rosti Roger. Lazlo l-a cumpărat ca protocol

pentru clienţi. S-a întâmplat să fie disponibil acum pentru că nu are nicio tranzacţie în curs. Arabii sunt nebuni după dormitor.

— Cred că nici afacerile nu-i merg prea bine, interveni Sabina. N-a mai dat de zile întregi pe la birou. Azi dimineaţă au sosit o groază de scrisori rămase nedeschise de când ai fost răpită. Le-am pus pe toate în dormitorul lui. Acolo te-am instalat şi pe tine, Bella, aşa că o să poţi sta întinsă pe pat toată noaptea şi o să-ţi poţi admira imaginea de pe satinul de piersică al aşternutului în oglinzile de pe tavan.

O conduse pe Bella în camera din dreapta. Pe un fotoliu zăceau mai multe pulovere ale lui Lazlo, iar pe măsuţa de toaletă se odihneau butoni de manşetă, foarfeci de unghii, sticluţe cu loţiuni, perii de păr, cravate, carnete de cecuri, un portofel, mai multe programe de curse, un stilou, un teanc imens de scrisori şi o stivă de bilete de pariu de cinci lire.

Bella adulmecă esenţa uneia dintre sticluţele cu parfum. Mirosea puternic a lavandă şi mosc. Imediat revăzu în minte imaginea lui Lazlo dinainte de răpire, plin de el, ironic, sigur pe sine. Dispăruse omul care tremura, zguduit, şi care o întâmpinase la ieşirea din infern.

Sabina îi citi parcă gândurile.

— Nu ştiu cum a supravieţuit Lazlo în ultimele zece zile, rosti ea. N-a dormit o clipă şi şi-a petrecut fiecare secundă căutând să dea de urma ta, înnebunit că nu primea nicio veste, ci numai telefoanele alea blestemate, la intervale de douăzeci şi patru de ore, care-i aduceau numai ameninţări. După aceea a primit benzile alea tâmpite trimisede ei ca să dovedească că trăieşti încă, benzi care puteau fi confecţionate oricând.

Apucă învelitoarea de blană de pe pat şi începu s-o ruleze.

— După asta a sosit prin poştă părul tău. A fost picătura care a umplut paharul. Era convins că muriserăţi amândouă. Atunci a cedat psihic. Întotdeauna e un dezastru când îţi pierzi speranţa. Roger a crezut că s-a

terminat cu el. Atunci, în timp ce încerca să-l îmbărbăteze, s-a petrecut minunea numită Diego. După acest telefon totul a reintrat în normal.

Bella simţi cum se înroşeşte. Voia mai mult decât orice altceva s-o întrebe pe Sabina ce sentimente avea Lazlo faţă de ea, dar era prea înspăimântată de un răspuns negativ.

— Aş vrea să sune odată, rosti ea pentru a suta oară.

— Oh, o să sune, fii liniştită, o calmă Sabina. Lazlo e un soi de motan cu nouăzeci şi nouă de vieţi. Te las acum să-ţi aranjezi lucrurile. Mă duc să pregătesc cina. Când eşti gata vino să bem ceva.

După ce Sabina se făcu nevăzută, Bella se privi în oglindă. Doamne, ce-şi putea urî părul. Se întrebă dacă n-ar merita să-şi cumpere o perucă. Mirosi din nou loţiunea de ras şi simţi o dorinţă fizică bruscă. Începu apoi să frunzărească scrisorile de pe măsuţă. Când ajunse la Jumătatea teancului dădu peste ceva neplăcut – o scrisoare în plic albastru, sosită din Franţa, cu adresa scrisă cu cerneală violetă de o mână sigură şi expansivă.

Numele de pe spate era, bineînţeles, Angora. Îi stătea în caracter să scrie cu cerneală violetă. Bella simţi o dorinţă nebună să deschidă plicul. Era datat cu nouă zile în urmă, aşa că, probabil, Angora nici nu aflase de răpiri când scrisese epistola. Bella introduse plicul la fundul teancului, apoi se îmbrăcă cu o rochie în verde şi negru, croită drept pe trup, cu guler înalt şi cu fusta despicată.

— Arăţi mai mult a vechea Bella, rosti, admirativ, Roger când ea ajunse în sufragerie.

— Nu prea mă simt ca o gheişă, replică ea. Pe lângă asta, ce naiba o să mă fac cu afurisitul ăsta de păr?

— Mie îmi place aşa cum e. Trezeşte artistul din mine. M-am hotărât să-ţi dau ţie să o joci pe Violeta.

— Nu şi-a mărturisit niciodată iubirea, ci a ascuns-o şi a lăsat-o să-i macine ca un vierme frumosul ei obraz, cită Bella din memorie. Parc-aş fi eu, nu?

După cină, pe la ora zece, tocmai când pentru prima dată, în acea seară, Bella nu se mai preocupa de Lazlo,

sună telefonul. Răspunse Roger. Dintr-odată faţa lui se relaxă într-un zâmbet.

— Eşti bine. Excelent, bine lucrat. Mai bine decât atât nu se putea în circumstanţele actuale. Vrei să vorbeşti cu Bella?

Îi înmână receptorul.

— E Lazlo, rosti el.

Inima ei o luă din loc. Îşi simţi gâtul atât de uscat încât abia putu scoate o vorbă.

— Slavă Domnului că nu eşti rănit.

— N-am nimic. S-a aranjat totul.

— Mă bucur enorm. Ce-i cu Juan?

— E mort. A încercat să evadeze de sub escortă şi a rănit un poliţist, aşa că l-au ciuruit.

— Iisuse, ce oribil!

— N-a fost prea plăcut. Cel puţin bine că acum, o dată ce a murit, o groază de locuitori ai Buenos Airesului vor putea dormi nopţile ca lumea. Ascultă, nu pot vorbi prea mult căci trebuie să iau avionul peste câteva minute.

— La ce oră ajungi la Heathorw?

— În jur de zece şi jumătate mâine, zborul B 725.

— Să te întâmpin? (Oh, Doamne! mai bine şi-ar fi muşcat limba. Probabil că venea jumătate din Londra să-l întâmpine, iar ea îi forţa mâna).

El însă se mulţumi să răspundă.

— Da, te rog. Ai putea să-l rogi pe Roger să-l sune pe Diego şi să-i comunice că îi aduc nevasta şi copilul cu mine? Ar fi bine să ne aştepte o ambulanţă la aeroport.

— Oh! dar e senzaţional! ţipă Bella. O să fie atât de bucuros. Roger vrea să-ţi mai spună ceva. Te văd mâine.

Îi înapoie receptorul lui Roger şi se duse în dormitor. Se aşeză pe pat şi îşi prinse faţa arzândă în palme. „Oh, îl iubesc, îl iubesc”, îşi mărturisi şieşi. „N-o să supravieţuiesc următoarelor douăsprezece ore”. Ca într-un vis, începu să se întrebe ce avea să poarte la aeroport. Sabina i-ar fi putut împrumuta o pălărie mare, dar atunci borurile acesteia ar fi împiedicat-o să-l sărute pe Lazlo. „Încetează!” îşi comandă ea, „zici hop înainte de a sări

pârleazul”.

În dormitor îşi făcu apariţia Rpger.

— Ei, ce zici, nu-i drăguţ aici? rosti el zâmbind. Bunul Lazlo. Peste un minut va apărea Roşie Hassel într-o piesă la I.T.V. Vrei să vii s-o vezi şi tu?

— Mai întâi îmi spăl părul, răspunse Bella.

După ce se spălă, se întoarse în dormitor ca să încerce să-i dea părului o formă. Plutea încă în nori. Se uită din nou la corespondenţa de pe măsuţă. Dintr-odată se simţi relaxată, deşi ştia că n-ar fi trebuit, deoarece nu putea rezista tentaţiei de a citi scrisoarea Angorei. Cu degete umede deschise plicul şi extrase conţinutul. Deschisese cutia Pandorei! Scoase un icnet de groază, îşi duse mâna la obraz şi începu s-o citească pe îndelete.

„Dragul, dragul meu Lazlo…

Fiecare cuvânt o ardea.

…Iisuse, filmul ăsta e teribil de plicticos… regizorul, producătorul, asistentul, toţi încearcă să mă bage în patul lor. Pe de altă parte, tipul care joacă rolul principal încearcă să-l seducă pe asistent, dar astea sunt bârfe pentru tine. Regizorul e hotărât să toarne o scenă în care eu îmi dau jos toate hainele, dar până acum am rezistat, păstrându-mă ca desert pentru tine, dragule.

Am încercat să te prind la telefon, dar n-am primit niciun răspuns. Filmările ar trebui să se termine pe doisprezece…

„Asta înseamnă astăzi”, observă Bella în gând.

…iar eu intenţionez să vin acasă pe treisprezece. Sper că ai reuşit să o desparţi pe Bella de Rupert. N-ar trebui să ai nicio problemă ca s-o faci să te iubească, deşi ştiu ce năpastă înseamnă asta pentru tine.

Oricum, mă revanşez eu de zece mii de de ori când ne vom întâlni. Toată dragostea mea, Angora”.

Bella începu să plângă în tăcere. „Deci ăsta e adevărul”, îşi spuse ea. Se temuse tot timpul că Lazlo îi acordase atât de multă atenţie, special ca s-o facă să se îndrăgostească de el. Îşi folosise toată capacitatea de atracţie sexuală numai ca să se asigure, că ea n-avea să se

întoarcă la Rupert. Ei bine, câştigase. Ea se îndrăgostise de el şi nu se mai putea întoarce la Rupert. Oricum, Rupert o avea acum pe Chrissie, aşa cum voise, de fapt, şi Lazlo. Acum, că-şi atinsese ţelul, se putea întoarce la Angora, o fiinţă de rangul lui.

Îşi aminti motto-ul familiei Henriques, cu care o necăjise Lazlo încă de la prima lor întâlnire: „Zgârie un Henriques şi-ţi vei bea propriul sânge”.

Unde se putea duce? Unde să evadeze? Se hotărî brusc să se întoarcă la Nalesworth, mahalaua în care se născuse. Poate acolo avea să găsească puţină linişte.

Roger şi Sabina erau prinşi de piesă. Bella mâzgăli rapid un bilet către Lazlo.

„Dragă Lazlo, mă tem că am greşit şi am deschis scrisoarea Angorei. În ea se explică totul. Îmi pare rău că te-am plictisit atât. N-am niciun ban, aşa că am împrumutat de la tine cincizeci de lire. Ţi-i voi înapoia când voi face rost de alţii. Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Cu dragoste, Bella”.

Îşi băgă banii în geantă, luă o pereche de ochelari fumurii şi se furişă afară din apartament.

Mai târziu, tremurând de frig, epuizare şi nefericire, se strecură într-un vagon pustiu de cale ferată şi plânse fără încetare până ce trenul intră, ţăcănind, în staţia Leeds.

25

Florile de pe morminte erau stropite cu noroi şi se arcuiau în bătaia vântului iute şi aspru. Bella stătea, tremurând, în picioare, îmbrăcată în aceeaşi rochie verde cu negru, clănţănind din dinţi, picăturile de ploaie şiroindu-i pe ceafă, şi se uita la piatra funerară acoperită cu licheni de pe mormântul mamei sale.

„Bridget Figge, moartă în 1969 – o sfântă, iubită din toată inima”, era inscripţionat acolo.

„Era o ticăloasă”, îşi zise Bella în gând, „şi n-o iubeam deloc. Şi totuşi… ar fi putut fi altfel dacă nu s-ar fi măritat cu amărâtul de taică-meu”. Se gândi apoi la Lazlo. Privi dincolo de siluetele întunecate ale copacilor din

cimitir către clădirile cenuşii, către zidurile cenuşii şi către feţele cenuşii ale trecătorilor. „Aici sunt acasă”, medită ea, „dar nu-mi place nici cât negru sub unghie. Mă întorc la Londra”.

După ce se urcă în tren, se duse direct la bar. Călătorii din jurul ei încercau cu greu să mănânce ceva. După ce Bella dădu gata cel de-al patrulea gin cu tonic, îşi dădu seama că nu mâncase mai nimic din seara precedentă, în acea clipă, însă, i se părea prea târziu să o facă. Ceru o nouă băutură. Se amuză când văzu poza ei pe prima pagină a ziarelor, cu părul slinos şi ochi înspăimântaţi.

„Zece zile de groază îşi spun cuvântul”, scria cu majuscule într-un ziar. „Bella cedează nervos în timpul unei conferinţe de presă şi neagă orice legătură amoroasă”, scria într-un altul.

Se ascunse mai tare în spatele ochelarilor fumuriii, luă o înghiţitură de gin şi continuă să-i viseze pe Lazlo. Privind în urmă, i se păru că purtarea lui faţă de ea nu adusese niciodată cu cea a unui îndrăgostit. De fapt, fusese în majoritatea timpului imposibilă, şi totuşi, gândul o purta înapoi la acea clipă în care el se dăduse drept Steve şi o îmbrăţişase în întuneric. Trebuise să simtă ceva pentru ea ca s-o sărute aşa, sau ca să aibă o asemenea cădere nervoasă după ce i se trimisese părul ei. Dintr-odată totul deveni simplu. Îl va găsi pe Lazlo imediat ce va ajunge la Londra şi va avea o discuţie cu el. La coborârea din tren era beată. Se strecură, clătinându-se printre cărucioare de bagaje şi hamali, căutând o cabină telefonică.

În apartamentul din Maida Vale cineva ridică receptorul încă de la primul apel. Nu era Lazlo. Vocea părea a fra unui poliţist.

— E la birou. Cine sună?

Bella nu răspunse.

— Cine e acolo? rosti din nou vocea, alertată.

Bella lăsă receptorul jos şi sună la biroul lui Lazlo.

I se spuse să se afle într-o şedinţă, şi fu întrebată cine

era, cu aceeaşi voce agitată. Bella închise.

Faptul că Lazlo se găsea undeva în Londra, o copleşi brusc. „Îl găsesc eu”, îşi promise ea.

În taxi încercă să se aranjeze puţin. Rochia îi era încă udă de ploaie. Îşi simţi obrajii în flăcări şi ochii scânteind. Reuşi să se fardeze la un ochi, apoi se plictisi, renunţă şi goli pe ea conţinutul unei sticluţe cu parfum. Se apucă să repete ceea ce avea să-i spună lui Lazlo.

„La ascultă aici…”, începu ea.

Taxiul se rătăci de trei ori şi în cele din urmă trase lângă o clădire mare şi cenuşie. Printre pălăriile trecătorilor, Bella reuşi să citească firma: Henriques Bros.

— Evrika! ţipă ea, coborând în grabă din maşină şi năpustindu-se în imobil.

Frumoasa recepţioneră cu păr roşu o privi îngrozită.

— Aţi venit să luaţi ceva? rosti ea încet.

— Numai pe Lazlo Henriques, răspunse Bella netezindu-şi fusta peste fund.

— Aveţi programată o întâlnire?

— Nu, dare extrem de important să-l văd, replică Bella, făcând tot ce-i stătea în puteri ca să nu-şi trădeze disperarea.

Recepţioneră mirosi aburii de gin emanaţi de Bella, iar privirea i se îndreptă spre abdomenul ei.

— Vai, dar nu sunt însărcinată, icni Bella. Nicio şansă, dacă la asta vă gândiţi.

Din lift ieşi un bărbat în uniformă de comisionar. Recepţioneră îi făcu semn.

— Persoana… aceasta insistă să-l vadă pe domnul Lazlo.

Comisionarul se uită la Bella şi izbucni:

— Iisuse, sunteţi domnişoara Parkinson, nu-i aşa?

— Da, da, confirmă Bella. Trebuie să-l văd, nu mă puteţi da afară.

Vocea i se ridicase.

Brusc, o uşă din apropiere se deschise lăsând să-şi facă apariţia un bărbat cu faţa roşie.

— Ce naiba e cu cearta asta, Heywood? rosti el

supărat.

— E domnişoara Parkinson, sir, zise comisionarul.

Bella se îndreptă, clătinându-se spre bărbatul cu faţa roşie. Dintr-odată îşi pierdu autocontrolul.

— Vă rog, oh, vă rog, suspină ea. Trebuie să-l văd pe Lazlo. Trebuie să mă ajutaţi.

Se uită peste umărul bărbatului în camera din care ieşise el, unde plutea un nor gros de fum, şi văzu o masă lungă, lăcuită. Privirea îi parcurse două rânduri de feţe distinse şi îmbujorate, şi se opri pe bărbatul din capătul îndepărtat al încăperii, a cărui faţă era albă ca varul. Inima începu să-i bată cu putere. Era Lazlo.

— Bella! exclamă el.

Sări în picioare şi se îndreptă spre ea.

— Unde mama naibii ai fost? Am pus jumătate din Londra să te caute.

— Am fost în Yorkshire, dar ploua, aşa că m-am întors. Bella începea să aibă o senzaţie ciudată, de sfârşeală.

Lazlo o prinse la timp.

— Eşti beată, constată el acuzator.

— Îngrozitor, cumplit de beată şi teribil, nespus de îndrăgostită de tine, bolborosi ea şi leşină în braţele lui.

26

Când se trezi, primul lucru care îi izbi privirea fuse tapetul de pe perete, de un roşu strălucitor. Clipi din ochi, îi închise şi-i deschise rapid, apoi dădu peste şirul de perii de păr, peste fotografiile de la curse de pe măsuţă şi şirurile nesfârşite de costume din garderobă. Nu mai văzuse niciodată atâtea costume la un loc. Se afla în vechiul apartament al lui Lazlo.

Se dădu jos din pat. Picioarele i se odihneau pe o carpetă din blană. Se simţea rău. Era îmbrăcată cu o pijama neagră bărbătească, mult prea mare pentru ea. Merse împleticit până în camera de zi. Lazlo şedea pe un fotoliu şi urmărea o cursă la televizor bând şampanie. Auzind-o, îşi luă privirea de pe ecran şi zâmbi.

— Mă simt oribil, mărturisi ea stânjenită.

Lazlo se ridică, reduse sonorul şi-i turnă Bellei un fernet.

— Uh, nu pot bea nimic, refuză ea.

— Taci şi bea-l.

Mormăind, ea se supuse.

— Mă duc să mă spăl pe dinţi, zise ea şi se închise în baie.

Durerea de cap începu să se diminueze, permiţându-i să pună cap la cap evenimentele zilei anterioare. Se întoarse în camera de zi.

— Îmi pare rău, rosti ea cu voce slabă.

— Pentru ce?

— C-am dat buzna în biroul tău. Am făcut ceva îngrozitor?

— Mi-ai declarat dragostea ta pătimaşă în faţa întregului meu consiliu de administraţie, apoi te-ai stins ca o lumânare.

— Oh, Doamne! Au fost şocaţi?

— Mai degrabă bulversaţi. N-au văzut niciodată ceva mai emoţionant.

— Şi dup… după aia ce s-a întâmplat?

— Ei, te-am adus aici.

— Cât e ceasul?

— Trei şi zece. Tocmai mă pregăteam să urmăresc cursa de trei şi un sfert.

— Iartă-mă că am dormit în patul tău… şi pentru celelalte. Ce s-a întâmplat cu hainele mele? Adică noi doi. Am…

I se înroşi toată faţa.

— Ei, noi doi am…?

— Nu. Erai ca şi moartă şi mie nu mi-a plăcut niciodată necrofilia.

Îi zâmbi cu toată gura.

— Nu m-am putut abţine, zise ea îmbufnată, scormonind carpeta cu piciorul. Adică, n-am vrut să mă comport rău sau să mă îndrăgostesc de tine. Nu erau trecute pe agenda mea. Mai ales acum, când tu mori de dorinţă să te descotoroseşti de mine şi să dai fuga la Paris

pentru o orgie de sfârşit de săptămână cu Angora. Toată dragostea mea în aşteptarea ta – ce vacă prefăcută.

Lazlo izbucni în râs.

— Bella, dragă, rosti el. Ar trebui să-ţi fie învăţătură de minte ca să nu mai deschizi scrisorile altora. Aia era epistola Angorei către mine, nu a mea către ea.

Se ridică în picioare, traversă încăperea şi o luă în braţe. Se aplecă şi o sărută cu blândeţe. Gura lui era rece şi avea un gust vag de şampanie, Bella îi veni în întâmpinare şi-i răspunse la sărutare, transformând totul într-o îmbrăţişare pătimaşă.

Mai târziu, el o întrebă:

— Mai crezi acum că mor de dorinţă să fiu la Paris cu Angora?

Bella negă şi el o sărută din nou.

— Iisuse, am vrut asta din noaptea în care am jucat jocul ăla sinistru.

— Şi de ce n-ai făcut-o atunci?

— Nu puteam. Eram într-o situaţie a naibii de dificilă. Îţi jucasem o farsă. Voiam să te seduc pretinzând că sunt Steve. Ştiam că mă urăşti, aşa că nu mă puteam da de gol. Orice mişcare greşită te-ar fi trimis drept în braţele lui Steve. După aceea, însă, ameţeala de-o clipă s-a transformat în dorinţă. A trebuit să continui să te văd, nu pentru că voiam să te despart de Rupert, ci pentru că nu puteam sta departe de tine.

— Dar după ce a fost răpită Chrissie n-ai fost lângă mine. Nici măcar nu m-ai sunat.

— A fost altceva. Dacă ar fi ştiut Juan că mă îndrăgostisem, mi te-ar fi răpit şi pe tine, cum a şi făcut, de altfel. Ăsta-i motivul pentru care am păstrat distanţa, dar nu te-am pierdut din vedere. Ai fost urmărită tot timpul. Din nefericire, în noaptea în care te-au înşfăcat, omul meu tocmai intrase într-o cafenea să-şi cumpere nişte ţigări. N-a mai apucat să vadă decât că ai fost introdusă cu forţa într-o maşină care a demarat imediat. N-a reuşit nici măcar să observe numărul de înmatriculare.

— Oh, Doamne, draga mea, dacă ai fi ştiut prin ce-am

trecut în acele cinci zile când n-am ştiut unde eşti. Eram îngrijorat că te vor ucide înainte ca eu să mai apuc să-ţi mărturisesc că te iubesc. Pentru mine devenise ca o obsesie dorinţa de a-ţi mărturisi dragostea mea. Eram extrem de îngrijorat pentru Chrissie, dar gândul de a te pierde mă crucifica.

— Şi eu mă simţeam la fel, rosti Bella. Tot timpul cât am stat acolo m-am gândit numai la tine. Era singurul gând care m-a făcut să nu îmi pierd minţile. Visam mereu ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi ieşit de acolo şi ar fi început, printr-un miracol, ceva între noi. Am repetat mereu în minte scena ieşirii de acolo, şi ce aveam să-ţi spun.

Lazlo îi luă mâna şi o duse la obraz.

— Şi eu, şi eu, oftă el. După aia a fost rafala aia cumplită de mitralieră, când am crezut că sunteţi moarte amândouă, apoi, brusc, aţi apărut afară. Atunci mi-am pierdut controlul. N-am putut s-o fac, n-am putut să-ţi spun că te iubesc în faţa mulţimii ăleia de oameni. Asta şi pentru cazul în care tu nu erai pregătită pentru o astfel de declaraţie, pentru cazul în care mă mai urai încă.

— Şi ce-i cu Angora şi cu scrisoarea aia pe care ţi-a trimis-o?

Lazlo zâmbi.

— Recunosc că la început am vrut să te seduc deoarece nu voiam să te măriţi cu Rupert (acum îmi dau seama că te voiam pentru mine), aşa că am pus-o pe Angora să-l seducă pe Steve. L-am promis un weekend în Paris dacă legătura ta cu Rupert înceta. Ei bine, nu-mi pasă că-i plătesc weekend-ul, dar va trebui să-şi găsească un alt bărbat cu care să şi-l petreacă.

Bella roşi.

— Cum se simte Chrissie?

— Bine, iese azi din spital. Rupert n-o scapă o clipă din ochi.

— Aşa că s-au materializat toate planurile tale, rosti Bella, cu o notă de maliţiozitate în voce.

— Nu chiar, negă Lazlo.

O ridică uşor de pe genunchi şi închise televizorul.

— Cred că de data asta o să pierd cursa de trei şi un sfert.

Bella căută, nervoasă, să spună ceva.

— Sunt sigură că Rupert şi Chrissie o să fie fericiţi, rosti ea.

— Dar eu? Crezi că eu o să te fac fericită? întrebă Lazlo, ducându-se spre ea şi luând-o în braţe.

— Ştiu că par a avea experienţă sexuală, murmură ea în panică, dar în realitate n-am deloc.

— Nu pari nici pe departe aşa, rosti el moale. Putem avea, însă, prima lecţie chiar aşa.

— Of, dragule, şopti ea, îngropându-şi faţa în umărul lui. Nu glumi cu aşa ceva.

„Ai grijă", îşi spuse ea, „ai grijă. Nu ceda imediat. Of, Doamne, n-ar trebui să mă abandonez atât de uşor", fu ultimul ei gând coerent.

„Deci iată-mă în pat, îşi spuse ea câteva ore mai târziu, „şi-ar trebui să mă simt ca-n rai. De ce mă simt ca şi cum aş vrea să-mi tai gâtul?"

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lazlo.

Bella îşi privi mâinile.

— Mă gândeam că acum, după ce m-ai avut, n-o să mă mai vrei, rosti ea cu voce subţire.

— Bella, n-ai încredere în mine nici cât negru sub unghie, o admonestă el.

— Oh, nu te supăra, te rog, zise ea. Vreau să cred că mă iubeşti, dar tu ai avut milioane de femei până acum.

— Mă bucur că ai vorbit la trecut.

Îşi aprinse o ţigară, trase adânc din ea şi i-o pasă Beţiei, apoi zise:

— Ascultă, hai să ne căsătorim.

Bella se înecă cu fum, apoi rămase nemişcată. Nu îndrăzni să scoată nicio vorbă. El glumea, desigur, trebuia să fi glumit.

— Nu pari prea entuziasmată, constată el.

— Credeam că nu-ţi prea place ideea căsătoriei.

— Nu-mi place la modul general. Până acum n-am vrut niciodată să mă însor. Nu mă vedeam niciodată luând

cina cu aceeaşi persoană. Cu tine, însă, e altceva. Mă tem de moarte să te pierd din ochi vreo clipă.

— Şi Maria Rodriquez?

— A fost o poveste romantică. N-ar fi durat. M-a scos din minţi faptul că i s-a aruncat cu acid pe faţă şi a fost ucisă.

— Te iubesc, copil nebun, continuă el, luându-i faţa în mâinile lui. Mă răscoleşti cu totul. N-am fost niciodată mai prins de cineva de când m-am îndrăgostit de căpitanul echipei de cricket de la Eton.

Bella chicoti şi se uită la el. Văzu că, în ciuda zâmbetului, ochii lui negri erau plini de o tandreţe care o ameţea.

— Oh, te rog, rosti ea. Dacă ai spus serios ceea ce ai spus despre căsătorie, atunci îţi declar că mi-ar plăcea foarte, foarte mult, şi… n-am putea s-o facem foarte curând?

— O să obţin certificatul mâine, zise Lazlo. Cred cu tărie în înţepenirea uşii grajdului după ce a intrat calul. Vreau să-l rog pe Roger să-ţi acorde o vacanţă, ca după ce ne căsătorim să te pot lua într-o lună de miere lungă, lungă, aşa ca să nu mai avem niciunul vreun coşmar legat de Juan.

— Of, Doamne, suspină Bella, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui. Cred că am făcut nişte fapte incredibil de bune în existenţa mea anterioară ca să merit ce mi se întâmplă acum.

— Ai făcut o treabă incredibil de bună în ultimele ore, rosti Lazlo sărutând-o.

— Un alt lucru simpatic, continuă el mai târziu, e acâla că mătuşa Constance se va îmbolnăvi de supărare.

Bella chicoti din nou, apoi se surprinse în oglinda imensă de deasupra căminului aşa cum era, în braţele lui Lazlo.

„Arătăm minunat împreună”, îşi zise ea, *„dar ceva e în neregulă”*.

— Te-ar deranja prea tare dacă m-aş face din nou blondă? întrebă ea.

SFÂRŞIT

BESTSELLER

CLASIC

Bella Parkinson pare să aibă totul de la viață, este frumoasă, tânără, talentată, cu mari ambiții în realizarea sa profesională ca actriță.

Lumea teatrului este refugiul căutat de sufletul ei, dar obligațiile cotidiene o obligă să înfrunte realitatea.

Bella va fi obligată să-și ia soarta în propriile-i mâini, alegând calea plină de pericole și situații pe muchie de cuțit. La capătul ei, însă, o așteaptă Marele Triumf: acela al izbânzii asupra propriei persoane și a iubirii împlinite.

IUBIRE SAU URĂ

JILLY COOPER

ISBN 973-96334-47

LEI 1800